

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อส่งเสริมทักษะ
ปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม สำหรับ นักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4

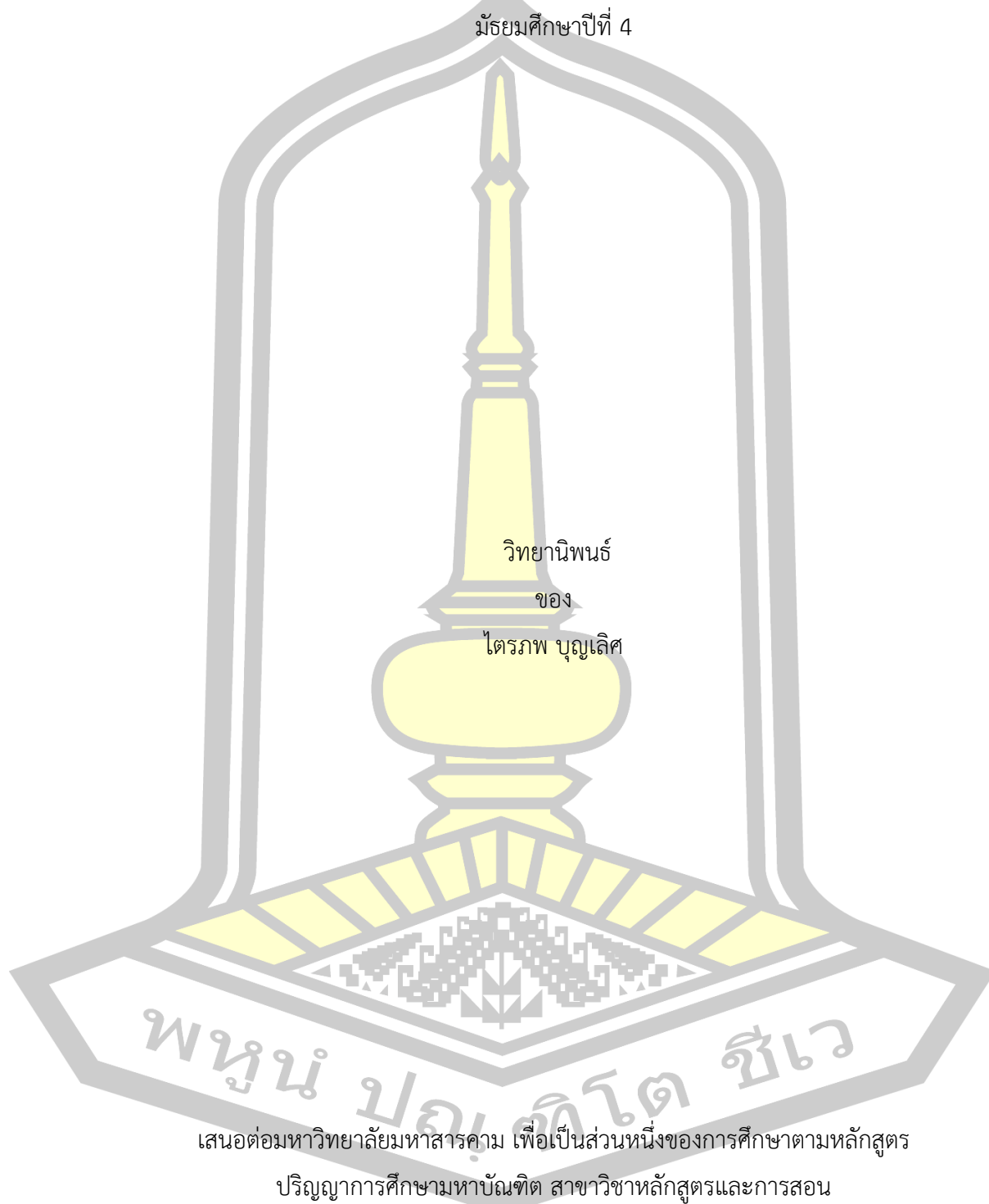
วิทยานิพนธ์
ของ
ไตรภพ บุญเลิศ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อส่งเสริมทักษะ
ปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตริ้ม สำหรับ นักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Practical Skill Learning Management Based on Davies' Concept
Integrated with Multimedia on the Topic of Ream Mae Tha Kantruem for the Tenth
Grade in Thai Folk Dance Club

Traipop Boonlerd

พหุบัณฑิต

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

July 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายไตรภพ บุญเลิศ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. ภมรพรรณ ยุระยาตร์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. มนต์รี วงษ์สะพาน)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. ธนดล ภูสีฤทธิ์)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. สัทธิพล อาจอินทร์)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแหง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. พลเดช เขาวรัตน์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม สำหรับ นักเรียน ที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4		
ผู้วิจัย	ไทรภพ บุญเลิศ		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. มนต์รี วงษ์สะพาน		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (E1/E2) 2) การพัฒนาทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสุรวิทยาคาร จังหวัด สุรินทร์ จำนวน 7 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย (2) แบบประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์และ (3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการจัดการเรียนรู้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1) การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 93.25 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 92.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 93.25/92.86

2) การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คน พบว่าหลังผ่านไป 2 สัปดาห์ทดสอบปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ 27 ทำรำนักเรียนมีคะแนนทักษะปฏิบัติระดับดีมาก จำนวน 7 คน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังเรียนอยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 92.57

3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส, ฝึกทักษะ, แผนการจัดการเรียนรู้, สื่อมัลติมีเดีย

TITLE	The Development of Practical Skill Learning Management Based on Davies' Concept Integrated with Multimedia on the Topic of Ream Mae Tha Kantrum for the Tenth Grade in Thai Folk Dance Club		
AUTHOR	Traipop Boonlerd		
ADVISORS	Associate Professor Montree Wongsaphan , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) Develop an instructional plan for teaching practical skills in Thai dance, specifically the *Rueam Mae Tha Kantrum*, using Davies' concept of skill-based learning integrated with multimedia, for Grade 10 students participating in the Thai dance club, ensuring the plan meets the 80/80 efficiency criterion (E1/E2). 2) Improve the students' practical performance in the Thai dance *Rueam Mae Tha Kantrum* through the use of Davies' skill-based instructional model integrated with multimedia. And 3) Examine the students' satisfaction with the learning process based on Davies' approach combined with multimedia tools. The sample group consisted of 7 Grade 10 students enrolled in the second semester of the 2024 academic year at Surawittayakarn School, Surin Province. The participants were selected through purposive sampling. The research instruments included: (1) Instructional activity plans based on Davies' skill-based learning model integrated with multimedia, (2) A Thai dance performance assessment form, and (3) A student satisfaction questionnaire regarding the instructional approach. The statistical methods used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation.

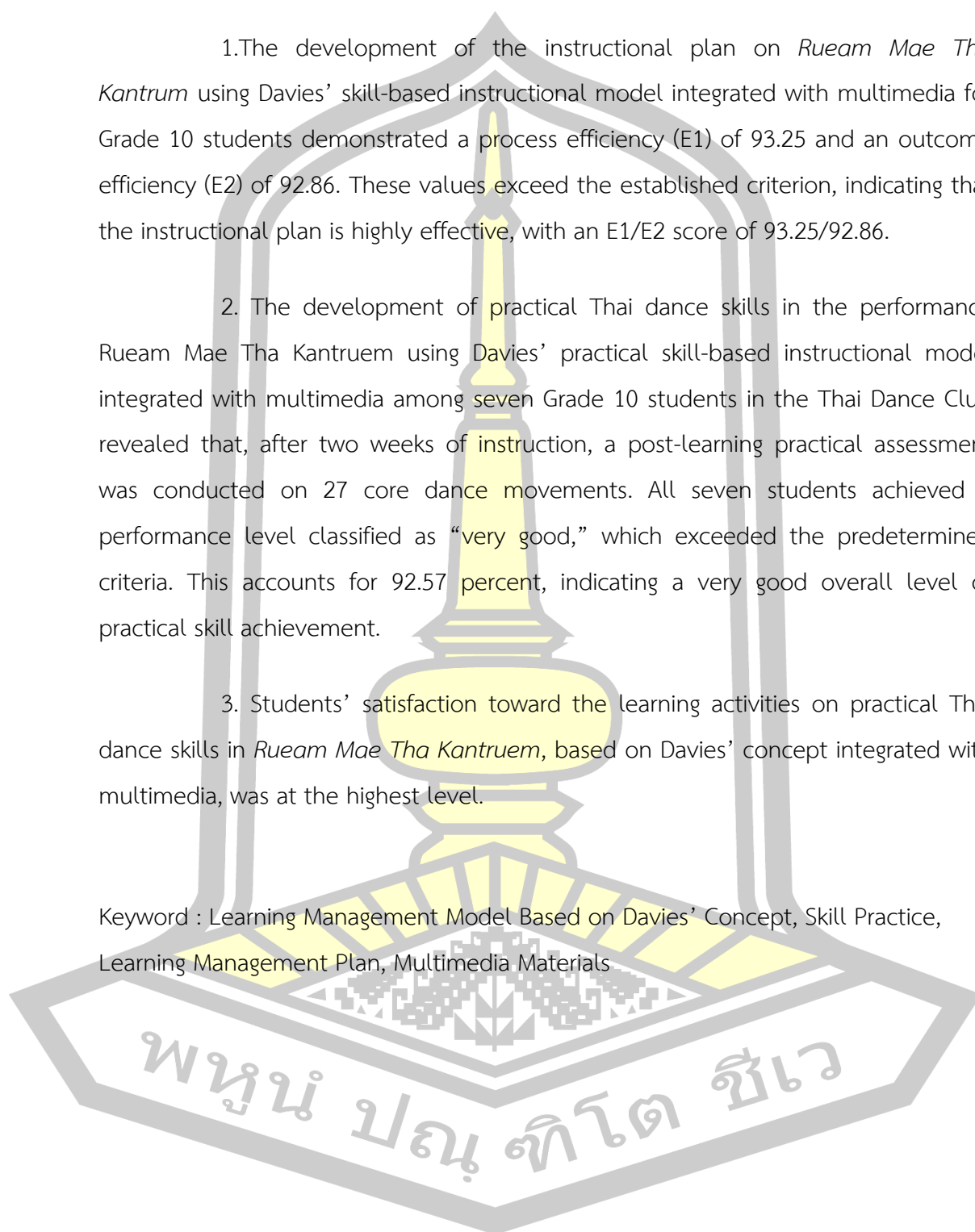
The research has found that

1. The development of the instructional plan on *Rueam Mae Tha Kantrum* using Davies' skill-based instructional model integrated with multimedia for Grade 10 students demonstrated a process efficiency (E1) of 93.25 and an outcome efficiency (E2) of 92.86. These values exceed the established criterion, indicating that the instructional plan is highly effective, with an E1/E2 score of 93.25/92.86.

2. The development of practical Thai dance skills in the performance *Rueam Mae Tha Kantrum* using Davies' practical skill-based instructional model integrated with multimedia among seven Grade 10 students in the Thai Dance Club revealed that, after two weeks of instruction, a post-learning practical assessment was conducted on 27 core dance movements. All seven students achieved a performance level classified as "very good," which exceeded the predetermined criteria. This accounts for 92.57 percent, indicating a very good overall level of practical skill achievement.

3. Students' satisfaction toward the learning activities on practical Thai dance skills in *Rueam Mae Tha Kantrum*, based on Davies' concept integrated with multimedia, was at the highest level.

Keyword : Learning Management Model Based on Davies' Concept, Skill Practice, Learning Management Plan, Multimedia Materials

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.ภมรพรรณ ยุระยาตร์ ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนดล ภูสีฤทธิ์ กรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพล อาจอินทร์ กรรมการสอบ (ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก) และรองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ประจำหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย มหาสารคาม ที่ประสิทธิ์ประสาทให้ความรู้ ประสบการณ์และแนะนำแนวทางในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณิศา วศินารมณ อาจารย์รณกฤต เพชรเกลี้ยง คุณครูสาวิตรี ดีประดวง คุณครูอุไรวรรณ เจือจันทร์ และ คุณครูธันยาภรณ์ รัฐสมุทร ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ ปรึกษาและข้อเสนอแนะจนงานวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนสุรวิทยาคาร คุณครูสาวิตรี ดีประดวง และ คุณครูสำรวม ดีสม (น้ำผึ้ง เมืองสุรินทร์) ศิลปินมรดกอีสานปี 2558 ตลอดจนคณะคุณครูทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ขอขอบใจนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2567 ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อประสุข บุญเลิศ คุณแม่อุดมพร บุญเลิศ นางสาวชลิตา บุญเลิศ สมาชิกครอบครัว เพื่อนนิตติปริญญาโท นางสาวนัชร พาประจง, นางสาวเบญจกัลยาณี สีเสนพิลา ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจตลอดมาจนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงอย่างสมบูรณ์

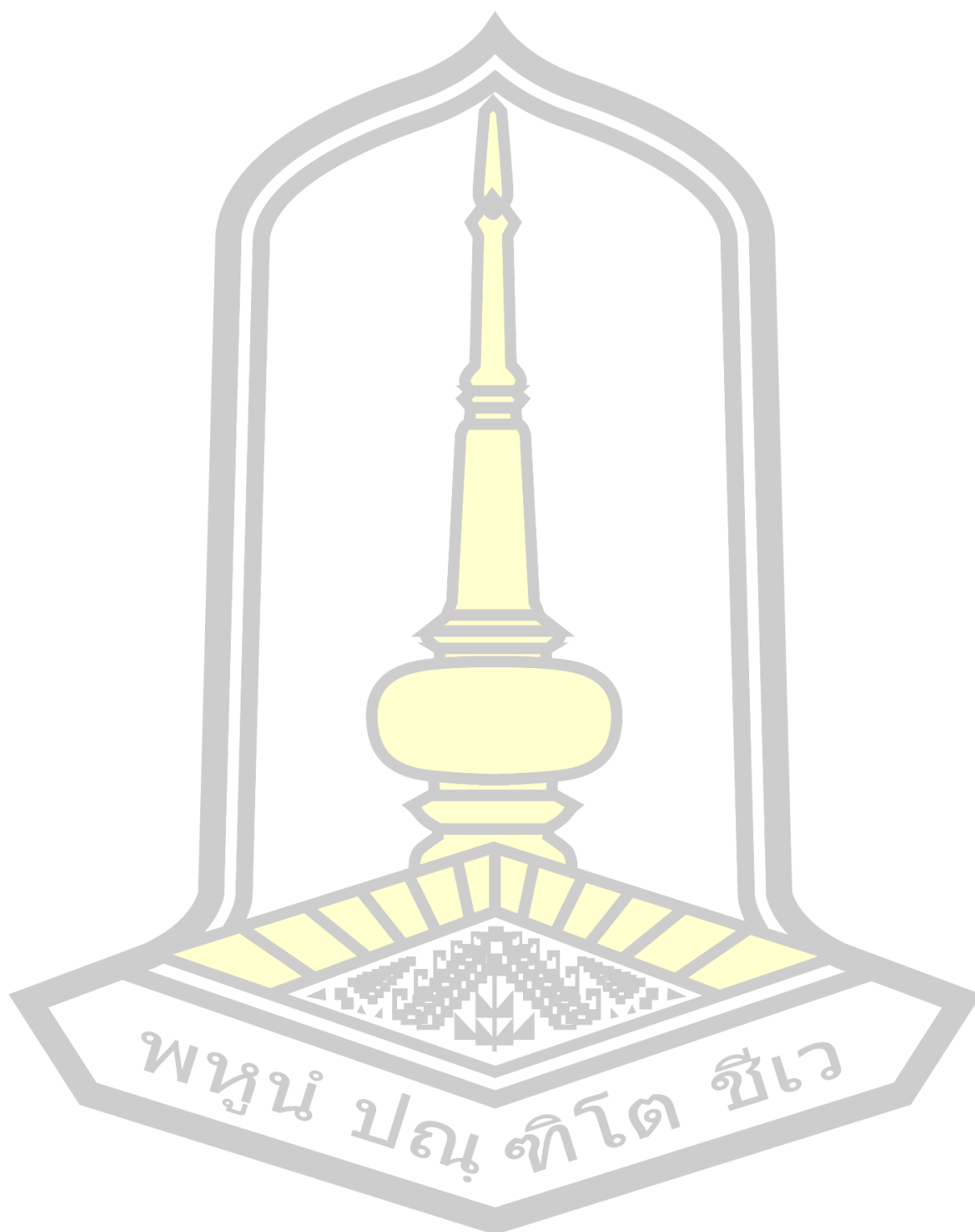
คุณค่าและประโยชน์วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เปรียบเสมือนผลแห่งความเพียรพยายาม อันเกิดจากแรงศรัทธาในคุณค่าของการศึกษา และความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างแท้จริง ผู้วิจัยขอถือโอกาสนี้ยกย่องผลงานชิ้นนี้มอบเป็นเครื่องสักการะแด่พระคุณบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ หล่อหลอมจิตวิญญาณ และเป็นแรงสนับสนุนสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ จนบรรลุผลสำเร็จทางการศึกษา และเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพอย่างมั่นคง อนึ่ง วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ นอกจากจะเป็นหลักฐานเชิงวิชาการแล้ว ยังมีคุณค่าเชิงจิตใจ ที่สะท้อนถึงความกตัญญู กตเวทิต์ของผู้วิจัย ที่มีต่อบุคคลผู้มีพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

ไตรภพ บุญเลิศ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพประกอบ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ.....	10
หลักสูตรสถานศึกษา.....	17
รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส.....	47
แนวคิดเกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้.....	51
แนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียในการวิจัย.....	57
แผนการจัดการเรียนรู้.....	64
การหาประสิทธิภาพ.....	67
ความพึงพอใจ.....	69
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	70

งานวิจัยในประเทศ.....	70
งานวิจัยต่างประเทศ.....	73
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	75
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	75
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	91
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
ลำดับขั้นที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	98
สรุปผลการวิจัย.....	98
อภิปรายผลการวิจัย.....	99
ข้อเสนอแนะ.....	102
บรรณานุกรม.....	104
ภาคผนวก.....	111
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	112
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบวัดทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน และตัวอย่างแบบประเมิน ความพึงพอใจ.....	124
ภาคผนวก ค ผลหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	131
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	137
ภาคผนวก จ เอกสารการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน.....	143

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์	80
ตาราง 2 แสดง วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา	86
ตาราง 3 การแสดงผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ ทำกันตรึมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลลิตีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80	92
ตาราง 4 ตารางแสดงคะแนนการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน (E1) หมายถึง ประสิทธิภาพของ กระบวนการ ที่เกิดจากการนำแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลทักษะปฏิบัติ ระหว่างเรียนเป็นการทดสอบทักษะย่อยท้ายแผนในแต่ละแผน	93
ตาราง 5 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ (E2) หมายถึง ประสิทธิภาพ ของผลลัพธ์ ซึ่งคำนวณได้ทำการวัดผลทักษะปฏิบัติหลังเรียนเป็นการทดสอบทักษะใหญ่ ทั้งหมด 27 ทำซ้ำ	94
ตาราง 6 คะแนนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลลิตีเดียของนักเรียนชุมนุม นาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	95
ตาราง 7 สรุปผลการประเมินแผนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลลิตีเดียของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญ	132
ตาราง 8 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์การ จัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ทำกันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิส ร่วมกับสื่อมัลลิตีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	133
ตาราง 9 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจ ที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ทำกันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิส ร่วมกับสื่อมัลลิตีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	134

ตาราง 10 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติระหว่างเรียนทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์การจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (E1)..... 135

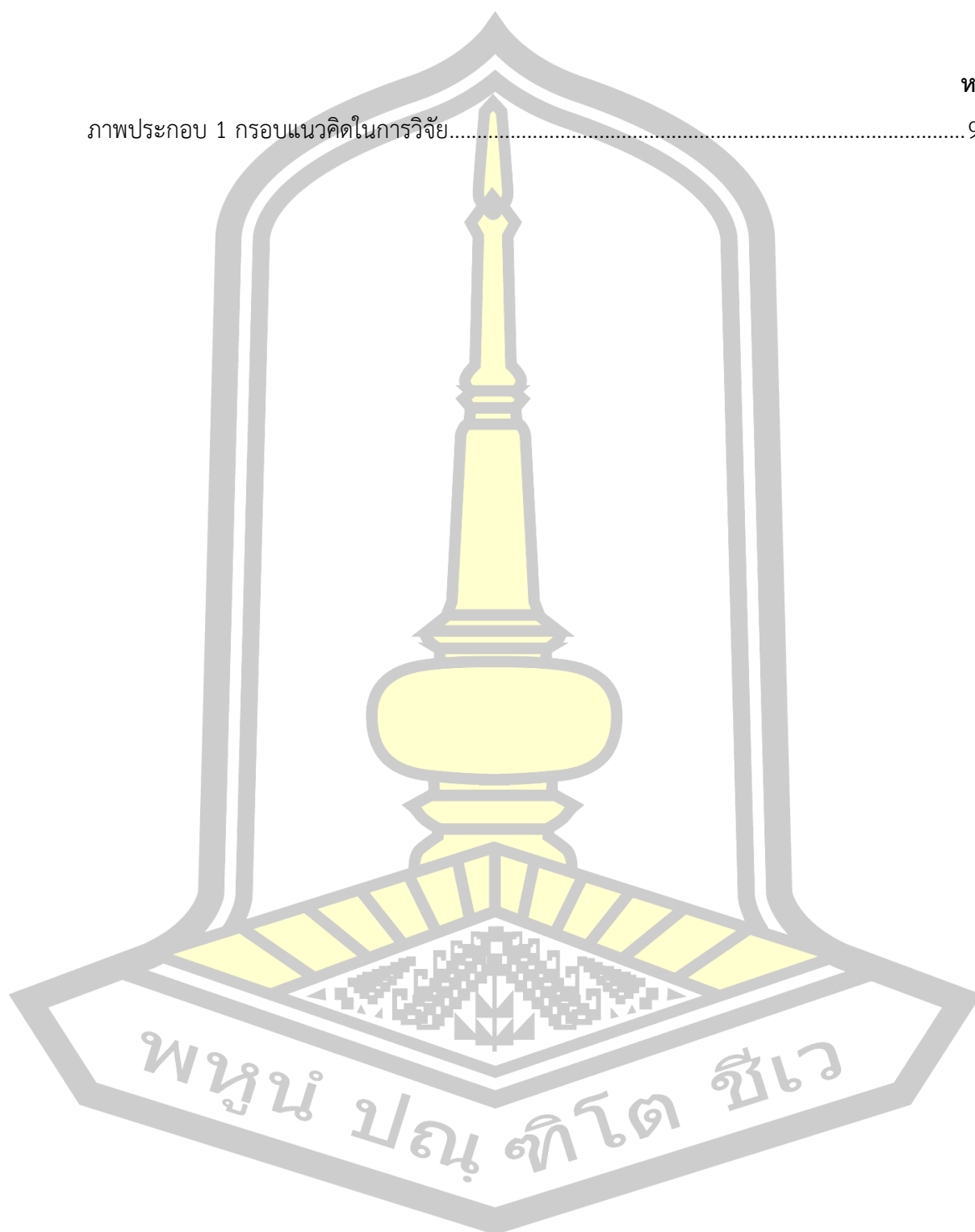
ตาราง 11 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียนทักษะใหญ่ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์การจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (E2)..... 136

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....9

บทนำ

ภูมิหลัง

วิชานาฏศิลป์เป็นศิลปะแห่งการละคร ฟ้อนรำ ดนตรีและเป็นศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเป็นชาติที่เจริญรุ่งเรืองด้านวัฒนธรรม แสดงถึงลักษณะเอกลักษณ์ที่มีความโดดเด่นของความเป็นชาติไทยสืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน (วิมลศรี อูปรมัย, 2555) นาฏศิลป์มีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้เพราะการเรียนรู้นาฏศิลป์ เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหวและท่าทางต่างๆของนาฏศิลป์ไทยมีท่วงท่าคล้ายท่าฤๅษีดัดตนจึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใสและมีบุคลิกภาพที่ดี (ทิตนา แคมมณี, 2556) การแสดงนาฏศิลป์เป็นการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยท่าทางที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาออกมาเป็นแบบแผนทั้งงดงามเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมและคล้อยตามซึ่งการแสดงนาฏศิลป์ของไทยเราประกอบด้วยฟ้อนรำ ละคร ระบำ ละคร โขน และการแสดงพื้นเมือง(พื้นบ้าน)การเรียนรู้นาฏศิลป์มีประโยชน์ต่อเด็ก คือ ช่วยพัฒนาด้านร่างกาย ธรรมชาติของเด็กนั้นจะไม่ชอบอยู่นิ่ง แต่ชอบการเคลื่อนไหวร่างกายในการ เดิน วิ่ง กระโดด ยักย้ายร่างกายไปมาส่งผลให้เด็กคล่องแคล่วกระฉับ กระเฉงช่วยพัฒนาด้านอารมณ์ขณะที่เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายในการฟ้อนรำหรือเต้นระบำประกอบเพลงนั้นเด็กจะมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินได้ปลดปล่อยความเครียดที่มีอยู่ ส่งผลให้เด็ก ๆ มีอารมณ์เบิกบานแจ่มใส กล้าแสดงออกในสิ่งที่เด็กขาดความมั่นใจ ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น (แพง ชินพงศ์, 2560)

ในศตวรรษที่ 21 มนุษย์ดำรงชีวิตในโลกแห่งเทคโนโลยีใช้เทคโนโลยีเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันทุก ๆ ด้านมากขึ้นในระบบการศึกษาเองก็เช่นเดียวกัน เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนหลากหลายด้านดังนั้นทักษะด้านเทคโนโลยีจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากและหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งกับครูผู้สอนและผู้เรียน จึงทำให้ระบบการศึกษามีการพัฒนาให้สอดคล้องกับภาวะสภาพความเป็นจริง เกิดเป็นแนวคิดเรื่องการเรียนรู้และเป็นทักษะสำคัญที่เยาวชนในยุคสมัยปัจจุบันต้องมี ต้องใช้ เพื่อให้นักเรียนสามารถออกไปดำรงชีวิต ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ ในปัจจุบันพบว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนรูปแบบการบรรยายถ่ายทอดและอธิบายประกอบท่าทางให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติในห้องสี่เหลี่ยมที่ล้อมรอบไปด้วยกระจกทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือคิดท่าทางและหาความรู้ที่แปลกใหม่นั้นใน

การจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงควรมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ทันสมัยและแปลกใหม่โดยใช้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียมาใช้ในการสอน (อนุวัฒน์ เดชไธสง, 2553)

สื่อมัลติมีเดียมีความสำคัญอย่างยิ่งที่เห็นได้ชัดเจนในสถานการณ์ขณะนี้มีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์สิ่งที่จะช่วยในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจมากขึ้นคือ มัลติมีเดีย ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนผู้วิจัยจึงนำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทันสมัยและแปลกใหม่โดยใช้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการผลิตสื่อมัลติมีเดียนั้นจะมีองค์ประกอบอยู่หลายองค์ประกอบซึ่งแต่ละองค์ประกอบก็มีความสำคัญไม่น้อยกว่ากันโดยทั่วไปจะมีองค์ประกอบของการผลิตสื่อมัลติมีเดีย (พงษ์ศักดิ์ไชยทิพย์, 2560) ซึ่งเทคโนโลยีจะช่วยให้คอมพิวเตอร์หรือโทรศัพท์นั้นสามารถผสมผสานกันระหว่าง ข้อมูลข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว แอนิเมชันและเสียง อีกทั้งการนำเอาระบบตอบโต้กับผู้ใช้เข้ามาผสมผสานเข้าด้วยกัน (นันทน์ เรืองฤทธิ์, 2561) นอกจากนั้นสื่อมัลติมีเดียยังสามารถพัฒนาและประยุกต์ใช้ร่วมกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายของผู้สอน และยังสามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย เหมาะสำหรับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน (พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์, 2560)

“จากบทสัมภาษณ์ของครูสอนนาฏศิลป์โรงเรียนสุรวิทยาคาร สาวิตรี ดีประดวง”

(การสัมภาษณ์บุคคล, 6 สิงหาคม 2024)... ศึกษาพบว่าการเรียนการสอนในวิชาชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านที่ โรงเรียนสุรวิทยาคาร เป็นการสอนรูปแบบการบรรยายถ่ายทอดและอธิบายประกอบท่าทาง ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติในห้องสี่เหลี่ยมที่ล้อมรอบไปด้วยกระจก การจดจำท่ารำจากครู ไม่มีการใช้ตำราเรียนหรือตัวหนังสือ แต่เป็นการสังเกตและฝึกทำตามศิษย์ต้องเรียนรู้ด้วยการดูซ้ำและฝึกฝนให้เกิดความคล่องแคล่ว ครูจะปรับท่าทางให้แม่นยำเป็นรายบุคคล การฝึกใช้เวลานานและเน้นการท่องจำ ทั้งบทเพลง บทกลอน และท่าทางอย่างละเอียดถี่ การฝึกซ้ำ จนกระทั่งศิษย์สามารถแสดงได้อย่างแม่นยำและกลมกลืนกับจังหวะดนตรีในอดีต การสอนเน้นทักษะการจดจำและปฏิบัติจากครูโดยตรง ขาดการบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นรูปแบบการสอนแบบเก่า โดยผู้เรียนมีปัญหาจะต้องมีการฝึกฝนทักษะปฏิบัติโดยมีรายละเอียดดังนี้ ขาดการฝึกซ้อมที่เพียงพอ การฝึกไม่สม่ำเสมอหรือไม่ต่อเนื่อง ทำให้ผู้รำไม่คุ้นเคยกับท่ารำและจังหวะของดนตรี ความไม่เข้าใจในจังหวะดนตรี ผู้เรียนอาจไม่คุ้นชินกับดนตรีไทยที่มีจังหวะเฉพาะ หรือไม่สามารถแยกเสียงเครื่องดนตรีต่าง ๆ ที่กำหนดจังหวะได้ ความตื่นเต้นและกดดันในขณะการแสดง ผู้รำอาจเกิดความกังวลระหว่างการแสดง ทำให้เสียสมาธิและรำผิดจังหวะ ขาดความพร้อมด้านร่างกาย ความเหนื่อยล้าหรือร่างกายไม่แข็งแรงพอ ส่งผลให้การควบคุมท่าทางและการเคลื่อนไหวไม่สอดคล้องกับจังหวะ การทำงานร่วมกับนักดนตรีไม่ราบรื่นในบางกรณี นักดนตรีและผู้รำอาจไม่มีความเข้าใจกันเพียงพอ ทำให้การปรับ

จังหวัดไม่สอดคล้องจากการสำรวจข้อมูลและสังเกตในการสอนเบื้องต้นกับครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์
 ที่บ้านของโรงเรียนสุรวิทยาคาร

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสเป็นรูปแบบจัดกิจกรรม
 การเรียนรู้ที่เน้นการกระทำ การลงมือปฏิบัติจริงโดยมีหลักการที่ว่าครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของ
 หน่วยใหญ่ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียดเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพผู้สอนจึง
 จำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการถ่ายทอด ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการ
 สอนเพื่อพัฒนาทักษะพิสัยที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการเรียนการสอนนาฏศิลป์ คือ ทักษะปฏิบัติ
 ของเดวิส (Davies, 1971 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้
 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้
 ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย
 คือ ผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำ
 ตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่
 มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะ
 ช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือเมื่อ
 ผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้วจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ
 ซึ่งรูปแบบการสอนตามแนวคิดเดวิสเป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนค่อย
 เชื่อมโยงต่อไปเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยแก้ไขปัญหาการปฏิบัติทักษะทางด้านนาฏศิลป์ของผู้เรียนให้
 ประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น (Davies, 1971 : 50 – 56 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555)
 การมีทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ได้นั้น จะต้องได้รับการฝึกฝนจนเกิด ความชำนาญ(คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำแนวทางการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการพัฒนาการจัดการ
 เรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง
 เรือแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 4 สำหรับใช้ใน
 กระบวนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทักษะปฏิบัติกระบวนการตามแนวคิดของเดวิส
 รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่
 ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมากกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือ
 การกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย
 ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ
 ตามแนวคิดของเดวิสมุ่งเน้นการฝึกฝนผ่านกระบวนการที่เป็นขั้นตอน โดยเฉพาะในทักษะที่ซับซ้อน
 และประกอบด้วยทักษะย่อยหลายลำดับขั้น การนำสื่อมัลติมีเดียมาใช้ร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตาม
 แนวคิดดังกล่าว จะช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีความเข้าใจที่ชัดเจนและ

สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพเคลื่อนไหว วิดีโอ แอนิเมชัน เสียงบรรยาย และอินเทอร์แอคทีฟต่าง ๆ ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ (Demonstration) ใช้สื่อวิดีโอหรือแอนิเมชันแสดงการร่าอย่างชัดเจนทุกท่วงท่า ผู้เรียนสามารถดูและเรียนรู้การเคลื่อนไหวโดยไม่จำเป็นต้องมีครูอยู่ด้วยตลอดเวลา ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย (Guided Practice) ใช้สื่อที่สามารถหยุด/ย้อนกลับได้เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยพร้อมกับสื่อมีคำแนะนำหรือเสียงบรรยายประกอบในการปฏิบัติขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย (Independent Practice) ผู้เรียนฝึกปฏิบัติแต่ละท่าทางจากสื่ออย่างอิสระ อาจมีแบบประเมินตนเอง (Self-check) หรือระบบตอบกลับทันที (Feedback) ขั้นให้เทคนิควิธีการ (Techniques & Tips) นำเสนอคลิปหรือคำแนะนำเฉพาะจุด เช่น การควบคุมลมหายใจการลงน้ำหนักตัวจังหวะการย่ำเท้า การควบคุมร่างกาย ใช้ภาพสโลว์โมชั่นเพื่อเน้นจุดสำคัญขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย (Integration) ให้ผู้เรียนนำทักษะย่อยแต่ละส่วนมารวมกันเป็นการแสดงที่สมบูรณ์ ใช้สื่อเป็นแบบฝึกปฏิบัติเต็มชุด หรือเปรียบเทียบกับการแสดงจริงกระบวนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ในวิชาชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์เรื่องร่าแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ความสำคัญของการวิจัย

งานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะนาฏศิลป์พื้นบ้านจังหวัดสุรินทร์ทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพื่อให้นักเรียนนำทักษะและความสามารถเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของตนเองได้ อีกทั้งผู้วิจัยยังหวังใช้งานวิจัยนี้เป็นทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาการจัดการเรียนเรียนรู้วิชานาฏศิลป์พื้นเมืองของจังหวัดสุรินทร์สำหรับนักเรียน

1. นักเรียนสามารถปฏิบัติท่าร่าแม่ท่ากันตรึม 27 ท่าได้

2. ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามการเรียนรู้

3. ครูได้แนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้และได้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพหลากหลาย เพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

4. ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดีและมี ทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์พื้นบ้าน ได้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ โดยใช้กระบวนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม สำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัยไว้ ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ที่เรียนวิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 กลุ่ม เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คน ที่ได้มาจากการเลือกเจาะจง (Purposive sampling) โดยเป็นนักเรียนที่สมัครเรียนเข้าชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้าน

2. ตัวแปรในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

2.2.2 ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์

2.2.3 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม

3. เนื้อหาในบทเรียนประกอบการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนสุรวิทยาคารได้จัดทำหลักสูตรการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมพื้นถิ่นร่วมกับชุมชนเมืองสุรินทร์เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการเรียน

การสอนส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นในรายวิชาชุมนุมนาฏศิลป์

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้ได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ซึ่งใช้เวลาในการทดลองจำนวน 3 แผน 12 ชั่วโมง เดือน กุมภาพันธ์ 2568 ถึง เดือน มีนาคม 2568

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดเดวีส์โดยนำสื่อการสอนที่ครูผู้สอนออกแบบการจัดการเรียนการสอนเปิดวิถีทัศน์เพื่อมาใช้เป็นสื่อสนับสนุนโดยมุ่งช่วยพัฒนาความสามารถการปฏิบัติทักษะทางด้านนาฏศิลป์ตามแนวคิด 5 ขั้นของเดวีส์เป็นสื่อการเรียนการสอนทางวิดีโอบันทึกทำำในการนำเสนอสื่อประสมอันได้แก่ ข้อความ ภาพนิ่ง กราฟิก ฯลฯ เพื่อถ่ายทอดเนื้อหาบทเรียน โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นสื่อสร้างความสนใจ เรียนเข้าใจได้ตามต้องการ และสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติโดยใช้รูปแบบของเดวีส์ (Devies Instructional Modal) โดยประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

3. สื่อมัลติมีเดีย หมายถึงการนำสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ร่วมกันทั้งวัสดุอุปกรณ์และวิธีการเพื่อให้เกิด ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอนการฝึกอบรม โดยการใช้สื่อแต่ละอย่างตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหาในปัจจุบันมีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยร่วมด้วยเพื่อการผลิตหรือการควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการนำเสนอข้อมูลทั้ง ตัวอักษรภาพกราฟิก ภาพถ่าย ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์และเสียง

4. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย หมายถึง การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น นอกจากนั้นสื่อและแอปพลิเคชันต่าง ๆ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น YouTube โดยใช้คอมพิวเตอร์หรือโทรศัพท์มาผสมผสานกับการเอารูปแบบการนำเสนอข้อมูลกระบวนท่ารำ นอกจากนั้นแอปพลิเคชัน YouTube TikTok ยังเป็นบริการเครือข่ายสังคม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างเนื้อหาวิดีโอสั้นๆ และสามารถใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนโดยกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียมีการนำเอาสื่อมัลติมีเดียเข้ามาในชั้นต่าง ๆ และการจัดการเรียนการสอนมีทั้งหมด 5 ชั้น

4.1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำร่วมกับสื่อมัลติมีเดียชั้นนี้เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวมโดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ จากนั้นครูผู้สอนเปิดวิดีโอที่ค้นและเปิด YouTube TikTok ประกอบการสอน

4.2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนเห็นภาพรวมทักษะทั้งหมดแล้วผู้สอนควรแจกแจงแต่ละทักษะให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่ต้องทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ ผู้สอนต้องสาธิตส่วนย่อยของแต่ละส่วน ผู้เรียนนั้นจะสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

4.3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตถ้าติดขัดจุดใดผู้สอนให้คำชี้แนะ

4.4 ชั้นให้เทคนิควิธีการ หากผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนให้แนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้ดีขึ้น

4.5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ร่วมกับมัลติมีเดีย ซึ่งเป็นทักษะที่สมบูรณ์แบบผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ อย่างต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ และในการส่งงานจะให้นักเรียนนำเสนอ ชิ้นงานผ่านสื่อมัลติมีเดีย คือ YouTube, TikTok

5. ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ หมายถึง การแสดงออกทางร่างกายโดยใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์มาถ่ายทอดความรู้สึกผ่านกระบวนการเคลื่อนไหวร่างกายรูปแบบต่าง ๆ และลงมือทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและรวดเร็ว ซึ่งต้องอาศัยการฝึกหัดซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญสามารถปฏิบัติงานได้อย่าง เป็นอัตโนมัติ เพื่อวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้องของท่ารำ ท่ารำสัมพันธ์ กับคำร้องและจังหวะ สีสาวอ่อนช้อยสวยงาม และความพร้อมเพรียง วัดได้จากแบบประเมินทักษะ ปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยเป็นเกณฑ์การประเมิน (Rubrics) หมายถึง เกณฑ์การให้คะแนนโดยพิจารณา จากการปฏิบัติทักษะนาฏศิลป์ของผู้เรียนโดย

จะมีคำอธิบายลักษณะของทักษะการปฏิบัติในแต่ละ ระดับไว้ชัดเจน โดยเป็น แบบรูปรีคัสกอร์ โดยเกณฑ์ให้คะแนนคุณภาพ 3 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยอิงจากเกณฑ์ของ บุญเรียง ขจรศิลป์

6. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ

มัลติมีเดีย หมายถึง คุณภาพของทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านสูงขึ้น ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 (E1/E2)

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ที่เกิดจากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน เป็นการทดสอบทักษะย่อย ท้ายแผนในแต่ละแผน โดยใช้คะแนนจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติ ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งคำนวณได้ทำการวัดผลทักษะปฏิบัติหลังเรียน เป็นการทดสอบทักษะใหญ่ ทั้งหมด 27 ท่ารำ แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ กับคะแนนเต็ม ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

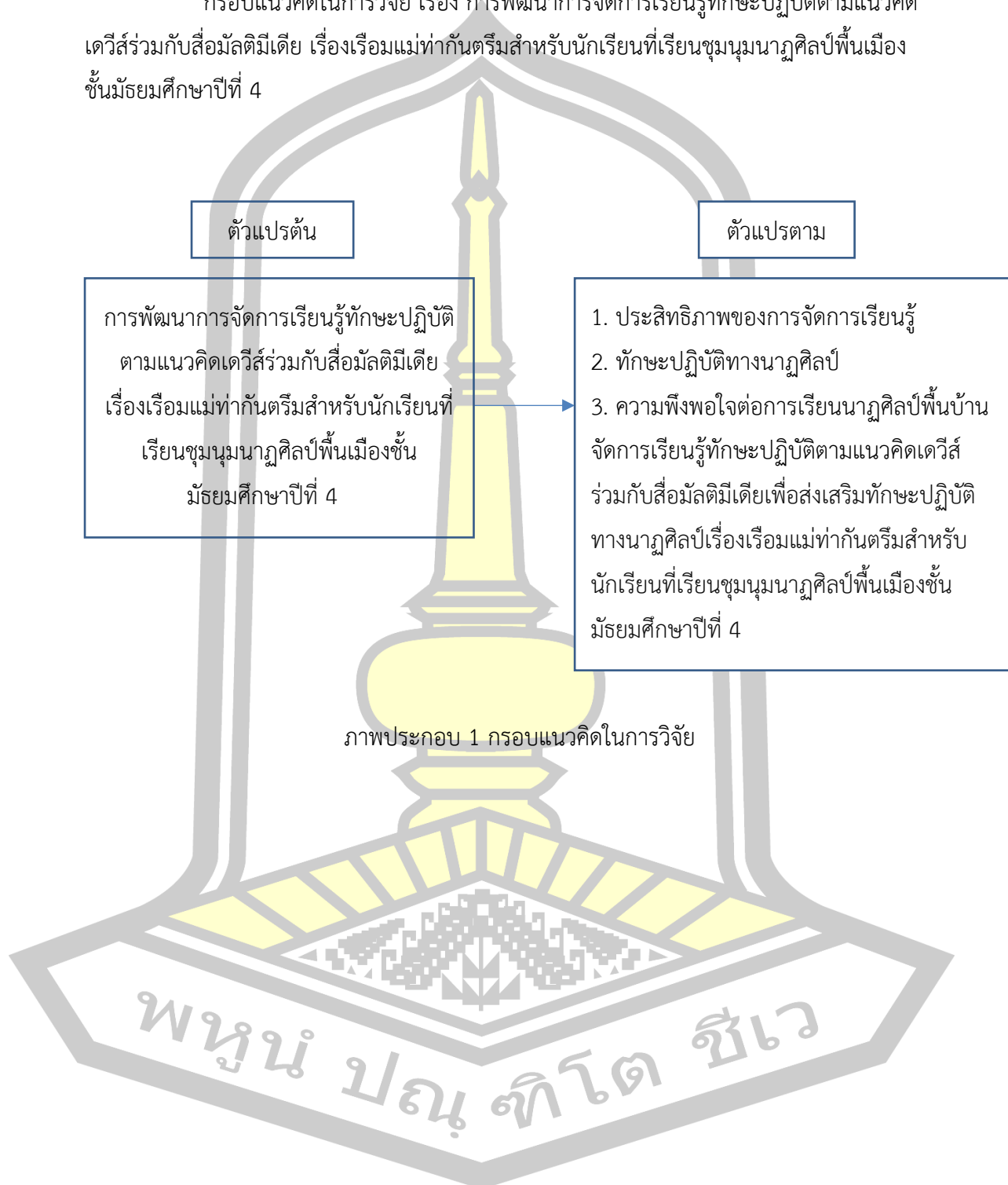
7. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายวิชาชุมนุม

นาฏศิลป์ โรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ หรือความพอใจ ต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ หรือเป็นความรู้สึกพอใจ ต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ พอใจมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
เดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เรื่องเรื่องแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อ
มัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์เรื่องเรือมแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียน
ชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารตำราและงานวิจัยที่
เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรสถานศึกษา
3. ทักษะปฏัตินาฏศิลป์
4. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส
5. แนวคิดเกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้
6. แนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียในการวิจัย
7. สิทธิเด็กและการส่งเสริมสิทธิเด็ก
8. แผนการจัดการเรียนรู้
9. การหาประสิทธิภาพ
10. ความพึงพอใจ
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 11.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้
ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติชุมชนครอบครัวและบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบต่าง ๆ โดยร่วมกัน
ทำงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องในการวางแผนการดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนและตรวจสอบ
ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

1. ความสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่พัฒนาให้นักเรียนมีความคิดริเริ่ม มีความคิดสร้างสรรค์มีจินตนาการทางด้านศิลปะชื่นชมความงามและเล็งเห็นคุณค่าซึ่งเป็นผลดีต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ในกิจกรรมทางศิลปะยังช่วยพัฒนาผู้เรียนหลายด้านรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ตลอดจนการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล 10
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเองมี วินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้ เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

4. สมรรถนะของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุ มาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาดตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยต้องคำนึงถึงผลกระทบทางสังคม

2. ความสามารถในการคิด การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิด สังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา คือ ความสามารถในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อยู่บนพื้นฐานของหลักเหตุผลและผล แสวงหาความรู้ในด้านต่าง ๆ มีความเข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันตนเอง และคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง คนรอบข้าง สิ่งแวดล้อมและสังคม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต คือ การเรียนรู้ด้วยตนเองต่อเนื่อง รู้จักปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม จัดการปัญหาและความขัดแย้งได้อย่างเหมาะสม ใช้กระบวนการทักษะต่าง ๆ ในการใช้ชีวิตประจำวัน ทำงานและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างปลอดภัยและมีความสุข หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและคนรอบข้าง

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี คือ ใช้เทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีที่ถูกต้องเหมาะสม

5. ขอบข่ายของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะวิธีการทางศิลปะและมีความรู้ความเข้าใจในศิลปะมากยิ่งขึ้นจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะนอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ได้ประกอบด้วยนาฏศิลป์มีความรู้ความเข้าใจในเรื่ององค์ประกอบของการแสดงลีลาการร่ายรำจะสร้างหรือการนำเสนอผลงานทางสร้างสรรค์จากจินตนาการของผู้เรียนโดยสามารถใช้อุปกรณ์ตามท้องถิ่นที่มีความเหมาะสมรวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานการแสดงสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประวัติศาสตร์ และประเพณีวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังสามารถเห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากลชื่นชมประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ดนตรี มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง องค์ประกอบของดนตรีสามารถแสดงออกทางดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่าดนตรี เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ร้องเพลง และเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรีเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีประวัติศาสตร์ และประเพณีวัฒนธรรม สามารถถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีได้อย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้และสามารถแสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรมและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

6. วิสัยทัศน์

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระนาฏศิลป์ อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มนี้มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีจินตนาการทางศิลปะชื่นชมความงามสุนทรีย์ภาพซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ดังนั้นก็กิจกรรมศิลปะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนโดยตรงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาอารมณ์ และสังคมตลอดจนนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาระบบการรับรู้ทางศิลปะ การเห็นภาพรวม การสังเกตรายละเอียด สามารถ

ค้นพบศักยภาพของตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ด้วยการมีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ, 2551 : 54-56)

7. การจัดการเรียนรู้

ให้ผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยให้รู้จักแสวงหาความรู้และประสบการณ์จากแหล่งเรียนรู้เช่น ห้องสมุดเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อย่างเพียงพอ และเกิดการเรียนรู้ให้การเรียนรู้อย่างหลากหลายทั้งในและนอกเวลาเรียนรวมทั้งนอกสถานศึกษา ด้วยการมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้และสามารถคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์วิจารณ์แก้ปัญหา และหาสิ่งที่แตกต่างกันให้ดีขึ้น (กรมวิชาการ, 2551 : 123-126)

8. กระบวนการเรียนรู้ทางศิลป

การจัดการเรียนรู้ต้องมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายตั้งแต่ผู้เรียนครูผู้ปกครอง ชุมชนผู้เรียนต้องเรียนรู้ให้ครบถ้วนทั้งสมองกายและใจและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ด้วยการจัดการให้ผู้เรียนชวนหาความรู้กล้าแสดงออกและเน้นการปฏิบัติงานเป็นกลุ่มผู้เรียนใช้กระบวนการคิดสร้างแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการจัดการเรียนรู้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญพัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและอารมณ์ให้เห็นคุณค่าของตนเองเพื่อการแสดงออกอย่างอิสระการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติได้จริงเพิ่มโครงการตามศักยภาพเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขดังนั้นกระบวนการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ มีมาตรฐาน ดังนี้

ต้องเข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์ อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากลหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญโดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงมีการติดตามประเมินผล มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นซึ่งใช้เป็นเป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียนครอบคลุมทั้งด้านความรู้ทักษะกระบวนการคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินการเรียนรู้ของตนได้และใช้วิธีการประเมินจากสภาพจริงด้วยวิธีการประเมินที่ หลากหลายมีการบันทึกผลการประเมินอย่างเป็นระบบเพื่อให้เป็นข้อมูลในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องวัดผลและประเมินผลให้ครอบคลุมทั้ง 3 ด้านคือ ด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม(กรมวิชาการ, 2551 : 16-20)

9. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ดี สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

รักชาติ ศาสน์ และกษัตริย์
 ความมีวินัย
 ใฝ่เรียนรู้
 ซื่อสัตย์สุจริต
 ดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเพียง
 มุ่งมั่นในการทำงาน
 รักความเป็นไทย
 มีจิตสาธารณะ

10. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระที่มีความสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่ม ความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์กิจกรรมทางศิลปะจะเข้ามาช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ ร่างกาย สติปัญญา และสังคมตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อมและยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับต่าง ๆ และประกอบอาชีพเรียนรู้อะไรในศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ และยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ

สาระที่ 1 ทักษะศิลป์

มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบศิลป์ ทักษะธาตุ สามารถ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์สามารถสร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จาก จินตนาการของตนเองสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมรวมทั้งสามารถใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ของศิลปะที่มีชื่อเสียงในการสร้างสรรค์ผลงานขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 2 ดนตรี

วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีอย่างอิสระมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรีแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากลร้องเพลงและเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรีแสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรมและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สามารถปรับและนำไปประยุกต์ในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ และมีความสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถประยุกต์ใช้ในนาฏศิลป์และชีวิตประจำวันได้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เห็นถึงความสำคัญทางด้านคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล

11. คุณภาพของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

มีความสามารถวิเคราะห์แกนของการแสดงนาฏศิลป์และละครที่ต้องการสื่อความหมายในการแสดงมีทักษะในการแสดงหลากหลายรูปแบบมีความคิดริเริ่มในการแสดงนาฏศิลป์เป็นคู่และเป็นหมู่สร้างสรรค์ละครสั้นในรูปแบบที่ชื่นชอบ อิทธิพลของเครื่องแต่งกาย แสงสีเสียง ฉากอุปกรณ์และสถานที่ที่มีผลต่อการแสดง วิจารณ์การแสดงนาฏศิลป์และละครและสามารถวิเคราะห์ทางการเคลื่อนไหวของคนในชีวิตประจำวันและนำมาประยุกต์ใช้ในการแสดงได้ซึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับวิวัฒนาการของนาฏศิลป์และการแสดงละครไทยและบทบาทหน้าที่ของบุคคลสำคัญในวงการนาฏศิลป์ในยุคสมัยต่าง ๆ และยังสามารถเปรียบเทียบการนำการแสดงไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ในการนำเสนอแนวคิดในการอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย

12. สารและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์ อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล

หลักสูตรสถานศึกษา

โรงเรียนสุรวิทยาคารเป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่พิเศษที่จัด การเรียนการสอนตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรมาตรฐานสากลได้เห็นถึงความสำคัญ คุณภาพและเทียบเคียงมาตรฐานสากลด้วยภูมิปัญญาสุรวิทยาคารที่ได้กำหนดไว้ เพื่อมุ่งเน้นส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงามสุนทรีย์ภาพ โดยให้ผู้เรียนรู้จัก แสวงหาความรู้และประสบการณ์จากแหล่งเรียนรู้ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

คำอธิบายรายวิชานาฏศิลป์

รหัสวิชา ศ31101

รายวิชาพื้นฐาน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายวิชา นาฏศิลป์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

เวลา 20 ชั่วโมง จำนวน 0.5 หน่วยกิต

ศึกษาเปรียบเทียบการใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์ที่มาจากวัฒนธรรมต่างขนานาศัพท นาฏศิลป์พื้นบ้าน รูปแบบละครพื้นบ้าน ละครไทย วิเคราะห์ วิจารณ ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อ การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ด้วยการศึกาและสร้างองค์ความรู้ (Research and Knowledge Formation) สืบค้นข้อมูล คติวิเคราะห์ วิจารณ รวบรวมข้อมูลเขียนรายงานและนำเสนอ (Communication and Presentation) ความเหมือนและความต่างของการแสดงออกทางนาฏศิลป์ ที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

โดยปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง นาฏศิลป์ไทย ละครพื้นบ้าน ละครไทย แล้วนำเสนอ เรียบเรียงข้อมูล/ความคิด อย่างเป็นลำดับขั้นตอนและอ้างอิงอย่างถูกต้องในเชิงวิชาการ นาฏศิลป์ใน กระบวนการปฏิบัติจากประสบการณ์/การเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตและ สังคมโดยการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ของตนเอง เปรียบเทียบประเมินคุณภาพความแตกต่างงาน นาฏศิลป์ของตนเองและผู้อื่น อธิบายอาชีพที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ บทบาทของนาฏศิลป์ในธุรกิจ บันเทิง อิทธิพลดนตรีที่มีต่อบุคคลและสังคม นำเสนอการแสดงนาฏศิลป์โดยการบูรณาการในกลุ่ม สาระการเรียนรู้ศิลปะและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

เพื่อแสดงออกด้วยความชื่นชมเห็นคุณค่ายอมรับศิลปวัฒนธรรมแต่ละท้องถิ่น มีความ ภาควุมิใจในผลงานด้านนาฏศิลป์อันนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของสังคม

รหัสมาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.4-6/1 ศ 3.1 ม.4-6/2 ศ 3.1 ม.4-6/3 ศ 3.1 ม.4-6/4 ศ 3.1 ม.4-6/5
ศ 3.1 ม.4-6/6 ศ 3.1 ม.4-6/7 ศ 3.1 ม.4-6/8 ศ 3.2 ม.4-6/1 ศ 3.2 ม.4-6/2 ศ 3.2 ม.4-6/3
ศ 3.2 ม.4-6/4

รวมตัวชี้วัด 12 ตัวชี้วัด

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวัน

	รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
ม.4-6	ศ 3.1 ม.4 - 6/1	1. มีทักษะในการแสดง หลากหลายรูปแบบ	รูปแบบของการแสดง - ระบำ รำ ฟ้อน - การแสดงพื้นเมืองภาคต่างๆ - การละครไทย - การละครสากล
	ศ 3.1 ม.4 - 6/2	2. สร้างสรรค์ละครสั้นใน รูปแบบที่ชื่นชอบ	ละครสร้างสรรค์ - ความเป็นมา - องค์ประกอบของละครสร้างสรรค์ ละครพูด
	ศ 3.1 ม.4 - 6/3	3. ใช้ความคิดริเริ่มในการ แสดงนาฏศิลป์เป็นคู่และหมู่	การประดิษฐ์ท่ารำเป็นคู่เป็นหมู่ - ความหมาย - ประวัติความเป็นมา - ท่าทางที่ใช้ในการประดิษฐ์ท่ารำ เพลงที่ใช้

พูน ปณ จิต ชีเว

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ม.4-6	รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
	ศ 3.1 ม.4 - 6/4	4. วิเคราะห์การแสดงตามหลัก นาฏศิลป์และการละคร	หลักการสร้างสรรค์และการวิจารณ์ - หลักการชมการแสดงนาฏศิลป์และการละคร
	ศ 3.1 ม.4 - 6/5	5. วิเคราะห์แก่นของการแสดงนาฏศิลป์และการละคร	ประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์และ - การละคร - วิวัฒนาการ - ความงามและคุณค่า
	ศ 3.1 ม.4 - 6/6	6.บรรยายและวิเคราะห์อิทธิพลของเครื่องแต่ง แสง สี เสียง ฉาก อุปกรณ์ และสถานที่ที่มีผลต่อการแสดง	เทคนิคการจัดการแสดง - แสง สี เสียง ฉาก - อุปกรณ์ สถานที่ - เครื่องแต่งกาย
	ศ 3.1 ม.4 - 6/7	7. พัฒนาและใช้เกณฑ์การประเมินในการประเมินการแสดง	การประเมินคุณภาพการแสดง - คุณภาพด้านการแสดง - คุณภาพองค์ประกอบการแสดง
	ศ 3.1 ม.4 - 6/8	8. วิเคราะห์ท่าทาง และเคลื่อนไหวของผู้คนในชีวิตประจำวันและนำมาประยุกต์ใช้ในการแสดง	การสร้างสรรค์ผลงาน - การจัดการแสดงในวันสำคัญของโรงเรียนชุดการแสดงประจำโรงเรียน

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

	รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
ม.4-6	ศ 3.2 ม.4 - 6/1	1. การเปรียบเทียบการนำการแสดงไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ	- การแสดงนาฏศิลป์ในโอกาสต่าง ๆ
	ศ 3.2 ม.4 - 6/2	2. อภิปรายบทบาทของบุคคลสำคัญในวงการนาฏศิลป์และการละครของประเทศไทยในยุคสมัยต่าง ๆ	- บุคคลสำคัญในวงการนาฏศิลป์และการละครของไทยในยุคต่าง ๆ
	ศ 3.2 ม.4 - 6/3	3. บรรยายวิวัฒนาการของนาฏศิลป์และการละครไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน	- วิวัฒนาการของนาฏศิลป์และการละครไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
	ศ 3.2 ม.4 - 6/4	4. นำเสนอแนวคิดในการอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย	- การอนุรักษ์นาฏศิลป์ภูมิปัญญาท้องถิ่น

สรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มีกระบวนการเป็นมาตรฐานที่คงไว้ให้เป็นแนวทางในการใช้การสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและยังส่งเสริมไปทางทิศที่ดี ทำให้คนไทยได้เกิดความรักซึ่งความเป็นไทย สืบสานวัฒนธรรม ความเป็นชาติไทยและยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติศิลปะการแสดงใน แขนงต่าง ๆ และยังทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะแสดงออก

พูน ปณ จิต ชเว

1. วิสัยทัศน์โรงเรียนสุรวิทยาคาร

พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรมนำเทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์นวัตกรรมพัฒนา
การศึกษาให้สร้างสามัคคีสื่อสารดีสองภาษาสู่สากลเป็นพลโลกตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ
พอเพียงภายในปี 2567

คติพจน์/ปรัชญาของโรงเรียน : นตฺถิ ปญฺญา สมาอาภา แสงสว่างเสมอด้วย
ปัญญา ไม่มี

อัตลักษณ์ : ความรู้ คุณธรรม คุณภาพ

เอกลักษณ์ : สร้างงาม SMART

2. พันธกิจ

พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีความรู้ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้คุณภาพและเทียบเคียงมาตรฐานสากล
ด้วยภูมิปัญญาสุรวิทยาคาร

พัฒนาผู้เรียนให้มี คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ค่านิยมหลักของ
ไทยสร้างเสริมชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมด้วยภูมิปัญญาสุรวิทยาคาร ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนา
สมรรถภาพทางกายมีทักษะและความสามารถทางการกีฬา

พัฒนาระบบการบริหารและการจัดการเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม

พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถใช้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและ
ภาษาต่างประเทศอื่นอีกหนึ่งภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาเชิงสมรรถนะให้ผู้เรียนมีคุณภาพ
เทียบเคียงมาตรฐานสากลและเป็นพลโลกตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ส่งเสริมและสนับสนุนวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์พัฒนาผู้เรียน
เต็มศักยภาพคนทุกช่วงวัยและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ด้วยภูมิปัญญาสุรวิทยาคาร

3. การสอนนาฏศิลป์ ในรายวิชานาฏศิลป์ที่บ้านโรงเรียนสุรวิทยาคาร

นักเรียนที่เรียนในวิชานาฏศิลป์ที่บ้านโรงเรียนสุรวิทยาคาร จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ
องค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทาง ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหว
ในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับ
ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิ
ปัญญาไทยจังหวัดสุรินทร์ และสากล มีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนรู้

กระบวนการเรียนรู้นาฏศิลป์

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

คุณภาพของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

โครงสร้างรายวิชาชุมนุมนาฏศิลป์

การวัดผลและประเมินผล

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีความรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้คุณภาพและเทียบเคียงมาตรฐานสากลด้วยภูมิปัญญาสุริยาศาสตร์ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อมุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะชื่นชมความงามสุนทรียภาพ โดยให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้และประสบการณ์จากแหล่งเรียนรู้โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากลส่งเสริมและสนับสนุนวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์พัฒนาผู้เรียนเต็มศักยภาพคนทุกช่วงวัยและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ด้วยภูมิปัญญาสุริยาศาสตร์โดยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ พัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและอารมณ์ให้เห็นคุณค่าของตนเองเพื่อการแสดงออกอย่างอิสระการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติได้จริงและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์โรงเรียนสุริยาศาสตร์เห็นคุณค่าศิลปวัฒนธรรมในจังหวัดสุรินทร์ สุรินทร์เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจากหลักฐานทาง โบราณคดีที่พบข้อมูลในพงศาวดารเรื่องเล่าตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นที่อยู่ของชนหลายเผ่าพันธุ์ทั้ง ไทย เขมร ลาว กวยหรือ กูยทำให้มีวัฒนธรรมที่หลากหลายและโรงเรียนสุริยาศาสตร์ได้จัดทำ หลักสูตรการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมพื้นถิ่นร่วมกับชุมชนเมืองสุรินทร์เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการ เรียนการสอนส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ในรายวิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้านวงดนตรีพื้นบ้านของชาว อีสานได้นิยมเล่นในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ และบุรีรัมย์ เป็นต้นลักษณะเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ ของกันตรึมก็คือ เป็นวงดนตรีพื้นบ้านที่นำเอาจังหวะตีโทน โฉะ-คะครึม-ครึมมาเป็นชื่องานดนตรีที่ เรียกว่ากันตรึมและมีทำนองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ในการรำเรือแม่ท่ากันตรึมผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ ใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุม นาฏศิลป์พื้นบ้าน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มาส่งเสริมให้เด็กได้มีทักษะปฏิบัติที่สูงขึ้นและความสนใจ มากยิ่งขึ้นและนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

คำอธิบายรายวิชา

ชุมนุมนาฏศิลป์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
วิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นฐาน

รายวิชา กิจกรรมชุมนุมวิชาการนาฏศิลป์
เวลา 20 ชั่วโมง

ศึกษาการองค์ประกอบนาฏศิลป์ที่มาจากวัฒนธรรมในจังหวัดสุรินทร์การเล่นพื้นบ้าน รูปแบบละครพื้นบ้าน ภาษา วรรณกรรม ท่าทางของสัตว์ โบราณสถานในจังหวัดสุรินทร์นำมา วิเคราะห์ วิจารณ์ ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพื้นบ้านของจังหวัดสุรินทร์และนำมาสร้าง สรรค์งานนาฏศิลป์ ด้วยการศึกษาศึกษาและสร้างองค์ความรู้ (Research and Knowledge Formation) สืบค้นข้อมูล คัดวิเคราะห์ วิจารณ์ รวบรวมข้อมูลเขียนรายงานและนำเสนอ (Communication and Presentation) ความเหมือนและความต่างของการแสดงออกทางนาฏศิลป์ ที่มีเอกลักษณ์เป็นจำ เพราะของการแสดงที่สื่อสารออกมา

โดยปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านกลวิธีในการรำของการรำกันตรึมแล้ว นำเสนอ เรียบ เรียงข้อมูล/ความคิด อย่างเป็นลำดับขั้นตอนและอ้างอิงอย่างถูกต้องในเชิงวิชาการนาฏศิลป์ใน กระบวนการปฏิบัติจากประสบการณ์/การเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตและ สังคมโดยการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ของตนเอง นำเสนอการแสดงนาฏศิลป์โดยการบูรณาการใน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มีความภาคภูมิใจในผลงานด้านนาฏศิลป์ อันนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของสังคม

รหัสมาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ศ 3.1 ม.4-6/3 ศ 3.1 ม.4-6/7 ศ 3.2 ม.4-6/1 ศ 3.2 ม.4-6/4

รวมตัวชี้วัด 4 ตัวชี้วัด

พูน ปณ จิโต ชีเว

โครงสร้างรายวิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้าน โรงเรียนสุรวิทยาคาร
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เวลา 20 ชั่วโมง

หน่วย ที่	ชื่อหน่วย	สาระการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนักคะแนน	
					ระหว่าง เรียน	ปลายภาค
1	การแสดงพื้นบ้าน จังหวัดสุรินทร์ ปรับพื้นฐานทักษะ ปฏิบัติ (4)	1.1 เรือมกันตรึม	ศ 3.2 ม.4-6/4	1	4	-
		1.2 เรือมม็องก๊วลจองได	ศ 3.2 ม.4-6/4	1	4	-
		1.3 เรือมอันเร	ศ 3.2 ม.4-6/4	1	4	-
		1.4 เรือมแกลมอ	ศ 3.2 ม.4-6/4	1	4	-
2	การแสดงพื้นบ้าน จังหวัดสุรินทร์ ทักษะปฏิบัติรำคู่ (2)	2.1 เรือมศรีฟโหม่น	ศ 3.1 ม.4-6/3	1	4	-
		2.2 เรือมตัณญ	ศ 3.1 ม.4-6/3	1	4	-
3	สร้างสรรค์งาน นาฏศิลป์การแสดง พื้นบ้านจังหวัดสุรินทร์ ทักษะปฏิบัติ (12)	3.1 ศึกษาอิสระ	ศ 3.2 ม.4-6/1 ศ 3.2 ม.4-6/4 ศ 3.1 ม.4-6/3	12	36	36
4	นำเสนอผลงาน (2)	4.1 ศึกษาอิสระ	ศ 3.1 ม.4-6/7	2	-	4
รวม				20	60	40

ผู้วิจัยสรุปในการวิจัยครั้งนี้ใช้หน่วยในการวิจัย หน่วยที่ 3 สร้างสรรค์งานนาฏศิลป์
 การแสดงพื้นบ้านจังหวัดสุรินทร์ทักษะปฏิบัติ ซึ่งใช้เวลาในการทดลองจำนวน 3 แผน 12 ชั่วโมง
 เพื่อพัฒนาทักษะด้านการปฏิบัติและการสร้างสรรค์นาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยให้ผู้เข้าร่วมได้ฝึกฝนและ
 นำเสนอการแสดงที่สะท้อนเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดสุรินทร์ ตามขั้นตอนในการ
 ทดลองใช้การฝึกฝนปฏิบัติจริงตามแผนการสอนแต่ละแผน

ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์

1. ทักษะปฏิบัติ (Practice Skills)

ความหมายของทักษะปฏิบัติ

เมื่อศึกษาถึงความหมายของคำว่าทักษะปฏิบัติ โดยศึกษาจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับความหมายของคำศัพท์หลายคำ ได้แก่ คำว่า Skill, Motor Skill, Motor Learning, Practical Skill, Performance, Performance Skill และ Psychomotor Skill

ไดน์ทอน (Deighton, 1971 : 6) ได้ให้ความหมายของคำว่า ทักษะ (Skill) ว่า หมายถึง ระดับของความชำนาญที่ได้รับผลสำเร็จในการทำงานหรือกลุ่มของงาน เช่น ทักษะของความชำนาญในการขับเครื่องบินและความหมายของทักษะนี้มีข้อตกลงว่าจะต้องเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมที่มีความซับซ้อนมากกว่าความสามารถเบื้องต้น ตัวอย่าง เช่น ในการยิงปืน จะต้องขึ้นอยู่กับความสามารถพื้นฐานของการบังคับมือและการร่วมกันทำงานของอวัยวะหลาย ๆ ส่วน

ซิลเวียส และเคอร์รี่ (Silvius; & Curry, 1971 : 13) กล่าวว่า ทักษะ (Skill) คือ ความสามารถทางกายและทางความคิดที่บุคคลเรียนแล้ว และทำได้โดยง่ายและแม่นยำ หรือได้รับการฝึกจากอุตสาหกรรม หรือสถาบันการศึกษาวิชาชีพ โดยการทำซ้ำ ๆ อย่างมีระบบ

โครสมeyer และริปเปิล (Klaus Meier; & Ripple, 1971 : 23) ให้ความหมายของทักษะไว้ว่า ทักษะ หมายถึงระดับของความคล่องแคล่วในการประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตามลำดับผู้ที่มีความสามารถทางทักษะสูง ได้แก่ ผู้ที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. สามารถประกอบกิจกรรมนั้น ๆ ให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพแม้ว่าจะมีความตั้งใจในการกระทำนั้นแต่เพียงน้อยก็ตาม
 2. สามารถแยกแยะและมองเห็นแนวทางที่จะทำได้ดีกว่า
 3. สามารถรู้ผลหรือตรวจสอบความถูกต้องได้เร็วและไม่ผิดพลาด
 4. ทำได้เร็วและมีการประสานงานกันดี
 5. มีความคงที่คือทำได้ดีสม่ำเสมอแม้ว่าจะอยู่ภายใต้ภาวะแวดล้อมต่าง ๆ กัน
- เพจ (Page, 1977 : 217) ได้อธิบายความหมายของทักษะปฏิบัติ หมายถึงการปฏิบัติที่มีระบบและมีรูปแบบของการประสานต่อเนื่องกันทั้งกิจกรรมทางกายและจิตใจซึ่งจะประกอบด้วยกระบวนการรับจากการสัมผัสด้วยอวัยวะรับการสัมผัสและกระบวนการแสดงออกที่เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่รับเข้ามา โดยการสัมผัส โดยตอบสนองเป็นทักษะที่ต้องใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการตอบสนองหรือปฏิบัติที่สอดคล้องเหมาะสมกับสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องปฏิบัติ

ปัญญา ไช้พรมราช (2563 : 69) อธิบายว่า ทักษะพิสัยหรือทักษะปฏิบัติ หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการ การกระทำ

หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการหรือวิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย

แกริสัน และมากูน (Garrison & Magoon, 1972 : 112) ได้อธิบายความหมายของทักษะปฏิบัติว่าเป็นแบบของพฤติกรรมที่กระทำไปด้วยความราบเรียบ รวดเร็ว แม่นยำ ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาความสามารถของตน

จากความหมายข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ทักษะปฏิบัติ การใช้องค์ประกอบของร่างกายในการปฏิบัติงานหรือปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจะต้องมีกิจกรรมทางกายและจิตใจ ความหมั่นเพียรพยายามมุ่งมั่นในการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญหรือเชี่ยวชาญในการฝึกฝนตัวเองอย่างสม่ำเสมอจนเป็นความเคยชินที่ทำอยู่ในทุก ๆ วันให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ซึ่งทักษะปฏิบัติจำเป็นต้องใช้ความสามารถในด้านอื่น ๆ เข้ามาบูรณาการในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม ปฏิบัติการใด ๆ บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

2. หลักการและวิธีการสอนทักษะปฏิบัติ

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2522 หน้า 130,131) ได้กล่าวถึงความสำคัญและวัตถุประสงค์ของการสอนแบบฝึกปฏิบัติไว้ว่า ความสำคัญของการสอนแบบฝึกปฏิบัติเป็นการสอนที่ทำให้การเรียนการสอนสมบูรณ์ เพราะเป็นการศึกษาที่ผสมผสานกันระหว่างภาคทฤษฎีและปฏิบัติ นักเรียนได้เรียนรู้จากของจริง และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การสอนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องการนำไปใช้ ครูผู้สอนได้เห็นผลการสอนทันที สอนแล้วนักเรียนทำได้จริง หรือไม่นอกจากนี้การสอนและการเรียนแบบฝึกปฏิบัติยังมีความสำคัญของการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ พร้อม ๆ กันไปด้วย วัตถุประสงค์สำคัญของการสอนแบบฝึกปฏิบัติ

1. เพื่อเรียนรู้ด้านวิธีการผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการสังเกตและทดลอง
2. เพื่อฝึกทักษะควรเป็นทักษะพื้นฐานในการแสวงหาความรู้และฝึกเพิ่มเติมเมื่อนำไปใช้
3. เพื่ออธิบายหลักการที่มีลักษณะเป็นนามธรรมจึงต้องอาศัยการปฏิบัติให้เข้าใจ
4. เพื่อฝึกการใช้เครื่องมือ
5. เพื่อฝึกการรวบรวมข้อมูลแปลความจัดหมวดหมู่แล้วสรุปนำไปแก้ปัญหาด้วยตนเอง
6. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทดลองด้วยวิธีการต่าง ๆ
7. เพื่อเป็นการสนองจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor) คือ มุ่งให้เห็นเข้าใจสัมผัสและปฏิบัติได้ในสิ่งที่เรียนบทบาทของครูในการสอนแบบฝึกปฏิบัติเป็นการสอนที่ครูต้องเตรียมผู้เรียนโดยเร้าความ สนใจและชี้แจงจุดประสงค์ในการเรียนให้ชัดเจนครูต้องสาธิต

และอธิบายกระบวนการปฏิบัติและให้ คำแนะนำหลังจากที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแล้วครูนำ
อภิปรายสรุปผลการเรียนและทำการ ประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรม

บังอร อนุเมธางกุล (2542, หน้า 190) กล่าวถึงรูปแบบการสอนโดยใช้กระบวนการ
ปฏิบัติ ที่สามารถนำมาใช้สอนนาฏศิลป์ในระดับมัธยมศึกษาได้ดี มีรายละเอียด คือ การสอนโดยใช้
กระบวนการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นให้นักเรียนปฏิบัติจนเกิดทักษะ เกิดความชำนาญจัดเป็น
การเรียนรู้ทางด้านทักษะ พิสัยเป็นการเรียนรู้โดยใช้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ในการเคลื่อนไหวหรือ
การทำงาน เช่น การเรียนวิชาพล ศึกษา ดนตรี นาฏศิลป์ งานบ้าน งานประดิษฐ์ รวมทั้งการเรียนใน
วิชาภาษาไทยที่ต้องมีการฝึกฝนในทักษะที่มี ต้นแบบ เช่น การพูด การอ่านออกเสียง การคิด
และการเขียน เป็นต้น การสอนโดยใช้กระบวนการปฏิบัติ มีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตระหนัก เป็นการชี้แนะหรือแสดงถึงความสำคัญของสิ่งที่จะปฏิบัติ ทำใ้
นักเรียน เห็นคุณค่าของกิจกรรมที่กำลังจะปฏิบัติ
2. ขั้นสังเกตและรับรู้ข้อมูลเป็นการรับรู้จากการเห็นหรือสังเกตครูในการกระทำ
กิจกรรมที่ นักเรียน ต้องปฏิบัติตาม โดยเน้นถึงหลักการที่ถูกต้องรวมถึงการที่นักเรียนได้เห็นตัวอย่าง
หลากหลายจนเกิดความ 12 เข้าใจและสรุปเป็นความคิดรวบยอด
3. ขั้นปฏิบัติตามหรือขั้นทำตามแบบเป็นการให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเลียนแบบไป
พร้อม ๆ กับครูที่ทำ ให้เห็นทีละขั้นตอนจากพื้นฐานไปสู่กิจกรรมที่ซับซ้อนขึ้นภายใต้การชี้แนะของผู้
เสนอ
4. ขั้นฝึกหัดและทบทวน หรือทำขึ้นเองโดยไม่มีแบบ เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกปฏิบัติ
ด้วยตนเอง อย่างต่อเนื่องครบทุกขั้นตอน และฝึกปฏิบัติซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเป็นการทบทวนและ
เสริมสร้างความ มั่นใจใน การปฏิบัติ
5. ขั้นวิเคราะห์และสรุปเป็นขั้นที่นักเรียนบอกถึงขั้นตอนและวิธีการในการทำ
กิจกรรมได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งพิจารณาผลงานและวิธีการทำงานว่าได้ผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด
จำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ เพื่อจะได้ยึดเป็นแนวทางการทำงานต่อไป
6. ขั้นนำไปใช้เป็นการมอบหมายให้นักเรียนได้นำเอาความรู้และทักษะที่ได้เรียน
มาทั้งหมด ไปใช้อย่าง อิสระหรือสถานการณ์จริงให้เกิดความชำนาญ เกิดความคิดสร้างสรรค์หรือเกิด
ความ แปลกใหม่ดีขึ้นจากเดิม จากแนวคิดและขั้นตอนการสอนโดยใช้การปฏิบัติ กระทรวงศึกษาธิการ
(2546 : 17-18) ได้สรุปว่า กระบวนการเรียนการสอนดนตรีนาฏศิลป์ไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้
แสดงออกซึ่งความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความชื่นชมในการเรียนการแสดง ดนตรีนาฏศิลป์ กิจกรรม
เหล่านี้จะช่วยสร้างบุคลิกภาพ ท่าทาง ทรวดทรง ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามความพร้อมเพรียง ความสวย
งาม การประสานงาน ตลอดจนการฝึกความอดทนความขยันหมั่นเพียร ดังนั้น ขอบเขตกิจกรรมด้าน

การเรียนการสอนดนตรีนาฏศิลป์ในโรงเรียนจึงได้เสนอแนวทางการสอนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ไว้ดังนี้
คือ

1. การสอนวิชาดนตรีนาฏศิลป์ ในส่วนที่สอดแทรกอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะควรคำนึงถึงจุดประสงค์ของดนตรีและนาฏศิลป์ ด้วย
2. เพื่อให้การสอนดนตรีและนาฏศิลป์ได้ผลยิ่งขึ้น ครูต้องใช้เอกสารหลักสูตรและ วัสดุ มาประกอบ โดยเฉพาะครูที่ขาดทักษะดนตรีนาฏศิลป์จึงจำเป็นอย่างมาก
3. การสอนแต่ละครั้ง ควรประกอบด้วยกิจกรรม ซึ่งกำหนดไว้ในหลักสูตร โดย สอนให้สัมพันธ์กัน ถึงแม้แผนการสอนจะแยกไว้เป็นหน่วยๆ เช่น หน่วยกิจกรรมเน้นจังหวะ หรือ หน่วยกิจกรรมการร้องเพลง แต่ในการสอนจะสอนเพียงกิจกรรมเดียวไม่ได้ กล่าวคือถ้าจะสอน กิจกรรมเน้นจังหวะต้องสอนร้องเพลง การทำท่ารำประกอบจะสอนหน่วยกิจกรรมนาฏศิลป์ ต้องมี การทำจังหวะ และร้องเพลงมาประกอบด้วย เป็นต้น แต่จะเน้นกิจกรรมใดมากน้อยขึ้นอยู่กับหน่วย กิจกรรมของแผนการสอนนั้น ๆ จะกำหนดให้เห็นจุดประสงค์
4. การสอนสาธิตในบางกิจกรรมครูจะต้องเป็นผู้สาธิต แต่ในบางกิจกรรมอาจนำ ความคิดของผู้เรียนมาประกอบเป็นตัวอย่างก็ได้ หรืออาจจะหาสื่อการเรียนการสอนอย่างอื่นมา ประกอบการสอนเช่น รูปภาพ วิดีโอ เทปเพลงให้ผู้เรียนแสดงหรือตัวผู้เรียนอาจเป็นผู้สาธิตเองได้
5. ขั้นตอนในการสอนนาฏศิลป์ จำเป็นต้องมีลำดับขั้นตอนเพื่อสะดวกในการ ปฏิบัติการสอนดนตรีนาฏศิลป์ควรจัดให้มีการเรียนการสอนในลักษณะกระบวนการกลุ่มให้มากที่สุด เพื่อให้เด็กได้เรียนร่วมกันคิดร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ให้เด็กช่วยกันฝึกช่วยกันหาข้อบกพร่องช่วยกัน ปรับปรุงแก้ไขอัน เป็นการฝึกให้เด็กได้ปฏิบัติตนในสังคมย่อย ๆ ของเด็กเพื่อนำไปสู่การพัฒนา ลักษณะนิสัยในด้านต่าง ๆ การฝึกปฏิบัตินั้นเริ่มต้นด้วยการดูรูปแบบที่กำหนดให้ โดยยึดให้เด็กสังเกต ทำทางจังหวะ ความสัมพันธ์และความผสมกลมกลืนตามรูปแบบที่กำหนดให้แล้วให้อภิปรายซักถาม ศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุที่สามารถฝึกปฏิบัติได้และการฝึกปฏิบัติไม่ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติ (เรณู โกสินานนท์ 2544 : 20-25) ได้เสนอ แนวทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ดังนี้
 1. สอนจากง่ายไปหายาก เช่น สอนการทำมือจีบและวงก่อนที่จะสอนให้นักเรียน ทำท่าสอดสร้อยมาลา
 2. สอนตามความสามารถของบุคคล เช่นนักเรียนคนไหนรำได้เร็วก็จะสอนเร็วแต่ ถ้านักเรียนคนไหนรำได้ช้า ครูก็จะต่อท่ารำหรือสอนรำให้อย่างช้า ๆ
 3. เปลี่ยนแปลงท่ารำที่ยากให้เป็นท่ารำที่ง่าย แต่มีความหมายของภาษาท่ารำคง เดิมท่ารำบางท่าอาจยากเกินความสามารถของผู้เรียน ครูผู้สอนอาจจะพิจารณาเปลี่ยนแปลงท่ารำให้

ง่ายขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ การเปลี่ยนแปลงท่ารำจะต้องคำนึงถึงความหมายของท่ารำเป็นสำคัญ คือ เมื่อเปลี่ยนท่ารำที่ยากเป็นท่ารำที่ง่ายแล้ว ความหมายของท่ารำต้องไม่เปลี่ยนไป

4. การสอนแต่ละท่าต้องอธิบายและแนะนำอย่างละเอียดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

5. ระหว่างปฏิบัติท่ารำครูต้องคอยสังเกตและเตือน ลีลาการรำของผู้เรียนให้อยู่ในระดับที่ถูกต้องเสมอ เช่น ขณะรำต้องหันหลัง ดันไหล่ ไม่ก้มหน้าตลอดเวลาขณะรำการสอน นาฏศิลป์ ต้องมี ความละเอียดถี่ถ้วนมากกว่าการสอนหนังสือ เพราะต้องอาศัยเวลาในการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความชำนาญโดยเฉพาะท่ารำนานาฏศิลป์ ไทย มีความละเอียดละไม อวัยวะทุกส่วนจาก แขน-ขา-มือ-เท้า-ลำตัว -ศีรษะ-ไหล่ ต้องเคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กัน ยากแก่การปฏิบัติให้ได้ผลดีในระยะเวลาสั้น ดังนั้นการต่อท่ารำหรือสอนรำให้นักเรียนต้องยึดหลักเดียวกันคือต่อท่ารำหรือสอนรำที่ละท่ารำและแต่ละท่าต้องสอนซ้ำ ๆ จนเห็นว่านักเรียนสามารถรำได้แล้วด้วยตนเองจึงจะต่อท่ารำต่อไป

6. สังเกตท่าทางการรำของนักเรียน ถ้าพบว่ารำไม่ถูกต้องครูผู้สอนต้องแนะนำอธิบายให้นักเรียนปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ไม่ปล่อยให้เรียนจำผิดต่อไป

7. การใช้ศัพท์นาฏศิลป์ ในบางครั้งครูผู้สอนอาจเปลี่ยนใช้คำศัพท์ที่ฟังแล้วเข้าใจง่ายจาง่าย เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจง่ายและจำได้อย่างรวดเร็ว และเมื่อนักเรียนจำได้แล้วครูจึงบอกให้ทราบถึงศัพท์ที่เรียกที่ถูกต้องตามหลักวิชานาฏศิลป์การบอกอาจบอกควบคู่ไปกับขณะต่อท่ารำหรืออธิบายให้เข้าใจภายหลังได้แต่ควรให้นักเรียนจำชื่อที่ถูกต้องได้

8. ให้นักเรียนฝึกร้องเพลงประกอบการรำไปพร้อม ๆ กับการฝึกรำเพื่อให้ นักเรียน สามารถร้องเพลงที่รำได้อย่างถูกต้องด้วยตนเองเพื่อเวลาซ้อมรำด้วยตนเองสามารถร้องอย่างถูกต้องตามเพลงและเป็นการปลูกฝังนิสัยการร้องเพลงไทยให้นักเรียนเกิดความรักเห็นคุณค่าและความสำคัญของเพลงไทยอีกด้วย

9. การสอนรำแต่ละเพลง ท่ารำที่สอนควรเป็นมาตรฐานแบบแผนเดียวกัน เพื่อให้ นักเรียนที่ได้เรียนรู้ต่อมาจะได้รำเหมือนกันทำให้ผู้เรียนไม่สับสน

10. เปรียบเทียบท่ารำนำท่ารำที่คล้ายกันมาเปรียบเทียบทำให้ดู เพื่อให้เห็นความแตกต่างของท่ารำและไม่ทำให้ผู้เรียนจำท่ารำปะปนสับสนกันเพราะคิดว่าท่ารำเหมือนกัน เช่น การม้วนมือสลัดมือและคลายมือ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 52-55) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ดังนี้

1. การเตรียมตัวของครู
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรในระดับชั้นที่สอน
 - 1.2 ศึกษาแนวการสอน

1.2.1 การสอนดนตรีและนาฏศิลป์ ต้องคำนึงถึงจุดประสงค์

1.2.2 การสอนดนตรีและนาฏศิลป์ควรใช้เอกสารต่าง ๆ นอกเหนือจาก
หลักสูตร เช่น คู่มือการสอนนาฏศิลป์ เป็นต้น

1.2.3 ดนตรีและนาฏศิลป์ ประกอบด้วยกิจกรรมใหญ่ 4 กลุ่ม คือ
การเน้นจังหวะ ร้องเพลง การฟัง และนาฏศิลป์ กิจกรรมทั้ง 4 กลุ่มนี้ ควรจะสอนไปพร้อม ๆ กัน
แต่จะเน้นกิจกรรมใดมากหรือน้อยกว่ากันให้พิจารณาจากแผนการสอนนั้น ๆ

1.2.4 การสอนควรเป็นรูปแบบของการสาธิตก่อนในขณะที่เดียวกันผู้สอน
อาจใช้วิธีสอนแบบอื่น ๆ เข้าผสมผสานกันในบางครั้ง

1.2.5 มีลำดับขั้นตอนในการสอนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้เข้าใจใน
กิจกรรมทั้งการเรียนภาคทฤษฎีและการฝึกภาคปฏิบัติควบคู่กัน

1.2.6 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรหาสื่อการเรียนมาใช้
ประกอบการสอน

1.3 ศึกษาการแบ่งเนื้อหากิจกรรมดนตรีและนาฏศิลป์ซึ่งการเรียนดนตรีและ
นาฏศิลป์เป็นกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติซ้ำ ๆ กันจึงจำเป็นต้องจัดแบ่งเนื้อหาของกิจกรรมในแต่ละหัวข้อให้
เด่นชัดและจัดสรรเวลาของแต่ละแผนให้ได้ครบตามกำหนด

1.4 ศึกษาสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นในการสอนดนตรีและนาฏศิลป์
ตามหลักสูตรเพื่อต้องการให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกและให้ทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพราะฉะนั้น
สื่อการเรียนการสอนจึงมีความจำเป็นสำหรับการสร้างประสบการณ์และความรู้ในการเรียนดนตรีและ
นาฏศิลป์สื่อการเรียนประกอบด้วย

1.4.1 สื่อที่เป็นเอกสาร

1.4.2 สื่อที่เป็นวัสดุอุปกรณ์

1.5 ศึกษาหลักของการวัดผลและการประเมินผลก่อนดำเนินการวัดผลและ
ประเมินผล เพื่อทราบว่าคุณเรียนได้รับความรู้และมีประสบการณ์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
หรือไม่เพียงใดเครื่องมือในการวัดผล คือ การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงานจากการปฏิบัติ
จริง และการทดสอบ โดยข้อเขียนเครื่องมือวัดผลแต่ละประเภทให้ข้อมูลเกี่ยวกับการติดตามผลการ
เรียนการสอนต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้ได้ครบทุกด้านจึงสามารถที่จะนำไปวินิจฉัยความบกพร่องของ
นักเรียนเพื่อแก้ปัญหาต่อไปได้ถูกต้อง

2. การเตรียมบันทึกการสอนและใช้แผนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอน
ปัจจุบันนี้จะมีพบว่า มีแผนการสอนและคู่มือครูไว้ให้ครูผู้สอนเกือบจะสมบูรณ์แล้วคือ มีแผนการสอน
อย่างละเอียดบอกกิจกรรมเนื้อหาและขั้นตอนการสอน ฉะนั้นก่อนการสอนครูควรศึกษาแผนการสอน
และคู่มือครูอย่างละเอียด

3. วิธีการสอนในชั้นกิจกรรมการสอนรำ

3.1 ชั้นกำหนดบทเรียน

3.1.1 ชื่อของบทเรียน (ชุดฟ้อนที่จะจัดสอน)

3.1.2 ทำนองเพลง

3.1.3 ชนิดของเพลงหน้าพาทย์ที่ใช้ประกอบรำ

3.1.4 ความเป็นมาของการรำที่จะสอน

3.1.5 นักเรียนต้องเข้าใจลักษณะของเนื้อเพลงในด้านการประชาสัมพันธ์

และความหมาย

3.2 ชั้นศึกษาบทเพลงก่อนที่นักเรียนจะรำครูควรจะต้องสอนให้รู้จักบทเพลง

ก่อนดังนี้

3.2.1 ฟังทำนองเพลงและจังหวะของเพลง

3.2.2 นักเรียนร้องตามพร้อมเคาะจังหวะตาม

3.2.3 นักเรียนร้องเองเคาะจังหวะเอง

3.3 ชั้นสอนปฏิบัติรำ

3.3.1 เตรียมปฏิบัติรำ ถ้ามีอุปกรณ์การแสดงจะต้องใช้ประกอบควร

แนะนำวิธีใช้

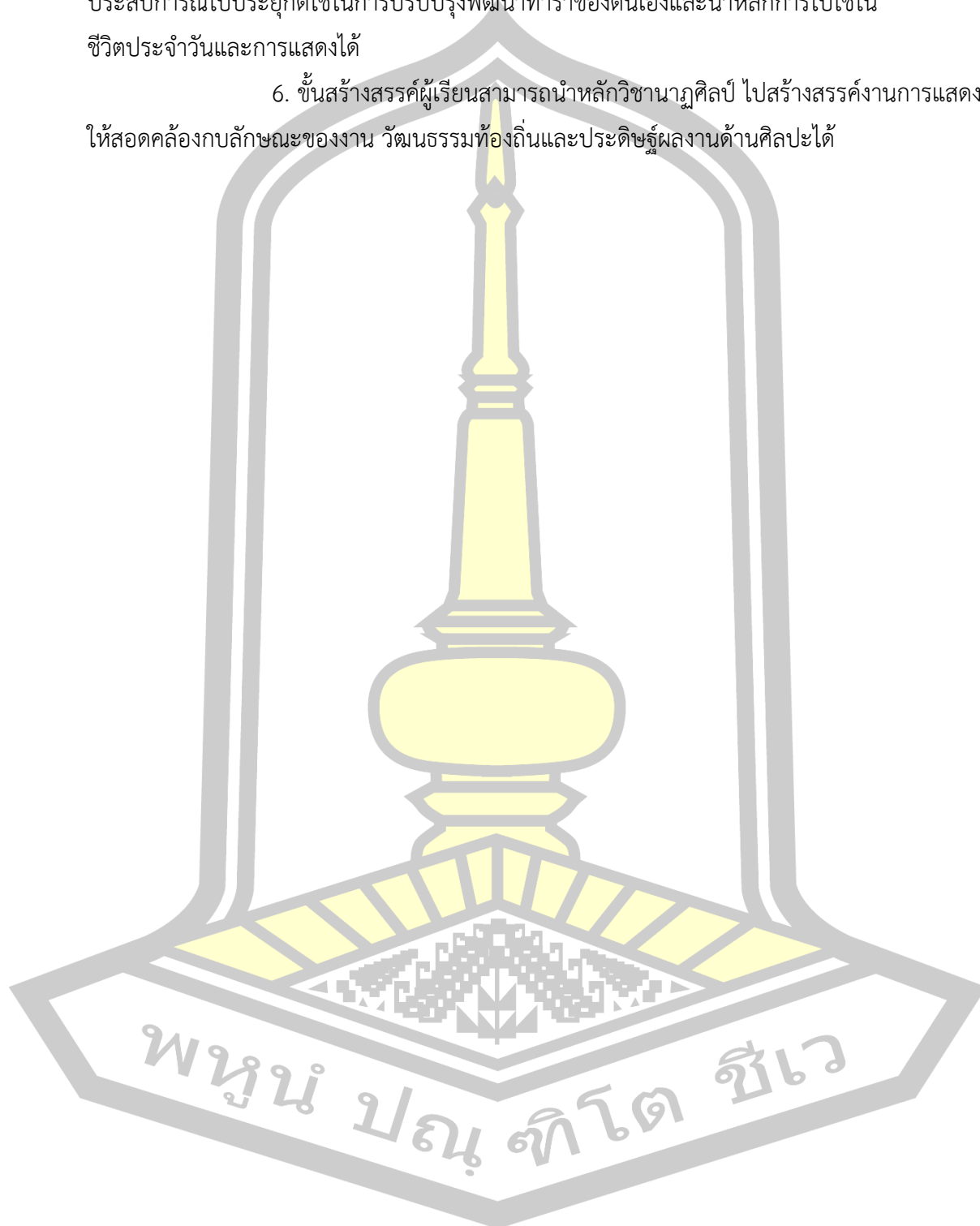
3.3.2 วิธีปฏิบัติ

นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ดังนี้

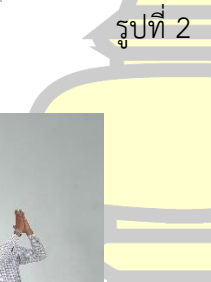
1. ขั้นรับรู้รูปแบบ เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่เป็นพื้นฐานการปฏิบัติให้แก่ผู้เรียน โดยเริ่มต้นให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของนาฏศิลป์ที่ผู้เรียนจะฝึกปฏิบัติและมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของการปฏิบัตินาฏศิลป์
2. ขั้นทำตามแบบ เมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจรูปแบบและพื้นฐานทางนาฏศิลป์แล้วจึงเริ่มปฏิบัติ โดยผู้สอนเป็นต้นแบบหลักให้ผู้เรียนเลียนแบบปฏิบัติตามทีละขั้นตอนเริ่มฝึกจากการฝึกทำนานาฏยศัพท์และภาษาทำนานาฏศิลป์ตั้งต้นทีละท่าแล้วจึงให้ฝึกรำตามตั้งแต่ตอนเพลงจนจบเพลงเป็นการฝึกหัดทีละท่าและฝึกอย่างต่อเนื่อง
3. ขั้นปฏิบัติได้เองหลังจากผู้เรียนฝึกหัดทักษะตามผู้สอนแล้วให้ไปฝึกหัดเพิ่มเติมจนในที่สุดผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง
4. ขั้นปฏิบัติได้อย่างชำนาญผู้เรียนปฏิบัติทำรำด้วยความชำนาญปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการรำของตนมีทักษะมากขึ้นสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการปฏิบัติทำรำได้มีลีลาทำรำที่สวยงาม และรำได้ด้วยความมั่นใจสวยงาม

5. ขั้นประยุกต์ เมื่อผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้นก็สามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงพัฒนาทำซ้ำของตนเองและนำหลักการไปใช้ในชีวิตประจำวันและการแสดงได้

6. ขั้นสร้างสรรค์ผู้เรียนสามารถนำหลักวิชานาฏศิลป์ ไปสร้างสรรค์งานการแสดงให้สอดคล้องกับลักษณะของงาน วัฒนธรรมท้องถิ่นและประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้

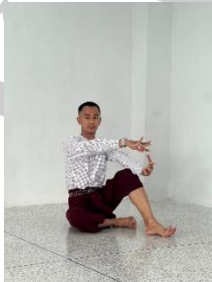

กระบวนท่ารำ เรือแม่ท่ากันตรึม

1	 รูปที่ 1	ท่ารำซารายัง จับมือซ้ายปรกข้าง จับมือขวาแขนตั้งร่าส่ายขึ้น ลงเท้าเริ่มย่อเท้าขวาแล้วสลับขึ้นลงไปมา ลำตัว ตรงศีรษะส่ายซ้ายขวา
2	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3	ท่ารำไหว้ รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบพนมมือ ไหว้ ลำตัวตรง ศีรษะตรง รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบพนมมือ ไหว้ เลื่อนมือมาทางขวา ศีรษะเอียงซ้าย ลำตัว เปียงซ้ายเล็กน้อย รูปที่ 3 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบพนม มือไหว้ เลื่อนมือมาทางซ้าย ศีรษะเอียงขวา ลำตัวเปียงขวาเล็กน้อย
3	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำหมุนขึ้น รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาอยู่ด้านล่างท่า เหมือนจับขึ้นหมุนเป็นวงกลม ลำตัวตรง ศีรษะ ตรงก้มเล็กน้อย รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาเลื่อนขึ้นมา ด้านบนระดับศีรษะท่าเหมือนจับขึ้นหมุนเป็น วงกลม ลำตัวตรง ศีรษะเอียงซ้าย

	 รูปที่ 3	รูปที่ 3 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาเลื่อนขึ้นมา ด้านบนระดับศีรษะทำเหมือนจับชั้นหมุนเป็น วงกลม ลำตัวตรง ศีรษะเอียงขวา
4	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำเข้าทรง รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า เข่าขวาขึ้นขึ้น มือซ้ายกำมือ มาด้านหน้า มือขวากำมือยึดมือไปข้างลำตัว ลำตัวตรง ศีรษะตรงก้มเล็กน้อย รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า เข่าซ้ายขึ้นขึ้น มือขวากำมือ มาด้านหน้า มือซ้ายกำมือยึดมือไปข้างลำตัว ลำตัวตรง ศีรษะตรงก้มเล็กน้อย
5	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำผูกแขน รูปที่ 1 เท้าขวาจรด เท้าซ้ายเหยียบหลัง ลำตัวตรง มือซ้ายตั้งวง มือขวาระดับวงกลาง ศีรษะตรง รูปที่ 2 เท้าซ้ายจรด เท้าขวา เหยียบหลัง ลำตัวตรง มือขวาตั้งวง มือซ้ายระดับวงกลาง ศีรษะตรง รูปที่ 3 เท้าขวาจรดเท้าซ้ายเหยียบหลัง มือขวาตั้งวงระดับล่างจับในแล้วม้วนมือขึ้น ลำตัวตรง โนมลำตัวมาเล็กน้อย ศีรษะก้มลงเล็กน้อย รูปที่ 4 เท้าซ้ายจรด เท้าขวาเหยียบหลัง มือขวาจับส่งหลัง มือขวาวางด้านหน้า ศีรษะเอียงขวา

6	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่าปัดจีรปัดแจร ท่าปัดกรวดปัดหิน รูปที่ 1 ศีรษะเอียงซ้าย กดไหล่ซ้ายมือซ้ายตั้งวง แขนซ้าย มือขวาจับส่งหลัง ขาซ้ายก้าวหน้าเหลื่อมเท้ามา เล็กน้อย ขาขวาวางหลัง ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย รูปที่ 2 ศีรษะเอียงขวา กดไหล่ขวามือขวาตั้งวง แขนขวา มือซ้ายจับส่งหลัง ขาขวาก้าวหน้าเหลื่อมเท้ามา เล็กน้อย ขาซ้ายวางหลัง ลำตัวเอียงขวาเล็กน้อย
7	 รูปที่ 1	ท่ารำเข็บบเข็บบ รูปที่ 1 ขาขวาก้าวมาข้างหน้า ขาขวาวางหลัง มือซ้ายและขวาแบมือออก ลำตัวเอียงขวา เล็กน้อยศีรษะเอียงขวา
8	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ากัจปกา เข้าสาก รูปที่ 1 มือขวาจับข้างขาระดับคิ้ว มือซ้ายตั้งวง กลาง ศีรษะเอียงซ้าย เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวา ก้าวหลังเปิดส้นเท้าขึ้น ลำตัวตรง รูปที่ 2 มือซ้ายจับข้างซ้ายระดับคิ้ว มือขวาทั้ง วงกลาง ศีรษะเอียงขวา เท้าขวาก้าวหน้า เท้า ซ้ายก้าวหลังเปิดส้นเท้าขึ้น ลำตัวตรง

9	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำกัจจпка รอบวง รูปที่ 1 เท้าซ้ายจรด เท้าขวาเหยียบหลัง มือทั้งสองข้างจีบระดับสะดือ ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 2 ต่อจากรูปที่ 1 มือจีบแล้วปล่อยตั้งวงระดับอก ลำตัวไปทางขวา เท้าที่จรดซ้ายก้าวหลังเท้าขวาไปด้านหน้า ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 3 ต่อจากรูปที่ 2 แล้วหันมาทางซ้าย มือซ้ายจีบมือขวาตั้งวงระดับอก เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายเหยียบหลังเปิดส้นเท้าเล็กน้อย ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 4 ต่อจากรูปที่ 3 หันมาทางขวา มือขวาตั้งวงระดับคิ้ว มือซ้ายจีบส่งหลัง เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาเหยียบหลัง ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย ศีรษะเอียงซ้าย
10	 รูปที่ 1	ท่ารำชุดดิน รูปที่ 1 นั่งท่าเทพธิดาเข้าชิดมือขวามือซ้ายกำมือ ศีรษะเอียงขวา ลำตัวเปียงซ้ายเล็กน้อย
11	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่าสาวไหม รูปที่ 1 เท้าซ้ายตั้งขาขึ้น เท้าขวาพับขามาทางซ้าย มือซ้ายจีบแขนตั้งวางที่เข่า มือขวานิ้วโป่งนิ้วชี้จีบติดกัน ลำตัวตรง ศีรษะตรง รูปที่ 2 เท้าซ้ายตั้งขาขึ้น เท้าขวาพับขามาทางซ้าย มือซ้ายจีบแขนตั้งวางที่เข่า มือขวานิ้วโป่งนิ้วชี้จีบติดกัน แล้วนำมือที่จีบฝั่งขวามาไว้ข้างลำตัว ลำตัวตรง ศีรษะตรง

12	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำเก็บใบม่อน รูปที่ 1 มือซ้ายกำมือขึ้นระดับศีรษะ มือขวาจับเข้าหามือที่กำเบี่ยงลำตัวไปทางซ้าย ขาซ้ายเหยียบพื้น ขาขวายกปลายเท้าขึ้นศีรษะเอียงขวา รูปที่ 2 มือซ้ายกำมือขึ้นระดับศีรษะ มือขวาจับเข้าหามือที่กำลดระดับวงมาที่เอวเบี่ยงลำตัวไปทางซ้าย ขาซ้ายเหยียบพื้น ขาขวายกปลายเท้าขึ้นศีรษะเอียงขวา
13	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3	ท่ารำทอผ้า รูปที่ 1 เท้าขวาก้าวข้าง เท้าซ้ายเหยียบหลังลำตัวเบี่ยงไปข้างขวาเล็กน้อยมือขวาและซ้ายตั้งวงระดับปาก ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 2 เท้าขวาเหยียบหลังเท้าซ้ายยกขึ้นประมาณครึ่งหน้าขาขวาลำตัวตรง มือขวามือซ้ายแบบออกประกบเข้าหากัน ศีรษะตรง รูปที่ 3 รูปที่ 2 เท้าขวาเหยียบหลังเท้าซ้ายยกขึ้น ประมาณครึ่งหน้าขาขวาลำตัวตรง มือขวามือซ้ายจับค้ำทั้งสองมือ เข้าหากัน ศีรษะตรง

14	 รูปที่ 1	ทำรำปิดเป้า รูปที่ 1 เท้าขวาเหยียบหลังเท้าซ้ายเหยียบหน้า ขึ้นมา ลำตัวตรงมือซ้ายตั้งวงมาข้างหน้า มือขวา ตั้งวงที่อกและพลิกมือ ศีรษะเอียงขวา
15	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ทำรำปการัญเจก รูปที่ 1 เท้าขวาก้าวหน้า เท้าจรดหลังเปิดสัน เท้าขึ้นเล็กน้อยลำตัวเบี่ยงซ้าย มือขวามือซ้าย แบบออกเป็นวงคว่ำ ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 2 เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายจรดหลังเปิด สันเท้าขึ้นเล็กน้อยลำตัวเบี่ยงซ้าย มือขวามือ ซ้าย จีบที่อก ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 3 เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายจรดหลังเปิด สันเท้าขึ้นเล็กน้อยลำตัวเบี่ยงซ้าย มือซ้ายตั้งวง หน้าระดับคิ้ว มือขวาตั้งวงระดับไหล่ ศีรษะ เอียงซ้าย รูปที่ 4 เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาจรดหลังเปิด สันเท้าขึ้นเล็กน้อยลำตัวเบี่ยงขวา มือขวาตั้งวง หน้าระดับคิ้ว มือซ้ายตั้งวงระดับไหล่ ศีรษะ เอียงขวา
16	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ทำรำตักแตนดำข้าว รูปที่ 1 หันทางซ้าย เท้าขวาซ้ายชิดกัน ย่อเข่า ลง ลำตัวงอตัว มือขวาซ้ายนิ้วโปงนิ้วชี้จิบเข้าหา กัน ศีรษะก้มหน้าเล็กน้อย รูปที่ 2 นั่งท่าเทพธิดา ลำตัวงอตัวเล็กน้อย ศีรษะก้มต่ำ มือขวานิ้วโปงนิ้วชี้จิบเข้าหากัน จีบ เข้าปาก มือซ้ายนิ้วโปงนิ้วชี้จิบเข้าหากันแล้วยืนซ้ายไป

	 รูปที่ 3	ด้านหน้า รูปที่ 3 นั่งท่าเทพธิดา ลำตัวงอตัวเล็กน้อย ศีรษะก้มต่ำ มือขวานิ้วโป่งนิ้วชี้จับเข้าหากัน จีบเข้าปากมือซ้ายนิ้วโป่งนิ้วชี้จับเข้าหากันแล้วยืน มือขวาไปด้านหน้า
17	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3	ท่ารำขึ้นเรือ รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาจับเข้าตัวที่หน้าอก ลำตัวตรง ศีรษะตรง รูปที่ 2 ขาขวาขึ้นเข้าซ้ายขึ้น ขาซ้ายตั้งเข้าไปข้างหลังมือตั้งวงมือขวาระดับหน้ามาข้างหน้า มือซ้ายตั้งวงข้างลำตัว ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 3 ขาซ้ายยืนมาด้านหน้า ขาขวายืนด้านหลังเปิดฝ่าเท้าขึ้น ตั้งวงมือซ้ายระดับหน้ามาข้างหน้า มือขวาดังวงข้างขวา ศีรษะเอียงขวา
18	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำขัดท้ายเรือ รูปที่ 1 เท้าขวาเหยียบหลังเท้าซ้ายเหยียบหน้า ลำตัวตรง มือขวาดังวงคว่ำ มือซ้ายตั้งวงขึ้น ศีรษะตรง รูปที่ 1 เท้าซ้ายเหยียบหลังเท้าขวาเหยียบหน้า ลำตัวตรง มือซ้ายตั้งวงคว่ำ มือขวาดังวงขึ้น ศีรษะตรง

19	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำอมตูก รูปที่ 1 ขาขวายกขึ้นขาซ้ายยืน มือขวาแบออกวางไว้บนหน้าขาขวา มือซ้ายแขนตึงแบออก ลำตัวเอียงขวาเล็กน้อย ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 2 ขาขวายกขึ้นขาซ้ายยืน มือขวาจีบขึ้นระดับหน้า มือซ้ายจีบขึ้นระดับหน้า ลำตัวเอียงขวาเล็กน้อย ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 3 นั่งเข่าซ้ายลงเข่าขวาขึ้นขึ้น มือขวาจีบที่เอว มือซ้ายจีบส่งหลัง ลำตัวเอียงขวา ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 4 ขาขวายอยู่ด้านหน้า ขาซ้ายอยู่ด้านหลัง ลากจีบขึ้นแล้วปล่อยมือขวามือซ้ายอยู่ระดับหน้า ลำตัวเอียงขวา ศีรษะเอียงขวา
20	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำรับขวัญสี่ทิศ รูปที่ 1 เท้าซ้ายเหยียบข้างเท้าขวาชิดขึ้นเท้าซ้าย ลำตัวเอียงขวาเล็กน้อย ศีรษะเอียงขวา มือซ้ายตั้งวงมือขวาจีบระดับมือที่เอว มือวงกับจีบต่อกัน รูปที่ 2 เท้าขวาเหยียบข้างเท้าซ้ายชิดขึ้นเท้าขวา ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย ศีรษะเอียงซ้าย มือขวที่ตั้งวงระดับหน้ามือซ้ายจีบระดับมือที่เอว รูปที่ 3 เท้าขวาก้าวหน้าเท้าซ้ายวางข้างหลัง เปิดส้นเท้าเล็กน้อย ลำตัวตรง ศีรษะเอียงขวา มือซ้ายจีบปกหน้า มือขวที่ตั้งวงระดับล่างมือที่จีบ รูปที่ 4 เท้าซ้ายเหยียบพื้น เท้าขวายกหน้า ลำตัวตรงศีรษะตรง มือซ้ายขวาจีบที่หน้าอก

21	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำอันซอเสนาบ รูปที่ 1 เท้าซ้ายเหยียบหลังเท้าขวาก้าวข้างลาก เท้ามาชิดเท้าซ้ายมือซ้ายจับที่สะดือ มือขวาตั้ง วง ลำตัวเอียงไปทางขวา ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 2 รูปที่ 1 เท้าขวาเหยียบหลังเท้าซ้ายก้าว ข้างเท้าซ้ายมือซ้ายจับที่สะดือ มือขวาตั้งวง ลำตัวเอียงไปทางขวา ศีรษะเอียงขวา
22	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำมสโคง รูปที่ 1 มือขวาตั้งวงหน้า มือซ้ายจับส่งหลัง เท้า ซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาเปิดส้นเท้าขึ้นเล็กน้อยอยู่ หลังศีรษะเอียงขวา ลำตัวเอียงขวาเล็กน้อย รูปที่ 2 มือซ้ายตั้งวงหน้า มือขวาจับส่งหลัง เท้า ขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายเปิดส้นเท้าขึ้นเล็กน้อยอยู่ หลังศีรษะเอียงซ้าย ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย
23	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำกัจจันเจก รูปที่ 1 ศีรษะเอียงซ้าย มือซ้ายแบออกแล้ว มือขวาตั้งวงระดับชายพกเท้าซ้ายแตะ เท้าขวา วางเท้า รูปที่ 2 ศีรษะเอียงขวา มือซ้ายจับมือขวาตั้งวง เท้าซ้ายแตะหน้า เท้าขวาวางเท้า รูปที่ 3 ศีรษะเอียงขวา ลำตัวเอียงขวา มือขวา ตั้งวงที่ระเอว มือซ้ายที่สะดือ เท้าขวาแตะข้าง เท้าซ้ายเหยียบพื้น รูปที่ 4 ศีรษะตรง ลำตัวตรง มือทั้งสองจับที่ สะดือ เท้าขวาแตะหน้า เท้าซ้ายเหยียบพื้น

	 รูปที่ 5 รูปที่ 6 รูปที่ 7 รูปที่ 8	รูปที่ 5 ศีรษะตรง มือทั้งสองข้างกางแขนและ จับคว่ำลำตัวตรง เท้าขวาเตะหน้า เท้าซ้าย เหยียบหลัง รูปที่ 6 ศีรษะตรง มือทั้งสองข้างกางแขนตั้งวง ลำตัวตรง เท้าขวาเตะหน้า เท้าซ้ายเหยียบหลัง รูปที่ 7 ศีรษะเอียงซ้าย มือซ้ายแบบออกเป็นวง มือขวาจับ เท้าซ้ายอยู่หน้า เท้าขวาอยู่หลังเปิด ส้นเท้าขึ้นเล็กน้อย รูปที่ 8 ศีรษะเอียงขวา มือขวาแบบออกเป็นวง มือซ้ายจับ เท้าซ้ายอยู่หน้า เท้าขวาอยู่หลังเปิด ส้นเท้าขึ้นเล็กน้อย
24	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่าเชิดครูซ้ายขวา รูปที่ 1 เท้าขวาจรดหน้าเท้าซ้ายเหยียบหลัง ลำตัวตรง มือซ้ายจับหักศอกสูงกว่ามือขวาจับล่าง ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 2 เท้าซ้ายจรดหน้าเท้าขวาเหยียบหลัง ลำตัวตรง มือขวาจับหักศอกสูงกว่ามือซ้ายจับล่าง ศีรษะเอียงขวา
25	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำพรมสี่หน้า ภาพจำหลัก รูปที่ 1 เท้าซ้ายจรดด้านหน้าเท้าขวาเหยียบหลัง ลำตัวตรง มือซ้ายขวาจับส่งหลัง ศีรษะตรง รูปที่ 2 เท้าซ้ายขวาชิดกันแล้วย่อเข้าลงเล็กน้อย ลำตัวตรง ศีรษะตรง มือทั้งสองข้างแบบออก ข้างศีรษะ

26	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ทำราวทองค้อปสรณ รูปที่ 1 เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาเหยียบหลัง เปิดสันเท้าขึ้นเล็กน้อย ลำตัวเปียงซ้าย ศีรษะเอียงซ้าย มือขวามือซ้าย จับส่งหลัง รูปที่ 2 เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายเหยียบหลัง เปิดสันเท้าเล็กน้อยลำตัวเปียงขวา มือซ้ายจับ แขนตึงไปทางซ้าย มือขวาจับส่งหลัง ศีรษะเอียง ขวา รูปที่ 3 เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาเหยียบหลังเปิด สันเท้าเล็กน้อย ลำตัวเปียงซ้าย มือซ้ายตึงงัก ข้อมือขวาจับแขนตึง ศีรษะเอียงซ้ายตามวง รูปที่ 4 เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายเหยียบหลัง ลำตัวเปียงขวาเล็กน้อยมือขวับส่งหลัง มือซ้าย แบมือออกทางซ้าย ศีรษะเอียงขวา
27	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3	ทำรำให้พร รูปที่ 1 เท้าซ้ายเหยียบข้างเท้าขวาชิดขึ้นเท้า ซ้าย ลำตัวตรง ศีรษะเอียงขวา มือขวาดึงวงคว่ำ มือซ้ายดึงวงขึ้นแล้วชิดกัน รูปที่ 2 เท้าขวาเหยียบข้างเท้าซ้ายชิดขึ้นเท้า ขวา ลำตัวตรง ศีรษะเอียงซ้าย มือตึงวงที่หน้า ขวามือขวาแบออกยกขึ้นสูง รูปที่ 3 เท้าขวาเหยียบข้างเท้าซ้ายชิดขึ้นเท้า ขวา ลำตัวตรง ศีรษะเอียงซ้าย มือตึงวงที่หน้า ขวามือขวาแบออกยกขึ้นสูงแล้วเปลี่ยนมาเป็น วงหน้า

ผู้วิจัยสรุปได้ว่าเมื่อพิจารณาแล้วทั้งหมดที่ได้กล่าวมามีหัวใจสำคัญของแนวคิดตนเองมี
จุดเน้นในการพัฒนาแต่ละด้านแต่สิ่งที่เห็นชัดคือในการเรียนการสอนนาฏศิลป์ที่เป็นวิชาแบบจารีต
ปฏิบัติที่มีธรรมเนียมสืบเป็นวัฒนธรรมอันดีงาม

วิธีการสอนทักษะปฏิบัติ

1. การสาธิต (Demonstration) ครูสาธิตทำร่าอย่างชัดเจออธิบายจังหวะ ท่ามือ เท้า
ลำตัว และการสื่ออารมณ์

2. การฝึกปฏิบัติร่วม (Guided Practice) นักเรียนทำตามครูเป็นกลุ่มโดยครูคอยให้
คำแนะนำฝึก

3. การฝึกเดี่ยว (Independent Practice) นักเรียนฝึกคนเดียวเพื่อสร้างความมั่นใจ
ในตนเอง

4. การใช้กระจก/วิดีโอช่วย เพื่อให้ให้นักเรียนสังเกตการเคลื่อนไหวท่าร่าของตนเอง
และปรับปรุง

5. การสอนเป็นขั้นตอนแบ่งท่าร่าออกเป็นส่วน ๆ แล้วฝึกแต่ละส่วนก่อนนำมา
รวมกัน

6. การเสริมแรงและสร้างกำลังใจ ชื่นชมเมื่อทำได้ดี เพื่อเสริมแรงจิตใจในการเรียนรู้
การเตรียมตัวของครูก่อนการสอนทักษะปฏิบัติ (โดยเฉพาะการรำเรือมแม่ท่ากันตรึม)
เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพครูควรมีการเตรียมตัวอย่างรอบด้านในประเด็นต่อไปนี้

1. เตรียมความรู้และความเข้าใจ

ศึกษาท่าร่าแต่ละท่าให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง เช่น ท่าร่าไหว, ท่าร่าผูกแขน, ท่าร่าหมุน
ชั้น ฯลฯ เข้าใจความหมายของท่าร่าและจุดประสงค์ในการแสดงแต่ละท่าทำความเข้าใจ
ลักษณะเฉพาะของดนตรีกันตรึม เพื่อประสานการรำให้เข้าจังหวะ

2. เตรียมสื่อและอุปกรณ์

วิดีโอสาธิต / ภาพประกอบ / แผ่นพับท่าร่า เครื่องเสียงสำหรับเปิดดนตรีกันตรึม
กระจกหรือพื้นที่สำหรับฝึกซ้อมที่ผู้เรียนมองเห็นตนเองได้

3. วางแผนการสอน

จัดลำดับการสอนจากง่ายไปยาก (เช่น เริ่มจากท่าร่าพื้นฐานก่อน) แบ่งบทเรียน
เป็นตอนสั้น ๆ (เช่น บทเรียนละ 2-3 ท่า) เตรียมแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมเสริมเพื่อทบทวนและ
ประเมินผล

4. เตรียมร่างกายและจิตใจของครู

ครูควรฝึกซ้อมรำด้วยตนเองก่อนการสอน เพื่อความคล่องแคล่วและมั่นใจ เตรียม
ท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงให้น่าเรียนรู้และเป็นกันเอง สวดมนต์ตั้งสมาธิทำจิตใจให้สดใ

5. เตรียมความพร้อมของผู้เรียน

เช็กอุปกรณ์พื้นฐานของนักเรียน เช่น ฝ้านุ่น ฝ้าพันเอวกำหนดกติกาในชั้นเรียน เช่น การยืนเรียงแถว การรอฟังคำสั่ง

6. เพื่อแผนสำหรับปัญหา

เตรียมแผนสำรองหากผู้เรียนบางคนไม่สามารถทำตามได้เตรียมกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีพื้นฐานต่างกัน

การเรียนการสอนในการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ในการเรียนการสอนเป็นรูปแบบบูรณาการจะต้องปฏิบัติการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอนบทเพลงทำรำ ช่วงวัยของผู้เรียนเริ่มสอนตั้งแต่ทักษะง่ายไปยากโดยเน้นผู้เรียนเป็นปัจจัยหลักจะทำให้เกิดประสิทธิภาพเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนซึ่งผู้สอนจะต้องนำแนวทางด้านต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการสอนไม่ทำให้เบื่อหน่ายเพื่อผู้เรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่ตั้งไว้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

ความเป็นมาของรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ความเป็นมาของรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเดวิสรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเดวิส (Dave's Instruction Model) เป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ (Psychomotor Domain) ซึ่งทักษะพิสัยเป็นส่วนหนึ่ง ในการจัดกลุ่ม วัตถุประสงค์ของการศึกษา (Taxonomy of Educational Objective) ของศาสตราจารย์บลูม (Bloom) แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก และผู้ร่วมงานบลูมได้จัดกลุ่มของวัตถุประสงค์ของการศึกษาออกเป็น 3 พิสัย (Domain) ดังนี้ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2550)

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับความรู้ ความคิด และการนำความรู้ไปประยุกต์ ซึ่งสามารถจำแนกและจัดลำดับจากระดับพื้นฐานถึงระดับสูงได้ 6 ระดับ คือ

1.1 ความรู้ความจำ (Knowledge) เป็นความรู้ที่เกี่ยวกับความจริงต่าง ๆ และสิ่งเฉพาะตัว

1.2 ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถในการใช้ความคิด เพื่อศึกษาเนื้อหาสาระต่าง ๆ ที่เคยเรียน

1.3 การนำความรู้มาใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำสิ่งที่เรียนรู้ มาใช้ในชีวิตประจำวันหรือนำความรู้ไปใช้

1.4 การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถในการใช้สมองแยกแยะ สิ่งที่ต้องการเรียนรู้ออกเป็นส่วนย่อย และแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบย่อยต่าง ๆ ได้

1.5 การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการนำข้อมูลจาก องค์ประกอบย่อย ๆ มาผสมผสานเพื่อให้เป็นสิ่งใหม่ ๆ เรื่องใหม่ ๆ

1.6 การประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถที่ใช้ความรู้ที่เรียนมาในการ ตัดสินวินิจฉัยคุณค่าของสิ่งที่ได้เรียนรู้

2. ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เป็นวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับความรู้สึก อารมณ์ และทัศนคติ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้เรียน โดย Bloom, Krathwohl และ Masain ได้จัดแบ่งด้าน ความรู้สึกได้ 5 ระดับ ดังนี้

2.1 การรับรู้ (Receiving or Attending) เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มที่จะเตรียมรับ ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่อยู่รอบตัวรับรู้หรือรับฟัง

2.2 การตอบสนอง (Responding) เป็นขั้นที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้วยความเต็มใจ หรือแสดงความพอใจ

2.3 การเห็นคุณค่า (Valuing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีพฤติกรรมตอบสนอง เพราะเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง

2.4 การรวบรวมค่านิยม (Organization) เป็นขั้นการรับค่านิยมหลายอย่างที่จะจัดกระจายเข้าเป็นหมวดหมู่และส่วนหนึ่งของความคิด

2.5 การยอมรับค่านิยมเป็นส่วนหนึ่งของปรัชญาชีวิต (Characterization) ที่มีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมเป็นขั้นที่ค่านิยมจะเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพผู้เรียน

3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่เป็นเรื่องทักษะทางร่างกาย เช่น ทักษะการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ รวมทั้งการประสานกันของสมอง และกล้ามเนื้อวัตถุประสงค์ของทักษะพิสัยมักจะมุ่งเน้นไปที่การปรับเปลี่ยนหรือการพัฒนาในพฤติกรรมหรือทักษะบลูม และเพื่อนร่วมงานของเขาไม่ได้สร้างหมวดหมู่ย่อยสำหรับทักษะพิสัยตั้งแต่ต้นจึงมีนักการศึกษาอื่น ๆ ได้สร้างกลุ่ม วัตถุประสงค์ของการศึกษาทักษะพิสัย (Taxonomies of Psychomotor Domain) ของตนเองที่สำคัญ คือ เดวิสอาร์เฮซ (Dave, R.H.) ซิมพ์ซัน อี เจ (Simpson, E.J) และแฮร์โรว์ เอ เจ (Harrow A.J.) Davies (1971 : 183) เสนอวัตถุประสงค์ของการศึกษาด้านทักษะพิสัย (Dave's psychomotor domain Taxonomy) ของการศึกษาและการอบรมด้านทักษะปฏิบัติออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การคัดลอกเลียนแบบการกระทำ (Imitation Copy Action) สังเกตและเลียนแบบครูผู้สอนหรือครูฝึกดู และการกระทำซ้ำกระบวนการหรือคัดลอกกิจกรรมให้ทำตามเลียนแบบทำซ้ำหรือปฏิบัติตาม

2. การฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง (Manipulation) ตามกิจกรรมหรือจำลองกิจกรรมการเรียนการสอน หรือความจำจากงานจากการเรียนการสอนที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจา

3. การปฏิบัติให้ถูกต้องหรืออิสระ (Precision) ให้ปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมจนเกิดความชำนาญและมีคุณภาพสูงโดยไม่ต้องให้ความช่วยเหลือหรือการเรียนการสอน

4. การฝึกปฏิบัติด้วยความมั่นใจ (Articulation) ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะอย่างต่อเนื่องในแต่ละส่วนย่อยเหล่านี้นั้นกว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้ทักษะย่อยได้ดี และผู้สอนจะให้เทคนิคการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น รวดเร็ว มีความประณีตมากขึ้น

5. ปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยอัตโนมัติ (Naturalization) ครูให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทักษะปฏิบัติของเดวิสตั้งตาราง ลำดับขั้นตอน
วัตถุประสงค์ด้านทักษะพิสัยของเดวิส

ระดับ	ความหมาย	ตัวอย่างพฤติกรรม	คำกริยาที่บ่งบอกถึง การกระทำ
การเลียนแบบ (Imitation)	สามารถที่จะสังเกต และทำตาม	ดูการขี่จักรยานและ ลองทำตาม	การดู, การทำตาม ฯลฯ
การลงมือปฏิบัติ (Manipulation)	เน้นทักษะที่สามารถทำ ได้	ฝึกหัดขี่จักรยาน	การจัดกระทำ, การปฏิบัติ ฯลฯ
ความถูกต้อง (Precision)	เน้นความถูกต้องใน การแสดงพฤติกรรม และควบคุมและลด ความผิดพลาด	สามารถขี่จักรยาน ทรง ตัว ได้โดยไม่ล้ม	การปฏิบัติ, ทักษะ ที่ถูกต้อง ฯลฯ
ความชัดเจนในการ ปฏิบัติ (Articulation)	ความถูกต้องในการ แสดงพฤติกรรมและ ควบคุมการกระทำได้ อย่างถูกต้อง	เน้นการเรียนรู้วิธีการ ถูกต้องตามขั้นตอนที่มี สามารถขึ้นจักรยาน ขี่จักรยานและ หยุดจักรยานได้อย่าง ถูกต้อง	การปฏิบัติตนตาม ขั้นตอนที่ถูกต้อง ฯลฯ
ความเป็น ธรรมชาติ (Naturalization)	การแสดงพฤติกรรม เป็นประจำเป็น อัตโนมัติจนกลายเป็น ธรรมชาติ	สามารถขึ้นจักรยาน ขี่จักรยานและ หยุดจักรยานได้อย่าง ปกติ ปราศจาก ข้อผิดพลาดต่าง ๆ	การปฏิบัติจนเป็นนิสัย ,การทำให้เป็นลักษณะ นิสัยส่วนตัว ฯลฯ

Davies (1971 อ้างถึงใน ณัฐนรี ทาวรรณ, 2557) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา
ทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้ผู้เรียนทำ
ทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะส่วนใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบ
ผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น

ทศนา แคมมณี (2554) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies(Davies Instructional Model) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัยเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการวิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธร-พิสัยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านการปฏิบัติ

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการวิธีการแนวคิดของรูปแบบกระบวนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies) ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกฝนให้ผู้เรียนทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น วัตถุประสงค์ของรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบไปด้วยทักษะย่อยจำนวนมากวัตถุประสงค์ในรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาทักษะปฏิบัติในด้านความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ในขั้นนี้จะเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนนั้นได้เห็นทักษะหรือ การกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำได้ในองค์รวมโดยผู้สอนจะทำการสาธิตให้ผู้เรียนดูขั้นตอนทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบในทักษะรูปแบบหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นต้องเป็นการกระทำที่มีลักษณะที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด จะไม่ช้าหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิตผู้สอนควรให้คำแนะนำหรือข้อตกลงต่าง ๆ แก่ผู้เรียนควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรและให้ความสนใจเป็นพิเศษ

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนเห็นภาพรวมทักษะทั้งหมดแล้วผู้สอนนั้นควรแจกแจงในแต่ละทักษะที่จะปฏิบัติให้เป็นทักษะย่อย ๆ ก่อน หรือแบ่งสิ่งที่ต้องการทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ จากนั้นผู้สอนได้สาธิตส่วนย่อยของแต่ละส่วน แล้วให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วน ไปอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยผู้สอนจะไม่มีสาธิตหรือมีแบบให้ผู้เรียนดู หากมีข้อสงสัยหรือติดขัดจุดใด ผู้สอนจะค่อยให้คำชี้แนะและช่วยอธิบายแก้ไขให้ผู้เรียนจนกระทั่งผู้เรียนทำได้เมื่อผู้เรียนทำได้แล้วผู้สอนจะเริ่มสาธิตขั้นตอนทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ในเมื่อผู้เรียนปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ได้แล้วผู้สอนอาจแนะนำเทคนิค หรือชี้แนะวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนนั้นสามารถทำงานได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ง่ายขึ้น

ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติในแต่ละส่วนได้แล้วจากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ อย่างต่อเนื่องกันตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายรอบจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างเชี่ยวชาญและชำนาญซึ่งเป็นผลที่ผู้เรียนนั้นจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสผู้เรียนจะมีความสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างดีครบทุกส่วนและมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า จากการศึกษาทฤษฎีรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ดังกล่าว เป็นรูปแบบการฝึกฝนที่เน้นทักษะพิสัยคือ มุ่งเน้นกระบวนการปฏิบัติการกระทำจนชำนาญเชี่ยวชาญในกระบวนการฝึกฝนตามขั้นเป็นสำคัญ โดยนำมาประยุกต์ในการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านความรู้ทักษะ และมีเจตคติที่ดีการปฏิบัติงานของนักเรียนที่มีการทำงานหลายขั้นตอนมีทักษะย่อยหลายอย่างจะทำให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้

ความเป็นมาของมัลติมีเดีย

ณัฐกร สงคราม (2554) อธิบายว่า “มีเดีย” หรือ “สื่อ” ในอดีตมักเป็นสื่อรูปแบบเดี่ยว (Single Form) ที่มีการถ่ายทอดเนื้อหาไปยังผู้รับสารเพียงช่องทางเดียวไม่ว่าจะผ่านทาง การมองเห็นทางการฟัง หรือการสัมผัส ซึ่งบ่อยครั้งไม่น่าสนใจ และอาจสร้างความน่าเบื่อหน่ายแก่ผู้ใช้บางเนื้อหา ก็ไม่สามารถถ่ายทอดให้ผู้รับเกิดการรับรู้ที่ดีได้ แนวคิดเรื่องการผสมผสานสื่อจึงเกิดขึ้น โดยคำว่า Multi-media ถูกใช้ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1965 ในรูปแบบของการแสดงที่ผสมผสานระหว่าง แสง สี ดนตรี และศิลปะการแสดงที่เรียกว่า “The Exploding Plastic Inevitable” ต่อมาในช่วงปี ค.ศ. 1970 นิยามของมัลติมีเดียได้ถูกนำมาใช้ในลักษณะการนำเครื่องฉายหลายเครื่อง (Multi-projector) มาใช้ร่วมกันกับเทปเสียง หรือการนำวัสดุ อุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ เช่น เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพโปรเจกเตอร์ เครื่องเล่นวีดีทัศน์ เทปเสียง มาใช้งานร่วมกันด้วยวิธีการต่าง ๆ อาจใช้ทีละอย่างเป็นขั้นตอนไป หรือใช้พร้อมกันทีเดียวก็ได้ ซึ่งในระยะแรกใช้มนุษย์ในการควบคุมการทำงาน ต่อมาจึงนำเอาระบบคอมพิวเตอร์มาเป็นตัวช่วยควบคุมการทำงานของอุปกรณ์แต่ละชิ้นโดยวัตถุประสงค์ของมัลติมีเดียก็เพื่อเราให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้นและช่วยให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ที่หลากหลายทั้งการมองเห็นและได้ยินไปพร้อมๆ กันแม้มัลติมีเดียในยุคแรกจะช่วยเพิ่มศักยภาพในการสื่อสารได้มากแต่ข้อจำกัดก็คือกระบวนการผลิตและการใช้งานที่ยุ่งยากซับซ้อน เนื่องจากต้องทำงานกับเครื่องมือที่หลากหลายเนื่องจากความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันที่สามารถนำมาช่วยในการผลิตและเผยแพร่สื่อได้อย่างสะดวก รวดเร็ว สวยงาม และมีประสิทธิภาพคอมพิวเตอร์เพียงเครื่อง

เดียวกันก็สามารถสร้างสื่อได้ทุกรูปแบบ เช่น การออกแบบ จัดหน้า ตกแต่งภาพสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์การติดต่อและแต่งเสียงหรือภาพสำหรับรายการวิทยุโทรทัศน์ รวมทั้งการสร้างชิ้นงานที่สามารถนำเสนอได้อย่างหลากหลายรูปแบบตามแนวคิดของมัลติมีเดีย คำว่า “มัลติมีเดีย” หรือตามศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถานว่า “สื่อประสม” หรือ “สื่อหลายแบบ” จึงมีความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากการใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกันหลายชิ้นในการนำเสนอ กลายเป็นการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ทั้งในส่วนของฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ เป็นเครื่องมือในการผลิตหรือเป็นเครื่องมือในการแสดงผล เพื่อถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารที่ผสมผสานกันในหลายรูปแบบ เช่น ข้อความ เสียง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ ซึ่งก่อให้เกิดการรับรู้ที่หลากหลาย (Multisensory) ต่อกลุ่มเป้าหมายไม่ว่าจะเป็นการได้เห็น (Visual) การได้ยิน (Auditory) หรือแม้กระทั่งความสามารถในการปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ(Interactive) กับสื่อ

องค์ประกอบของมัลติมีเดีย

ณัฐกร สงคราม (2554) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของมัลติมีเดียไว้ว่าจะต้องประกอบด้วยสื่อการรับรู้ในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอักษร (Text) ถือว่า เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนโปรแกรมมัลติมีเดียโปรแกรมประยุกต์ โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีตัวอักษรให้ผู้เขียนได้เลือกหลากหลาย ๆ แบบและสามารถเลือกสีของตัวอักษรได้ตามความต้องการ นอกจากนั้นยังสามารถเป็นตัวกำหนดขนาดของตัวอักษรได้ตามความต้องการของผู้ใช้ และยังช่วยกำหนดการโต้ตอบกับผู้ใช้ก็ยังนิยมใช้ตัวอักษรน้อยอยู่รวมถึงการนำตัวอักษรไปใช้ในการเชื่อมโยงรูปแบบปฏิสัมพันธ์ เช่น การคลิกไปที่ตัวอักษรเพื่อให้ตัวอักษรนั้นเชื่อมโยงในการนำเสนอเสียง ภาพกราฟิก หรือเล่นวิดีโอเป็นต้น

ภาพนิ่ง (Still Image) เป็นภาพกราฟิกที่ไม่มีการเคลื่อนไหวได้ เช่น ภาพถ่ายหรือภาพวาด เป็นต้น ในภาพนิ่งยังมีบทบาทสำคัญต่อมัลติมีเดียมากเนื่องจากภาพถ่ายนั้นจะมีผลในเชิงของการเรียนรู้ด้วยการมองเห็น ไม่ว่าจะอ่านหนังสือพิมพ์หรือดูโทรทัศน์ ฯลฯ จะมีภาพเป็นองค์ประกอบเสมอ ดังนั้นภาพนิ่งจึงมีหน้าที่และมีบทบาทสำคัญในการออกแบบมัลติมีเดียที่มีตัวอักษรนอกจากนั้นภาพนิ่งเป็น GUI (Graphical User Interface) ภาพนิ่งสามารถสร้างขึ้นได้หลากหลายวิธีเช่น การวาดภาพ (Drawing) การสแกนภาพ (Scanning) เป็นต้น

เสียง (Sound) เสียงในสื่อมัลติมีเดียจะจัดเก็บอยู่ในรูปแบบของข้อมูลดิจิทัลสามารถเล่นซ้ำ (Replay) ได้จากเครื่องคอมพิวเตอร์พีซีการใช้เสียงในมัลติมีเดียก็สร้างมาในรูปแบบการนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจยิ่งขึ้น เช่น เสียงคลื่นหัวใจเต้น เสียงน้ำกำลังไหล เป็นต้น เสียงในที่นี่ยังสามารถใช้เสริมสร้างตัวอักษรหรือนำเสนอให้วัตถุที่ปรากฏอยู่บนจอ คือ ภาพได้เป็นอย่างดีเสียงที่ใช้

ร่วมกับโปรแกรมประยุกต์และสามารถบันทึกข้อมูลในรูปแบบดิจิทัลจากไมโครโฟนแผ่นเสียง(CD - ROM Audio Disc) เทปเสียงและวิทยุ เป็นต้น

ภาพเคลื่อนไหว (Animation) หมายถึง การเคลื่อนไหวของภาพกราฟิก

ภาพเคลื่อนไหวจึงมีขอบข่ายตั้งแต่การสร้างภาพด้วยกราฟิกอย่างง่าย พร้อมทั้งการเคลื่อนไหวกราฟิกนั้นจนถึงกราฟิกมีรายละเอียด แสดงการเคลื่อนไหวโปรแกรมที่ใช้ในการสร้างภาพเคลื่อนไหววงการธุรกิจก็มี Autodesk Animator ซึ่งมีคุณสมบัติทั้งในด้านของการออกแบบกราฟิกละเอียดสำหรับใช้ในมัลติมีเดียตามต้องการ

ปฏิสัมพันธ์ (Interactive) การที่ผู้ใช้สามารถโต้ตอบสื่อสารกับโปรแกรมมัลติมีเดียได้ ไม่ว่าจะเป็นการเลือกดูข้อมูลที่สนใจหรือการสั่งงานให้โปรแกรมแสดงผลในรูปแบบที่ต้องการ โดยผู้ใช้สื่อสารผ่านอุปกรณ์พื้นฐาน เช่น การคลิกเมาส์ การกดแป้นพิมพ์ หรืออุปกรณ์ขั้นสูง เช่น การสัมผัสหน้าจอ หรือเสียงผ่านลำโพง เป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบสำคัญของข้อนี้ นับเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอยู่เฉพาะในมัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์

วีดิทัศน์ (Video) การใช้มัลติมีเดียในอนาคตข้างหน้าจะเกี่ยวข้องกับการนำเอา

ภาพยนตร์วีดิทัศน์ซึ่งอยู่ในรูปแบบของดิจิทัลรวมเข้าไปอยู่กับโปรแกรมต่าง ๆ และสามารถประยุกต์ให้เป็นที่เขียนขึ้น โดยทั่วไปแล้วสื่อวีดิทัศน์ยังนำเสนอด้วยเวลาจริง ๆ 30 ภาพต่อวินาทีในลักษณะนี้ส่วนใหญ่แล้วจะเรียกว่า วีดิทัศน์ดิจิทัล (Digital Video) ซึ่งคุณภาพของวีดิทัศน์ดิจิทัลจะทัดเทียมกับคุณภาพที่เห็นผ่านจอโทรทัศน์ ดังนั้นสื่อวีดิทัศน์ดิจิทัลและเสียงจึงเป็นส่วนที่ผนวกรวมกันเข้าไปสู่การนำเสนอทันทีด้วยจอคอมพิวเตอร์ขณะที่เสียงนั้นสามารถเล่นออกไปยังลำโพง

รูปแบบของมัลติมีเดีย

มัลติมีเดียสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทดังนี้ (ณัฐกร สงคราม, 2554) ประเภทที่ 1 มัลติมีเดียเพื่อการนำเสนอ มัลติมีเดียรูปแบบนี้มุ่งพัฒนาสร้างความตื่นตาตื่นใจน่าสนใจและถ่ายทอดประสาทสัมผัสที่หลากหลายผ่านตัวอักษรภาพและเสียง ซึ่งในปัจจุบันพัฒนาถึงขั้นให้ผู้ชมสามารถสัมผัสได้ถึงความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความร้อน ความเย็น การสัมผัสเหนียวหรือการสัมผัสผ่านจุกด้วยการได้กลิ่น เน้นการนำไปใช้งานเพื่อเสนอข้อมูลข่าวสารที่ผู้ผลิตวางแผนการนำเสนอเป็นขั้นตอนไว้เรียบร้อยแล้ว เช่น มัลติมีเดียแนะนำองค์กรการแสดงผล สีเสียง โฆษณาเปิดตัวสินค้า หรือในลักษณะประกอบการบรรยาย ส่วนใหญ่มักใช้ได้ทั้งการนำเสนอเป็นรายบุคคลและการเสนอต่อกลุ่มใหญ่ ผู้ใช้จะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ชมสื่อโดยที่ผู้ใช้และสื่อแทบจะไม่มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกันอาจจะมีบ้างในลักษณะการกดปุ่มให้เล่นหรือให้หยุดแต่ก็ไม่ได้ถือว่าการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบหากมองในรูปแบบของการสื่อสารแล้วมัลติมีเดียลักษณะนี้จัดเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว (One Way Communication)

ประเภทที่ 2 มัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์ (Interactive Multimedia) เป็นรูปแบบที่เน้นให้ผู้ใช้สามารถโต้ตอบสื่อสารกับสื่อได้โดยตรงผ่านโปรแกรมมัลติมีเดียที่มีลักษณะของสื่อหลายมิติที่เนื้อหาภายในสามารถเชื่อมโยงถึงกันกับมัลติมีเดียรูปแบบนั้นนอกจากผู้ใช้งานสามารถดูข้อมูลได้หลากหลายลักษณะ เช่นเดียวกับรูปแบบมัลติมีเดีย เพื่อการนำเสนอแล้วผู้ใช้งานยังสามารถสื่อสารโต้ตอบกับบทเรียนผ่านการคลิกเมาส์แป้นพิมพ์หรืออุปกรณ์อื่น ๆ เพื่อสื่อสารกับคอมพิวเตอร์ว่าผู้ใช้งานต้องการอะไร เช่น หากต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมก็คลิกที่หัวข้อที่สนใจหรือสัญลักษณ์รูปที่เป็นปุ่ม การเชื่อมโยงโปรแกรมจะแสดงภาพเสียงคาบรรยายเพื่อให้ศึกษารายละเอียดได้หรือหากต้องการวัดความเข้าใจของตนเองกับสิ่งที่ได้เรียนมาก็สามารถทบทวนทดสอบผ่านแบบฝึกหัดเกมข้อสอบและให้โปรแกรมคำนวณผลการทดสอบหรือให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้มัลติมีเดียรูปแบบนี้จึงจัดเป็นการสื่อสารแบบสองทาง (Two way Communication)

บทบาทของสื่อมัลติมีเดีย

สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอนนั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิตโปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูลรูปแบบต่าง ๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อการสื่อสารและการให้ประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษานี้มีข้อแตกต่างจากสื่อมัลติมีเดียที่ใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์อยู่หลายด้านบทบาทของสื่อมัลติมีเดียทั้ง 2 ลักษณะ จึงมีดังนี้สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน

ลักษณะที่ 1

1. เป้าหมาย คือ การสอน อาจช่วยในการสอนหรือสอนเสริมก็ได้
 2. ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเอง หรือเรียนเป็นกลุ่มย่อย 2-3 คน
 3. มีวัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยครอบคลุมทักษะความรู้ ความจำ ความเข้าใจ และเจตคติ ส่วนจะเน้นอย่างใดมากน้อย ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และโครงสร้างเนื้อหา

4. เป็นลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง
 5. ใช้เพื่อการเรียนการสอน แต่ไม่จำกัดว่าต้องอยู่ในระบบโรงเรียนเท่านั้น
 6. ระบบคอมพิวเตอร์สื่อมัลติมีเดียเป็นชุดของฮาร์ดแวร์ที่ใช้ในการส่งและรับข้อมูล

7. รูปแบบการสอนจะเน้นการออกแบบการสอน การมีปฏิสัมพันธ์ การตรวจสอบความรู้โดยประยุกต์ทฤษฎีจิตวิทยา และทฤษฎีการเรียนรู้เป็นหลัก
 8. โปรแกรมได้รับการออกแบบให้ผู้เรียนเป็นผู้ควบคุมกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด

9. การตรวจสอบประสิทธิภาพของสื่อ นับเป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องกระทำสื่อ
มัลติมีเดียเพื่อนำเสนอข้อมูล

ลักษณะที่ 2

1. เป้าหมาย คือ การนำเสนอข้อมูลเพื่อประกอบการคิด การตัดสินใจใช้ได้กับ
ทุกสาขาอาชีพ

2. ผู้รับข้อมูลอาจเป็นรายบุคคล กลุ่มย่อย จนถึงกลุ่มใหญ่

3. มีวัตถุประสงค์ทั่วไปเพื่อเน้นความรู้และทัศนคติ

4. เป็นลักษณะการสื่อสารแบบทางเดียว

5. ใช้มากในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ทางด้านธุรกิจ

6. อาจต้องใช้อุปกรณ์ต่อพ่วงอื่น ๆ เพื่อเสนอข้อมูลที่มีความซับซ้อน
หรือเพื่อต้องการให้ผู้ชมได้ชื่นชม และคล้อยตาม

7. เป็นโครงสร้างและรูปแบบในการนำเสนอให้ข้อมูลเป็นขั้นตอน ซึ่งจะไม่
สามารถตรวจสอบความรู้ของผู้รับข้อมูลได้

8. โปรแกรมส่วนใหญ่จะควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์สื่อมัลติมีเดียเพื่อการ
เรียนการสอนเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่นักศึกษาหรือวงการศึกษาให้ความสนใจเป็นอย่างมาก
ซึ่งเป็นการพัฒนาสื่อมัลติมีเดีย เพื่อจัดการเรียนการสอนในประเทศตะวันตก ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็น
ต้นมา เมื่อมองภาพรวมในการใช้งานร่วมกับระบบเครือข่ายด้วยแล้วบทบาทหน้าที่ของสื่อมัลติมีเดีย
เพื่อการเรียนการสอนจึงมีความโดดเด่นไปอีกซึ่งรูปแบบต่าง ๆ ของสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการ
สอนได้รับการพัฒนาขึ้นตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ จนกระทั่งเมื่อกล่าวถึงสื่อ
มัลติมีเดีย ทุกคนจะมองภาพตรงกัน คือ การผสมผสานสื่อหลากหลายรูปแบบเพื่อนำเสนอผ่านระบบ
คอมพิวเตอร์และควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ในปัจจุบันสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอนได้รับ
การบันทึกไว้บนแผ่นซีดีรอมและเรียกบทเรียนลักษณะนี้ว่า CAI เมื่อกล่าวถึง CAIจึงมีความหมายว่า
มัลติมีเดียที่นำเสนอบทเรียนโดยมีภาพ และเสียงเป็นองค์ประกอบหลัก โดยมีภาพและเสียงเหล่านี้
อาจอยู่ในรูปแบบของข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวหรือวีดิทัศน์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการออกแบบ
บทเรียน ส่วนเสียงนั้นจะมีทั้งเสียงจริง เสียงบรรยาย และอื่น ๆ ที่เหมาะสม โดยทั้งหมดนี้จะถ่ายทอด
ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งต่อเป็นระบบเครือข่ายหรือคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลเมื่อเทคโนโลยีเครือข่าย
มีความก้าวหน้ามากขึ้น การเรียนการสอนผ่านระบบเครือข่ายก็ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ
เช่นกัน เครือข่ายใยแมงมุมโลกหรือที่เรียกทั่วไปว่าเว็บ (Web) ได้รับการพัฒนาและการตอบสนอง
จากผู้ใช้อย่างรวดเร็ว เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 เว็บกลายเป็นช่องทางการติดต่อสื่อสารที่ธุรกิจทั่วโลกให้
ความสนใจ ซึ่งรวมทั้งธุรกิจด้านการศึกษาด้วยโดยเฉพาะด้านการศึกษา นั้น เว็บได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียน
ทุกหนทุกแห่งในโลกมีโอกาสเข้าถึงข้อมูลที่อยู่ในเว็บได้ใกล้เคียงกัน

กรมวิชาการ (2544) การเรียนการสอนบนเว็บ (Web-Based Instruction) ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาเป็นอย่างมาก ในช่วง ค.ศ. 1995 ถึงปัจจุบันงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบการเรียนการสอนทั้งระบบการสอนและการออกแบบบทเรียนได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันการพัฒนาโปรแกรมสร้างบทเรียนหรืองานด้านมัลติมีเดียเพื่อสนับสนุนการสร้างบทเรียนบนเว็บมีความก้าวหน้ามากขึ้น โปรแกรมสนับสนุนการสร้างงานเหล่านี้ล้วนมีคุณภาพสูงใช้งานง่าย เช่น โปรแกรม Microsoft FrontPage โปรแกรม Dream Weaver โปรแกรม Macromedia Director โปรแกรม Macromedia Flash และโปรแกรม Firework นอกจากโปรแกรมห้กล่าวแล้ว โปรแกรมช่วยสร้างสื่อมัลติมีเดียอื่น ๆ ที่ได้รับความนิยมในการนำมาสร้างบทเรียนมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน เช่น Macromedia Authorware และ ToolBook ก็ได้รับการพัฒนาให้สามารถใช้งานบนเว็บได้ การเปลี่ยนแปลงรวมทั้งบทบาทของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ส่งผลต่อการจัดรูปแบบการเรียนการสอนนี้เองที่ทำให้การเรียนการสอนทางไกล การฝึกอบรมทางไกล รวมทั้งการเรียนการสอนในลักษณะของการอภิปรายโต้ตอบทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย ซึ่งทำได้ยากและต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก จะเป็นเรื่องที่ไม่แปลกใหม่ในอนาคตเพราะฉะนั้นบทบาทของสื่อมัลติมีเดียมีทั้งเป็นสื่อมัลติมีเดียเพื่อนำเสนอข้อมูล เป็นการสื่อสารทางเดียว นำเสนอเพื่อประกอบการคิดการตัดสินใจให้ความรู้และทัศนคติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นตัวควบคุมระบบ และเป็นสื่อเพื่อการเรียนการสอน ช่วยในการสอนเสริมหรือให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์ สามารถมีปฏิสัมพันธ์โดยการออกแบบโปรแกรมให้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้เรียน และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ได้มีการพัฒนาการจาก CD-ROM สแตนด์อะโลน มาจนถึงการเรียนการสอนบนเว็บ (Web-Based Instruction) ปัจจุบันมีการพัฒนาในรูปแบบแอปพลิเคชันใช้งานบนอุปกรณ์พกพา เช่น มือถือ เครื่องคอมพิวเตอร์พกพา เพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลในการเรียนรู้ได้มากขึ้น

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า จากการศึกษาทฤษฎีสื่อมัลติมีเดียรวมกับการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ในยุคปัจจุบันสื่อมัลติมีเดียและเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์เพื่อปรับเปลี่ยนการสอนแบบเดิม และกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้ โดยนำมาประยุกต์ในการเรียนการสอนได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกในการเรียนช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนรู้มากยิ่งขึ้นในการดำเนินงานตามตารางดังต่อไปนี้แนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียในการวิจัย

แนวคิดวิธีร่วมกับสื่อมัลติมีเดียในการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ เดวิส	สื่อมัลติมีเดีย	เดวิสร่วมกันกับสื่อมัลติมีเดียใน การวิจัย
ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ในขั้นนี้จะเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือ การกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำได้ในองค์รวมโดยผู้สอนจะทำการสาธิตให้ผู้เรียนดูขั้นตอนทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบในทักษะรูปแบบหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นต้องเป็นการกระทำที่มีลักษณะที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด จะไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิตผู้สอนควรให้คำแนะนำหรือข้อตกลงต่างๆ แก่ผู้เรียนควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรและให้ความสนใจเป็นพิเศษ	สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน นั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิต โปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูลรูปแบบต่างๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อการสื่อสารและการให้ประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา	ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำร่วมกับสื่อมัลติมีเดียขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวมโดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ ต้นจนจบ จากนั้นครูผู้สอนเปิดวีดิทัศน์และเปิด YouTube TikTok ประกอบการสอน
ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนเห็นภาพรวมทักษะทั้งหมดแล้วผู้สอนนั้นควรแจกแจงในแต่ละทักษะที่จะปฏิบัติให้เป็นทักษะย่อย ๆ ก่อนหรือแบ่งสิ่งที่ต้องการทำออกเป็น ส่วนย่อย ๆ จากนั้นผู้สอนได้สาธิต ส่วนย่อยของแต่ละส่วน แล้วให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วน ไปอย่างช้า ๆ	สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน นั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิต โปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูลรูปแบบต่างๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อการสื่อสารและการให้ประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา	ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ครูผู้สอนเปิดวีดิทัศน์พร้อมปฏิบัติพร้อมกันตามวีดิทัศน์ เมื่อผู้เรียนเห็นภาพรวมทักษะทั้งหมดแล้วผู้สอนควรแจกแจงแต่ละทักษะให้เป็นทักษะย่อยๆหรือแบ่งสิ่งที่ต้องทำออกเป็น ส่วนย่อย ๆ ผู้สอนต้องสาธิตส่วนย่อยของแต่ละส่วน ผู้เรียนนั้นจะสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้าๆ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ เดวีส์	สื่อมัลติมีเดีย	เดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียใน การวิจัย
ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ย่อย ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะ ย่อย โดยผู้สอนจะไม่มีสาธิต หรือมีแบบให้ผู้เรียนดู หากมีข้อ สงสัยหรือติดขัดจุดใด ผู้สอนจะ ค่อยให้คำชี้แนะและช่วยอธิบาย แก้ไขให้ผู้เรียนจนกระทั่งผู้เรียนทำ ได้เมื่อผู้เรียนทำได้แล้วผู้สอนจะเริ่ม สาธิตขั้นตอนทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้น จนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่ง ครบทุกส่วน	สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน นั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิต โปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูล รูปแบบต่างๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และ ข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อ การสื่อสารและการให้ประสบการณ์ เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ นั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อ การศึกษา	3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ครูผู้สอนเปิดวิดีโอที่ผู้เรียนลงมือ ปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มี สาธิต ถ้าติดขัดจุดใดผู้สอนให้คำ ชี้แนะ
ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ในเมื่อผู้เรียนปฏิบัติทักษะต่างๆได้ แล้วผู้สอนอาจแนะนำเทคนิค หรือ ชี้แนะวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนนั้น สามารถทำงานได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ ง่ายขึ้นทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำ ได้รวดเร็วขึ้น เป็นต้น	สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน นั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิต โปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูล รูปแบบต่างๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และ ข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อ การสื่อสารและการให้ประสบการณ์ เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ นั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อ การศึกษา	4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ หากผู้เรียน ปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนให้แนะนำ เทคนิควิธีการเปิดวิดีโอที่จะช่วย ชี้จุดกลวิธีในการทำให้ผู้เรียนถ่าย วิดีโอทำซ้ำส่งให้ครูส่งการบ้านลงใน กลุ่มไลน์
ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยง ทักษะย่อยเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติในแต่ละ ส่วนได้แล้วจากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทักษะย่อยๆอย่างต่อเนื่องกันตั้งแต่ เริ่มต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลายๆ รอบจนกระทั่งสามารถปฏิบัติ ทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างเชี่ยวชาญ	สื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนการสอน นั้น คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ ออกแบบเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยผู้ออกแบบหรือกลุ่มผู้ผลิต โปรแกรมได้บูรณาการเอาข้อมูล รูปแบบต่างๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง วิดีทัศน์ และ ข้อความเข้าไปเป็นองค์ประกอบเพื่อ	5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ร่วมกับมัลติมีเดีย ซึ่งเป็นทักษะที่ สมบูรณ์ แบบ ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ย่อย ๆ อย่างต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้น จนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่ สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ และใน การส่งงานจะให้นักเรียนนำเสนอ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ เดวีส์	สื่อมัลติมีเดีย	เดวีส์ร่วมกันกับสื่อมัลติมีเดียใน การวิจัย
และชำนาญซึ่งเป็นผลที่ผู้เรียนนั้น จะได้รับการเรียนตามรูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวีส์ผู้เรียนจะมีความสามารถ ปฏิบัติทักษะได้อย่างดีครบทุกส่วน และมีประสิทธิภาพ	การสื่อสารและการให้ประสบการณ์ เพื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ นั่นเองการออกแบบสื่อมัลติมีเดียเพื่อ การศึกษา	ชิ้นงานผ่านสื่อมัลติมีเดีย คือ YouTube, TikTok

สิทธิเด็กและการส่งเสริมสิทธิเด็ก

1. ความหมายของสิทธิเด็ก เด็กทุกคนในโลกมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะมีชีวิตรอดปลอดภัย ได้รับการคุ้มครองและ พัฒนา ได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีผู้ให้ ความหมายของคำว่า สิทธิ คำว่าเด็ก และคำว่า สิทธิเด็ก ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของสิทธิไว้ว่าสิทธิ หมายถึง อำนาจอันชอบธรรม อำนาจที่จะกระทำใดๆ ได้อย่างอิสระโดยไม่ได้รับการรับรองจาก กฎหมาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของ “เด็ก” ว่า เด็ก หมายถึง ผู้เยาว์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งพาณิชย์ ผู้ซึ่งอายุไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ และยังไม่ บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้ให้ความหมายของคำว่าเด็ก ไว้ว่า เด็ก หมายถึง บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กได้ให้ความหมายของคำว่าเด็กไว้ว่า เด็ก หมายถึง มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่ เด็กนั้น

สรุปได้ว่า สิทธิเด็ก หมายถึง อำนาจหรือเสรีภาพที่เด็กทุกคนพึงได้รับอย่างเท่าเทียมกันทั้งในด้านการมีชีวิตรอดอย่างปลอดภัย การได้รับการคุ้มครอง การพัฒนา และการมีส่วนร่วมใน กิจกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสม โดยมีฐานะเป็นผู้เยาว์ที่กฎหมายให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษ เด็ก คือ มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายของแต่ละ ประเทศ

จากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 สามารถสรุปให้มีสาระสำคัญที่สอดคล้องกับองค์ประกอบของสิทธิเด็ก 4 ประการ ได้ดังนี้

1. สิทธิในการมีชีวิตรอดปลอดภัย (Survival Rights) ประกอบไปด้วย มาตรา 25 (1) ทอดทิ้งเด็กไว้ในสถานรับเลี้ยงเด็กหรือสถานพยาบาลหรือไว้กับบุคคลที่รับจ้างเลี้ยงเด็ก หรือที่สาธารณะหรือสถานที่ใด โดยเจตนาที่จะไม่รับเด็กกลับคืน (2) ละทิ้งเด็กไว้ ณ สถานที่ใด ๆ โดยไม่จัดให้มีการป้องกันดูแลสวัสดิภาพหรือให้การเลี้ยงดูที่เหมาะสม (3) จงใจหรือละเลยไม่ให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือสุขภาพอนามัยจนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก มาตรา 26 (1) กระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็ก (2) จงใจหรือละเลยไม่ให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือการรักษาพยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแล ของตนจนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก มาตรา 35 การพบเด็กที่เจ็บป่วยหรือ พิกการ มาตรา 40 เด็กที่ถูกทารุณกรรม มาตรา 42 การตรวจรักษาทางร่างกายและจิตใจทันที

2. สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Protection Rights) ประกอบไปด้วย มาตรา 22 การปฏิบัติต่อเด็กให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติ มาตรา 25 (5) ปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการเลี้ยงดูโดยมิชอบ มาตรา 26 (3) บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดังกล่าวต่อการกระทำผิด (4) โฆษณาทางสื่อมวลชนหรือเผยแพร่ด้วยประการใดเพื่อรับเด็กหรือยกเด็กให้แก่บุคคลอื่นที่มีโชฎาติของเด็ก (5) บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำได้ด้วยประการใดให้เด็กไปเป็นขอทาน เด็กเร่ร่อน หรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการขอทานหรือการกระทำผิด หรือกระทำได้ด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก (6) ใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานหรือกระทำการอันอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจมีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต หรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก (7) บังคับ ชูเชื้อ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก (8) ใช้หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าชนิดใดหรือเข้าไปในสถานที่เล่นการพนัน สถานค้าประเวณี หรือสถานที่ที่ห้ามมิให้เด็กเข้า (9) บังคับ ชูเชื้อ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะไปเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด (10) จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็ก มาตรา 27 การห้ามมิให้โฆษณาหรือเผยแพร่ที่จะท ำให้เกิดความเสียหาย แก่เด็ก มาตรา 28 ผู้ปกครองกระทำ การใดอันน่าจะเกิดอันตรายต่อสวัสดิภาพหรือขัดขวาง ต่อความเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก มาตรา 32 เด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์ มาตรา 33 การสงเคราะห์เด็กตามวิธีการที่เหมาะสม มาตรา 36 เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำ ผิด มาตรา 45 การห้ามเด็กซื้อ หรือเสพสุรา หรือบุหรี่

3. สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development Rights) ประกอบไปด้วย มาตรา 23 การอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็กของผู้ปกครอง มาตรา 25 (4) ปฏิบัติต่อ เด็กในลักษณะที่เป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก มาตรา 44 จัดให้เด็กทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเอง มาตรา 63 ให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว มาตรา 64 การแต่งกายของนักเรียน มาตรา 65 การฝ่าฝืนระเบียบของนักเรียน มาตรา 66 การส่งเสริม ความสำเร็จของนักเรียน

4. สิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Rights) ประกอบไปด้วย มาตรา 44 การสอบถาม การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของเด็ก

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 สรุปได้ดังนี้ (ราชกิจจานุเบกษา, 2560) ได้มีการระบุบทบาทหน้าที่ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในการพัฒนาเด็กและเยาวชน รวมทั้งแก้ไขปัญหที่อาจมีผลกระทบในทางลบต่อเด็กและเยาวชน ไว้ในมาตรา 4 โดยกำหนดหลักการไว้ดังนี้¹⁾ การพัฒนาเด็กและเยาวชน การบังคับใช้และการปฏิบัติ ตามบทบัญญัติใดๆ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของ เด็กและเยาวชนเป็นอันดับแรก 2) เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิในการได้รับการศึกษา และได้รับ การศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพสูงสุดตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ 3) เด็กพิการ เด็กที่มีข้อจำกัด ทางการเรียนรู้และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ มีสิทธิในการได้รับการศึกษาที่รัฐจัดให้เป็นพิเศษที่ เหมาะสมกับลักษณะเด็กประเภทนั้น ๆ 4) เด็กและเยาวชนมีสิทธิในการรับบริการทางการแพทย์ สาธารณสุข ที่ได้มาตรฐานสูงสุดเท่าที่มีการให้บริการ 5) เด็กและเยาวชนมีสิทธิในการเล่น มีเวลาพักผ่อน และเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นทางนันทนาการที่เหมาะสมตามวัยของเด็กและเยาวชน และการมีส่วนร่วมอย่างเสรีในทางวัฒนธรรมและศิลปะ ในส่วนของการจัดทำแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ได้มีการระบุไว้ใน มาตรา 8 ว่าให้สำนักงานหรือสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดร่วมมือ ส่งเสริม และประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำแผนพัฒนาเด็ก และเยาวชนในระดับท้องถิ่นให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติและให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนา เด็กและเยาวชนที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบ ในการจัดทำแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ให้คำนึงถึงหลักการและแนวทางการมีส่วนร่วมของ ประชาชนและประชาสังคมในท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้ยังมีการกำหนดให้มีการดำเนินการจัดตั้ง สภาเด็กและเยาวชนในทุกระดับ ในมาตรา 9 เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเด็กและเยาวชน ให้หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือ ส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินงาน ของสภาเด็กและเยาวชนอำเภอ สภาเด็กและเยาวชนจังหวัด สภาเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร และสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย

ความรู้ของนักวิจัย

นักวิจัยทั้งด้านสังคมศาสตร์และด้านมนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่มีความรู้และให้ความสำคัญกับหลักจริยธรรมการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องหลักความเคารพ การรักษาความลับของผู้เข้าร่วมวิจัย โดยเห็นว่า ข้อมูลวิจัยที่ได้มาจะต้องถูกเก็บรักษาเป็นอย่างดี ไม่ให้บุคคลอื่นทราบได้ว่าข้อมูลที่นักวิจัยได้นั้นเป็นของ บุคคลใด และต้องมีขั้นตอนการเก็บรักษาข้อมูลที่จะปฏิบัติและสามารถอธิบายให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเกิดความเชื่อมั่น ถึงความปลอดภัยของข้อมูลได้ เช่น การใช้รหัสแทนตัวบุคคล ไม่นำข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์ เห็นได้จาก ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก ที่มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยกว่า 10 ปี และมีประสบการณ์ ในการยื่นโครงการเพื่อขอการรับรองจริยธรรมการวิจัย ที่กล่าวว่า “จะทำให้เขาเชื่อได้อย่างไรว่า หนึ่ง ข้อมูลของผู้ที่จะมาให้เรา เราจะไม่ปกป้องได้จริง ๆ มันต้องมี ความเชื่อมั่นว่าเราจะเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับใช่ไหม ไม่เปิดเผยทั้งชื่อ-นามสกุล อย่างนี้ เพราะฉะนั้น เราจะเน้นไปที่เรื่องนั้นมากกว่า ว่าคุณจะไปเก็บกับใคร สมมติเก็บกับเด็กใช่ไหม คุณมีฟอร์มสำหรับพ่อแม่บอกครูเขาหรือเปล่า แล้วคุณจะเก็บข้อมูลยังไงเพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลนี้มันไม่รั่วไหล หรือแม้แต่ แบบสอบถามที่เก็บมาแล้ว คุณมีที่เก็บที่ไหน แล้วคุณจะทำงานเมื่อไหร่ เขาเน้นไปที่การปกป้องสิทธิ์ ผู้ที่จะเข้าร่วมงานวิจัยของเรา” (S-SHS8)

ความรู้เรื่องความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัย

เป็นอีกประเด็นที่นักวิจัยจากทั้งด้านสังคมศาสตร์ และด้านมนุษยศาสตร์กล่าวถึง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยมีสิทธิที่จะยินยอมให้ข้อมูลตามความสมัครใจ โดยไม่มีการบังคับ ข้อมูลส่วนที่เป็นรูปภาพ ข้อความเสียง จะต้องได้รับความยินยอมก่อน จึงจะสามารถบันทึกหรือเผยแพร่ได้ รวมถึงกรณีเก็บข้อมูลกับเด็ก ก็จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองด้วย ดังที่ นักวิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ด้านมนุษยศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลมาแล้วหลายโครงการทั้งในฐานะนักวิจัยหลักและ นักวิจัยร่วม ได้ให้ข้อมูลว่า “เรื่องของสิทธิความเป็น privacy ของตนเอง ในสังคมก็สูงมาก อันนี้เป็นความท้าทายของนักวิจัย ว่าเราทำต้อง concern อะไรบ้าง แล้วก็เรื่องของ การนำไปสู่การเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ นักวิจัย ตอนนี้อย่าบอกว่า คุณจะไปเสนอเผยแพร่งานสู่สาธารณะและรูปแบบการเผยแพร่มันไม่ได้เฉพาะ text อย่างเดียวแล้ว มันมีหลายรูปแบบ อยู่ใน social media ก็เยอะ สิ่งเหล่านี้ต้องมีความระมัดระวัง แล้วอะไรที่ทำได้ ทำไม่ได้” (F-SHH5) นักวิจัยส่วนใหญ่ยังสะท้อนความรู้เรื่องหลักความเคารพต่อผู้เข้าร่วมวิจัย ที่ควรปฏิบัติต่อผู้เข้าร่วม วิจัยด้วยความสุภาพ คำนึงถึงความรู้สึกของผู้เข้าร่วม และไม่รุกรานความเป็นส่วนตัว ยกตัวอย่าง นักวิจัยที่มีสถานะ เป็น นักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ ที่แม้จะยังไม่มีประสบการณ์ในการเป็นนักวิจัยหลักและไม่เคยยื่นโครงการเพื่อ ขอการรับรองจริยธรรมการวิจัยมาก่อน ได้กล่าวว่า “การทำยังไงให้เขาเข้าใจ สิ่งที่เราสื่อสารและยังคงความสุภาพ หรือไม่ทำให้เขารู้สึกไม่ดีกับคำถามของเรา ไม่ทำให้เขาสะเทือนใจไม่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดถ้าต้องมาตอบคำถามของเรา มันก็ไม่ดี ถือเป็นเรื่องธรรมดา ในงานวิจัยเหมือนกันก็ต้องคุ้มครอง

ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลเหมือนกัน” (S-SHH3) ความรู้เรื่องหลักประโยชน์และไม่ก่อให้เกิดอันตราย และหลักความยุติธรรม เป็นอีกประเด็นที่นักวิจัย จากทั้งด้านสังคมศาสตร์และด้านมนุษยศาสตร์ กล่าวถึง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยมีสิทธิที่จะเข้าร่วมการวิจัย โดยได้รับประโยชน์และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน อันตราย และได้รับการเชิญให้เข้าร่วมวิจัยอย่างเท่าเทียม ดังเช่น นักวิจัยซึ่งมีประสบการณ์ ในการเป็นอาจารย์ด้านสังคมศาสตร์เป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี หลายคนได้ให้ข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าการไม่ก่อให้เกิดอันตรายและยุติธรรมต่อผู้เข้าร่วมวิจัยมีความสำคัญ ดังนี้ “เราจะต้องอธิบายให้ชัดเจนในความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นกับ key informant หรือว่าผู้ตอบแบบสอบถามตรงนี้ผมคิดว่าเป็น ประเด็นสำคัญ ...เกี่ยวกับเรื่องความเสี่ยง เรื่องวิธีการ หรือเครื่องมือที่เราออกแบบมา สำหรับเก็บ ข้อมูลแล้วมันอาจจะมีคำพูดหรือประโยคต่างๆ ที่ส่อเสี่ยงหรืออาจจะสะท้อนถึงความไม่ระมัดระวัง ที่ จะเกิดผลกระทบ” (ดวงวิไล ไทยแท้ และสิรินทรยาพุลเกิด, 2567)

สรุปได้ว่า มีแนวคิดเป็นของตนเอง ในหัวข้อ คำถาม “ทำไมต้องอบรมจริยธรรมในการทำ วิจัยในมนุษยศาสตร์” เป็นคำถามสำคัญมาก โดยเฉพาะในยุคที่การเก็บข้อมูล การสัมภาษณ์ และการ นำเสนอเผยแพร่มีผลกระทบโดยตรงต่อผู้ให้ข้อมูล ทั้งในระดับ “บุคคล” และ “วัฒนธรรม” ด้านล่าง นี้คือคำอธิบายโดยละเอียดที่สามารถนำไปใช้ในรายงานหรืออธิบายในบริบทวิชาการได้โดยผู้วิจัยผ่าน การอบรมจริยธรรมในคน บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และผ่านการตรวจสอบเอกสาร รับรองโครงการการวิจัยคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เหตุผลที่ต้องอบรมจริยธรรมในการวิจัยด้านมนุษยศาสตร์

1. เพื่อคุ้มครองสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้ให้ข้อมูล

งานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์มักเกี่ยวข้องกับ “คน” ในฐานะผู้ให้ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็น เรื่องส่วนตัว ความเชื่อ วัฒนธรรม ความรู้สึก หรือประสบการณ์ชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องอ่อนไหวและเฉพาะ บุคคลการอบรมจริยธรรมจึงช่วยให้นักวิจัยมีความเข้าใจในการ

1. ขอความยินยอมอย่างถูกต้อง (Informed Consent)
2. เคารพสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Privacy)
3. ไม่ทำให้เกิดความเจ็บปวดทางจิตใจหรือความเสียหายใด ๆ

2. เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีคุณธรรมและความน่าเชื่อถือ

การได้ข้อมูลโดยสุจริต ไม่บิดเบือน ไม่หลอกลวง ทำให้ผลวิจัยสะท้อนความจริง และมีคุณค่าทางวิชาการนักวิจัยที่อบรมจริยธรรมจะรู้ว่าการ “ได้ข้อมูล” ไม่สำคัญเท่ากับ “วิธีการได้มา อย่างมีจริยธรรม”

3. เพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่สาธารณะและผู้ให้ข้อมูลเมื่อผู้เข้าร่วมวิจัยเชื่อมั่นว่านักวิจัย มีหลักจริยธรรม

3.1 พวกเขาจะกล้าเปิดเผยข้อมูล

3.2 ทำให้เกิดความร่วมมือที่ดีและส่งผลต่อคุณภาพของงานวิจัยโดยตรง

4. เพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิ เช่น การใช้ภาพ เสียง หรือเนื้อหาที่เป็นความลับ

ในยุคที่ข้อมูลถูกเผยแพร่ผ่านหลายช่องทาง เช่น Social Media หรือ Online Platform การอบรมจริยธรรมช่วยให้นักวิจัยเข้าใจขอบเขตของการนำข้อมูลไปใช้และเผยแพร่ เช่น

1. ห้ามใช้ภาพหรือเสียงโดยไม่ได้รับอนุญาต
2. ห้ามนำข้อมูลไปตีความผิดบริบทหรือนำไปใช้ในทางที่ทำร้ายผู้ให้ข้อมูล

5. เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายและมาตรฐานวิชาการ

งานวิจัยทุกโครงการที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย (Ethics Committee) การอบรมจริยธรรมเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการรับรองนี้ เช่น

1. การออกแบบฟอร์มขอความยินยอม
2. การจัดการข้อมูลลับ
3. การอธิบายความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้ให้ข้อมูล

การอบรมจริยธรรมในการวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ ไม่ใช่เพียงขั้นตอนทางการ แต่เป็นหัวใจของการทำงานวิจัยที่เคารพความเป็นมนุษย์ ทั้งต่อผู้ให้ข้อมูล ต่อสังคม และต่อวิชาชีพวิจัยเอง

แผนการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2544) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ การนำวิชาหรือกลุ่มวิชาที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการใช้สื่ออุปกรณ์การสอนและการวัดผลประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตรสภาพของผู้เรียนความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น ซึ่งถ้ากล่าวอีกนัยหนึ่งแผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง การเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้าหรือคือบันทึกการสอนตามปกตินั่นเอง

สาลี รักษ์สุทธิ (2564) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าการนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการใช้สื่ออุปกรณ์การสอนและการวัดและประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตรสภาพผู้เรียนความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงใน

ท้องถิ่นสุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2549) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและจัดทำไว้เป็น

ลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากวัตถุประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา/เจตคติ/ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งเรียนรู้ใด และจะประเมินผลอย่างไร

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2549) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดีที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างชัดเจนที่ทำได้ด้วยตนเองและทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่าการสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่าจะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไรและจะวัดผลและประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนเฝ้าศึกษาหาความรู้ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้จะจัดหาและใช้สื่อแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดผลประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษามาก
7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอนสำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ นักการศึกษาได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ฉันทิยา ธาตุทอง (2553 : 134) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นการเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเอกสารแนวทางสำหรับบริหารจัดการการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาผู้เรียน ที่เป็นการนำวิชาหรือประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดทั้งปีการศึกษาหรือตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ

ศศิธร เวียงวะลัย (2556 : 51) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง แผนในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้จัดทำขึ้นจากแนวทางการเรียนของคู่มือครูหรือกรมวิชาการภายใต้กรอบสาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์ วิธีดำเนินการหรือ กิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผลและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

สมาน เอกพิมพ์ (2560 : 374) ได้ให้ความหมายไว้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนได้จัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งเป็นการเตรียมการเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับเนื้อหาสาระและมาตรฐาน/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ หรือกล่าวนัยหนึ่งได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผล

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

สำลี รักสุทธี (2551 : 78) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่ามีความสำคัญ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้ครุได้มีโอกาสศึกษาหลักสูตร แนวการสอน วิธีวัดผลประเมินผลศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการบูรณาการกับวิชาอื่นทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่น ตลอดจนการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย
2. เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้นท่านจะเหมือนนักรบที่เดินลงสนามอย่างกล้าหาญ
3. ผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ต้องการ เที่ยงตรง เสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเพื่อนครูที่สอนวิชาอื่น
4. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่สอนแทนได้
5. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝนโดยเฉพาะ มีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพด้วย

ชนันท์ ธาตุทอง (2553 : 135-136) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่ามีก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้จัดการเรียนการสอนที่มีความหมายยิ่งขึ้น
2. ครูมีคู่มือการสอนที่มีคุณภาพ
3. เป็นผลงานที่แสดงศักยภาพการเป็นครูมืออาชีพ
4. ครูคนอื่นสามารถใช้สอนแทนได้
5. ทำให้จัดการเรียนการสอนตามสภาพที่เป็นจริง
6. ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างหลายอย่างในขณะเดียวกัน
7. ทำให้ขยายขอบเขตการศึกษาไปได้อย่างไม่จำกัด โดยมีความเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ ได้อย่างกลมกลืน

8. ช่วยให้การเรียนการสอนมีคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สำคัญในการวางแผนและดำเนินการการศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ในการสรุปแผนการจัดการเรียนรู้กระบวนการอย่างเป็นระบบเป็นขั้นเป็นตอนการวางแผนกำหนดวัตถุประสงค์ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้กำหนดกิจกรรมหรือวิธีการสอนที่เหมาะสม เช่น การบรรยาย การอภิปราย การทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น จัดเตรียมสื่อและวัสดุสิ่งที่ใช้ดำเนินการเรียนการสอนตามแผนปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่วางไว้ โดยต้องสามารถปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขตามสถานการณ์โดยยึดผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญหรือความต้องการของผู้เรียนการติดตามและประเมินผลตรวจสอบความก้าวหน้าและความเข้าใจของผู้เรียนรวมถึงการปรับเปลี่ยนกิจกรรมหรือวิธีการสอนหากจำเป็น โดยการจัดทำแผนจะทำให้ครูผู้สอนเป็นนักวางแผนที่ดีจนไปถึงนักออกแบบกิจกรรมปฏิบัติการกระทำจนชำนาญเชี่ยวชาญในกระบวนการฝึกฝนตามขั้นเป็นสำคัญโดยนำมาประยุกต์ในการเรียนการสอน ในรายวิชานาฏศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และมีเจตคติที่ดีการปฏิบัติงานของนักเรียนที่มามีการทำงานหลายขั้นตอนมีทักษะย่อยหลายอย่างจะทำให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การหาประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยมีแนวคิดเป็นของตนเอง การหาประสิทธิภาพ “สิ่งที่พัฒนาขึ้นมา” นั้นมีความเหมาะสมหรือใช้งานได้ดีหรือไม่ การพัฒนาสื่อ/นวัตกรรม/แผนการจัดการเรียนรู้จำเป็นต้องมีการตรวจสอบคุณภาพและประสิทธิภาพเพื่อให้มั่นใจว่า เครื่องมือนั้นสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการเรียนการสอนซึ่งมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การประเมินประสิทธิภาพจึงมักใช้เกณฑ์ E1/E2 ซึ่ง E1 หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในระหว่างการเรียนรู้ และ E2 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ ทั้งนี้ เพื่อพิจารณาว่ากระบวนการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้นั้นสามารถดำเนินไปได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่

ณัฐกร สงคราม (2554) มีการกำหนดเกณฑ์ขึ้นมาโดยยึดหลักการที่ว่าประสิทธิภาพของสื่อจะกำหนดให้เป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจโดย (Checklist) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจในการใช้งานบทเรียน จุดดีจุดด้อยของสื่อโดยดูจากคะแนนเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจในแต่ละข้อที่สอบถาม กำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของการทำงานและการประกอบ พฤติกรรมกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อผลการสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดเมื่อนำสื่อไปทดลอง และหาค่าประสิทธิภาพ E1/E2 จะมีเกณฑ์การยอมรับได้ในกรณีที่ประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากมีตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ เช่น สภาพห้องเรียนความพร้อมของผู้เรียนอาจอนุโลมให้มีระดับความผิดพลาดไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ประมาณ 2.5 เปอร์เซนต์

ระดับความผิดพลาดของเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นนั้นกำหนดไว้ 3 ระดับคือสูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเป็น 2.5% ขึ้นไปเท่าเกณฑ์เมื่อ ประสิทธิภาพ ของสื่อที่สร้างขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เกิน 2.5% ต่ำกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพ ของสื่อที่สร้าง ขึ้นต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5% ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

การหาประสิทธิภาพของสื่อ ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องจะก่อให้เกิดประโยชน์ และมีคุณค่ามากต่อผู้นำสื่อไปใช้การนำสื่อไปทดลองใช้ เพื่อหาประสิทธิภาพอาศัยการทดลองโดยใช้ สูตร E1/E2 มีการดำเนินการเป็นขั้นตอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1: 1) เพื่อดูข้อบกพร่องเบื้องต้นโดยดูข้อบกพร่องใน เบื้องต้นโดยผู้รับการทดลองจำนวน 3 คนที่ยังไม่เคยเรียนเนื้อหาใหม่มาก่อน
2. การทดลองแบบกลุ่มเล็ก (1:10) เมื่อข้อบกพร่องต่าง ๆ ได้รับการ แก้ไขและปรับปรุง ขึ้นและจากขั้นที่ 1 นำไปทดลองกับกลุ่มเล็กผู้รับการทดลองประมาณ 10 คนที่ยังไม่เคยเรียนเนื้อหา นี้ มาก่อนและมีความรู้คละกัณนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
3. การทดลองกลุ่มใหญ่แบบภาคสนาม โดยวิธีทดลองเช่นเดียวกับ ขั้นตอนที่ 1 และ 2 ประชากรที่ใช้ประมาณ 30 คนขึ้นไปที่ยังไม่เคยเรียนเนื้อหาใหม่มาก่อนนำผลที่ได้มา คำนวณหา ประสิทธิภาพ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นหากการทดลองแบบภาคสนามให้ค่า E_1 และ E_2 ไม่ถึงเกณฑ์ ที่ตั้งไว้จะต้องปรับปรุงสื่อและทำการทดสอบหาประสิทธิภาพซ้ำอีก

Nitko (2007 : 269) ให้แนวคิดว่า เกณฑ์การให้คะแนนสามารถจำแนกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่ต้องการประเมิน ระดับของมาตรวัด ว่ามีกี่ระดับขึ้นอยู่กับคำอธิบายคุณภาพ ของผลการปฏิบัติงานซึ่งเป็นที่ต้องการวัดประเมิน โดยเสนอแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนแบบวิเคราะห์ (Analytic Scoring Rubric) บางทีเรียกว่า Scoring Key, Point Scale หรือ Trait Scale เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่มีการบรรยายเกี่ยวกับ คุณภาพของผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนโดยแบ่งแยกส่วนตามองค์ประกอบที่จำเป็นหรือลักษณะ สำคัญที่ใช้เป็นเกณฑ์การวัดประเมิน
2. เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม (Holistic Scoring Rubric) บางทีเรียกว่า Global, Sorting หรือ Rating เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่มีการบรรยายเกี่ยวกับคุณภาพของผลการ ปฏิบัติงานของผู้เรียนในภาพรวมแบบกว้าง ๆ
3. เกณฑ์การให้ คะแนนแบบทั่วไป (Generic Rubrics) บางทีเรียกว่า Gneral Rubrics เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่มีการบรรยายเกี่ยวกับคุณภาพของผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนโดยใช้ คำศัพท์หรือระบุข้อกำหนดในรูปทั่วไป จึงสามารถนำไปปรับใช้ในการให้คะแนนผลการปฏิบัติงานที่ แตกต่างกันได้หลายลักษณะงาน

4. เกณฑ์การให้คะแนนแบบเจาะจง (Task-specific Rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่มีการบรรยายเกี่ยวกับคุณภาพของผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนโดยใช้คำศัพท์หรือระบุข้อกำหนดในรูปเจาะจงเฉพาะงาน (Particular Task) จึงนำไปใช้ในการให้คะแนนผลการปฏิบัติงานเฉพาะงานใดงานหนึ่งเท่านั้น

สรุปได้ว่าการดำเนินการประเมินประสิทธิภาพอย่างมีระบบ จะช่วยให้สามารถพัฒนาเครื่องมือการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูง ตรงตามวัตถุประสงค์ และเกิดประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนอย่างแท้จริง

ความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

พิสุทธา อาริราษฎร์ (2551 : 178) ได้ให้ความหมาย ความพึงพอใจไว้ว่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่ และอาจกระทำการบรรลุถึงความมุ่งหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น ความพึงพอใจเป็นเรื่องของความรู้สึก ทักษะคิด หรือระดับความชอบส่วนบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นว่าสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดหมายนั้น ๆ ได้มากน้อยเพียงใด

ศุภสิริ โสมาเกต (2551 : 49) ได้ให้ความหมาย ความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนจึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

สันติ บุญภิรมย์ (2557 : 72) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวกดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนจึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

การวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

ชวลิต ชูกำแพง (2550 : 112-116) อธิบายถึงการวัดจิตพิสัย สามารถทำได้หลายวิธีซึ่งวิธีที่นิยมทำในปัจจุบัน คือ

1. การสังเกต (Observation) สังเกตการณ์พูด การกระทำ การเขียนของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด
2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ ซึ่งอาจเป็นทัศนคติของนักเรียนเพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะ

จิตพิสัยของนักเรียน

3. การใช้แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการสร้างเครื่องมือขึ้นมาเพื่อวัดทัศนคติ วัดความสนใจ วัดคุณธรรมจริยธรรม ถ้าเป็นการวัดทัศนคติ วัดความสนใจ จะมีรูปแบบการวัด 3 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ท แบบเธอร์สตัน และแบบของออสกูต

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งความรู้สึกหรือทัศนคติเชิงบวกที่เกิดจากการรับรู้ถึงสิ่งนั้นตอบสนองความต้องการหรือเป้าหมาย มีลักษณะ ส่วนบุคคล, เชิงบวก, กระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องการวัดความพึงพอใจ 1. การสังเกต 2. การสัมภาษณ์ 3. การใช้แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Likert, Thurstone, Osgood ให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ ไม่ว่าจะเป็นในบริบทของการทำงานหรือการเรียนรู้ โดยความพึงพอใจจะส่งผลให้บุคคลมีความมุ่งมั่น ใส่ใจ และดำเนินกิจกรรมนั้นต่อไปจนสำเร็จหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวกต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดและองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จิรายุทธ ประเสริฐศรี และ คชาภุษา เหลี่ยมไธสง (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อ การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับเยาวชนจังหวัดบุรีรัมย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสื่อมัลติมีเดียเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับเยาวชนจังหวัดบุรีรัมย์ 2) ศึกษาการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง หลังการชมสื่อมัลติมีเดียที่พัฒนาขึ้น 3) ศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง หลังการชมสื่อมัลติมีเดียที่พัฒนาขึ้น 4) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าชมสื่อมัลติมีเดียที่พัฒนาขึ้นผ่านสื่อสังคมออนไลน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เยาวชนจังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 372 คน และผู้เข้าชมสื่อมัลติมีเดียผ่านสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 35 คน โดยวิธีสุ่มแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) สื่อมัลติมีเดียเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับเยาวชนจังหวัดบุรีรัมย์ 2) แบบประเมินคุณภาพสื่อมัลติมีเดีย 3) แบบวัดการรับรู้เกี่ยวกับสื่อมัลติมีเดีย 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ 5) การเผยแพร่สื่อมัลติมีเดียผ่านสื่อสังคมออนไลน์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับเยาวชนจังหวัดบุรีรัมย์ มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดี กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก และผู้เข้าชมสื่อมัลติมีเดียผ่านสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 35 คน กดปุ่มชอบ (Like) คิดเป็น ร้อยละ 97.10

นิเวศน์ วงศ์ประทุม (2558) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียนวิชาการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาซีชาร์ป 1 กลุ่มสารการงานอาชีพและเทคโนโลยี ระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 วัตถุประสงค์ เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพสื่อมัลติมีเดียประกอบการเรียน วิชาการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาซีชาร์ป 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยภาษาซีชาร์ป 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 3) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อสื่อ มัลติมีเดียประกอบการเรียนวิชาการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาซีชาร์ป 1 4) ศึกษาความคงทนในการ เรียนรู้หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อมัลติมีเดีย

วีไลรัตน์ แซ่เอี้ยว (2560 : 49-51) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมนาฏศิลป์ร่าง มาตรฐานทักษะปฏิบัติของเดวิสผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์เรื่องรำมาตรฐานโดย ใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มีค่าความเหมาะสมและความสอดคล้องเท่ากับ 4.40 ค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) ของการทดลองแบบเดี่ยว แบบกลุ่ม และแบบสนาม มีค่าเท่ากับ 85.00/82.50, 87.78/85.28 และ 97.08/95.83 ตามลำดับ ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ 0.4 คิดเป็นร้อยละ 40.00, 0.4854 คิดเป็นร้อยละ 48.54 และ 0.9119 คิดเป็นร้อยละ 91.19 ตามลำดับ แผนการจัดการเรียนรู้ของชุด กิจกรรมมีค่าความเหมาะสม และ ความสอดคล้องเท่ากับ 4.38 แบบประเมินทักษะปฏิบัติมีค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.0 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (IRR) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.9980 และแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80 - 1.00 ผลการจัดกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ ด้านทักษะปฏิบัติ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับร้อยละ 53.08 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับร้อยละ 95.83 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 98.78

กุลยา เจริญมงคลวิไล (2560) ได้ทำการศึกษาวิจัย รูปแบบการเรียนแบบผสมผสานโดยใช้ สื่อมัลติมีเดีย กรณีศึกษารายวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนแบบ ผสมผสานโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย 2) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนแบบ ผสมผสานโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมที่ลงทะเบียนเรียนวิชา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) ระบบบริหารจัดการเรียนรู้ 2) สื่อมัลติมีเดียรายวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของ ผู้เรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ (t-test) จาก ผลของการวิจัยพบว่าผลคะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 1.50 และ ความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากเรียนด้วยการเรียนแบบผสมผสานโดยใช้สื่อมัลติมีเดียอยู่ที่ ระดับ 4.40 คือระดับมาก

ปานทิพย์ ตูลพันธ์(2560 : 45–50) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อส่งเสริมความกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกาะหมากน้อย จังหวัดพังงา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความกล้าแสดงออกด้านการพูด ด้านการกระทำ และด้านการแสดงความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.43$, $\sigma = 0.20$) ความกล้าแสดงออกของนักเรียน หลังเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้ทักษะปฏิบัติของ เดวิสสูงกว่าก่อนเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชานาฏศิลป์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.48$, $\sigma = 0.66$)

มนชนก รัตนจำนง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา นาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ก่อน เรียนและหลังเรียนด้วยการสอนรูปแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส 2) ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการสอนแบบปกติ และ 3) ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังเรียนระหว่างการสอนรูปแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของ เดวิส กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ศศิณา นิยมสุข (2565) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน โดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ แอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิด ของเดวิสร่วมกับ แอปพลิเคชันTikTok ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.07/84.52 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับ แอปพลิเคชัน TikTok ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 หลังเรียน คิดเป็น ร้อยละ 84.52 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวง มาตรฐาน ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับ แอปพลิเคชันTikTok อยู่ในระดับมากที่สุด

ผู้วิจัยสรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เพื่อแก้ปัญหาด้านการเรียนการ สอนและพัฒนาด้านทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ขั้นสูง เป็นกลวิธีในการรำนาฏศิลป์พื้นบ้าน แขนง กันตรึม เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ได้ฝึกทักษะปฏิบัติได้ด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจต คติที่ดีต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ แสดงให้เห็นว่าเมื่อใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ

สื่อมัลติมีเดีย ในกิจกรรมการเรียนการสอนส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำไปเพื่อปรับปรุงเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Hothersall (1985) ได้ศึกษาการผสมผสาน TikTok ในการศึกษาระดับอุดมศึกษา: มุมมองการสอนจากหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬากการแสดงออกทางร่างกาย ผลการวิจัยพบว่าวิธีการวิจัยแบบผสมผสานออกแบบมาเพื่อวิเคราะห์ผลกระทบ ของการใช้ TikTok กับนักเรียนซอฟต์แวร์ SPSS 23.0 และ NVivo12 ถูกใช้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งรวมถึงการทดสอบ t ตัวอย่างที่จับคู่ ผลลัพธ์หลักระบุว่าการใช้ TikTok ส่งเสริมแรงจูงใจของนักเรียน สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่น่าดึงดูด และส่งเสริมการพัฒนาทักษะ เช่น ความคิดสร้างสรรค์และความอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงขอแนะนำให้นำ TikTok เป็นเครื่องมือการเรียนการสอนในหลักสูตรการแสดงออกทางสีหน้าของวิทยาศาสตร์การกีฬาระดับปริญญาตรีเนื่องจากศักยภาพทางการศึกษาในเชิงบวกและเนื่องจาก TikTok เหมาะสมกับเนื้อหาที่แสดงออกและสร้างสรรค์ของหลักสูตรผ่านดนตรีและการเคลื่อนไหว

Brown (1994) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องมัลติมีเดียและส่วนประกอบที่ประกอบกันเป็นมัลติมีเดีย โดยใช้มัลติมีเดียซึ่งประกอบด้วยเสียง และภาพประกอบในการสอนวิชาต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัยวอชิงตัน พบว่า มัลติมีเดียเป็นเครื่องประกอบการสอนที่ดี สามารถแปลความหมายและวิเคราะห์เรื่องเสียง ภาพ ซึ่งเป็นการผลิตมัลติมีเดียที่มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

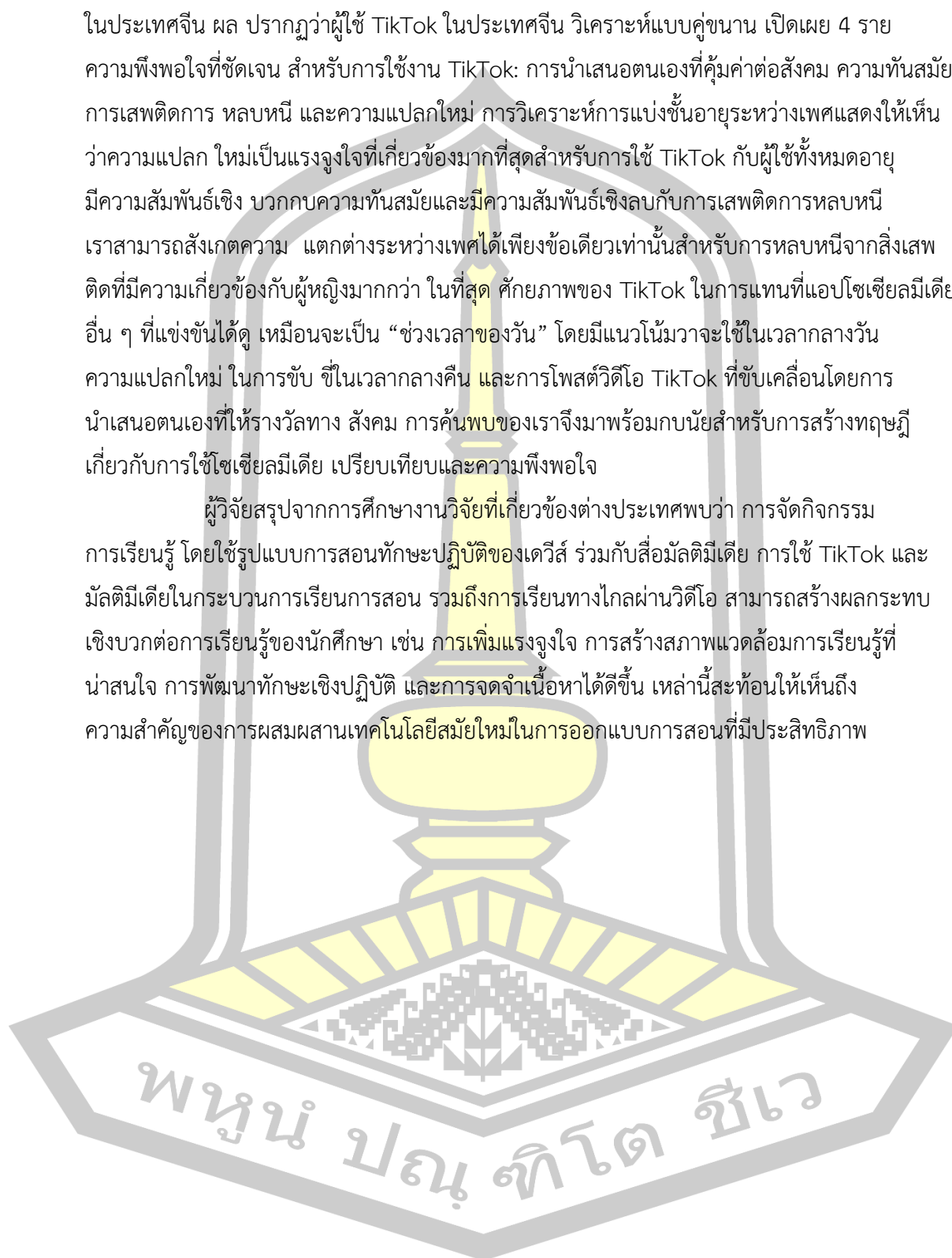
Large (1995) ได้ศึกษาความเข้าใจในการให้มัลติมีเดียในการใช้ข้อความ ภาพประกอบ คำบรรยาย และภาพเคลื่อนไหว พบว่าการใช้บทเรียนที่มีการผสมผสานกันระหว่างข้อความ ภาพประกอบคำบรรยายและภาพเคลื่อนไหว มีผลอย่างมากที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการจำสามารถสรุปเนื้อหาได้และทำให้เกิดความเข้าใจ

Donkor (2011 : 57-59) ได้ศึกษาการประเมินผลการยอมรับนักเรียนและความพึงพอใจกับการเรียนการสอนทางไกลผ่านวิดีโอสำหรับการสอนที่ใช้ทักษะปฏิบัติ สรุปได้ว่านักเรียนที่ผ่านการทดสอบมีระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่านักเรียนที่ใช้การเรียนรู้ทางไกลผ่านวิดีโอในการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติมีการประเมินการยอมรับและความพึงพอใจอยู่ในระดับที่สูง ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการยอมรับผู้เรียนชี้ให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งตามศูนย์การศึกษาที่จัดการแสดงคล้ายกัน มีระดับการยอมรับจาก 90 ข้อ สำหรับความพึงพอใจ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีระดับนัยสำคัญจาก 67 ข้อ ดังนั้นนักเรียนจากศูนย์ 1 การศึกษาที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการแสดงในระดับเดียวกันให้การยอมรับและความพึงพอใจ

Scherra and Wangb (2021) ได้ศึกษา อธิบายความสำเร็จของโซเชียลมีเดียด้วยช่องทางแห่ง ความพึงพอใจ : แรงจูงใจเบื้องหลังเวลากลางวัน กลางคืน และการใช้งาน TikTok

ในประเทศจีน ผล ปรากฏว่าผู้ใช้ TikTok ในประเทศจีน วิเคราะห์แบบคู่ขนาน เปิดเผย 4 รายการ ความพึงพอใจที่ชัดเจน สำหรับการใช้งาน TikTok: การนำเสนอตนเองที่คุ้มค่าต่อสังคม ความทันสมัย การเสพติดการ หลบหนี และความแปลกใหม่ การวิเคราะห์การแบ่งชั้นอายุระหว่างเพศแสดงให้เห็นว่าความแปลก ใหม่เป็นแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องมากที่สุดสำหรับการใช้ TikTok กับผู้ใช้ทั้งหมดอายุ มีความสัมพันธ์เชิง บวกกับความทันสมัยและมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเสพติดการหลบหนี เราสามารถสังเกตความ แตกต่างระหว่างเพศได้เพียงข้อเดียวเท่านั้นสำหรับการหลบหนีจากสิ่งเสพติดที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้หญิงมากกว่า ในที่สุด ศักยภาพของ TikTok ในการแทนที่แอปโซเชียลมีเดียอื่น ๆ ที่แข่งขันได้คือ เหมือนจะเป็น “ช่วงเวลาของวัน” โดยมีแนวโน้มว่าจะใช้เวลากลางวัน ความแปลกใหม่ ในการขับ ขึ้นในเวลากลางคืน และการโพสต์วิดีโอ TikTok ที่ขับเคลื่อนโดยการนำเสนอตนเองที่ให้รางวัลทาง สังคม การค้นพบของเราจึงมาพร้อมกบนี้สำหรับการสร้างทฤษฎี เกี่ยวกับการใช้โซเชียลมีเดีย เปรียบเทียบและความพึงพอใจ

ผู้วิจัยสรุปจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศพบว่า การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย การใช้ TikTok และ มัลติมีเดียในกระบวนการเรียนการสอน รวมถึงการเรียนรู้ทางไกลผ่านวิดีโอ สามารถสร้างผลกระทบเชิงบวกต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น การเพิ่มแรงจูงใจ การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ การพัฒนาทักษะเชิงปฏิบัติ และการจดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น เหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการออกแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ที่เรียนวิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้านภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 กลุ่ม เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คนที่ได้มาจากการเลือกเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน 1) การปฏิบัติท่ารำส่วนมือถูกต้อง 2) การปฏิบัติท่ารำส่วนเท้าถูกต้อง 3) จังหวะเพลงในการปฏิบัติท่ารำ 4) ลีลาในการรำ จำนวน 4 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน ใช้แผน 3 แผน 27 ท่ารำ รวมทั้งหมด 36 คะแนน ในส่วนของเนื้อหาการปฏิบัติท่ารำจะแบ่งออกเป็น 3 ชุด ท่าที่ 1-9 ท่าที่ 10-18 ท่าที่ 19-27 ซึ่งการวัดผลจะวัดผลจากการลงมือปฏิบัติจริงของผู้เรียน เพื่อตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ รวมถึงการทำงานเป็นระบบและความคล่องแคล่วในการทำงานของผู้เรียน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนโดยใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยชนิด มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับจำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือตาม ขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างและการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาที่ยึดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะของกระทรวงศึกษาธิการ หลักการ จุดมุ่งหมาย สมรรถนะของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การจัด เวลาเรียน ระดับการศึกษา มาตรฐานตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2 ศึกษาการสร้างแผนการพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากหนังสือเอกสาร และหลักการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สมาน เอกพิมพ์, 2560)

1.3 กำหนดขอบเขตเนื้อหากิจกรรม จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการพัฒนาทักษะ ปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.4 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วยองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด
- 2) สาระสำคัญ/สาระการเรียนรู้
- 3) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 4) คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 5) สื่อการเรียนรู้
- 6) กระบวนการจัดการเรียนรู้
- 7) การวัดและประเมินผล

การเรียนรู้และตัวชี้วัด เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยในการออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ตามขอบเขตเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียน การสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับ สื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้น แล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและความถูกต้อง เหมาะสม ประกอบการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข ในประเด็นของเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน โดยเนื้อหา และปฏิบัติเท่ากัน จึงปรับปรุงแก้ไขให้เวลาในการปฏิบัติทักษะเพิ่มขึ้นโดยลด เวลาบรรยาย เนื้อหาลง เพื่อจะได้มีเวลาฝึกทักษะปฏิบัติเพิ่มมากขึ้น

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียน การสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับ สื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้น แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในด้านเนื้อหา จุดประสงค์ และความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้นำมาปรับปรุงแก้ไข ในประเด็นสาระสำคัญ อธิบายความหมายของเพลงให้ชัดเจนกว่านี้ และการสะกดคำผิดซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1.6.1 นางสาวศิริ ดีประดวง ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

1.6.2 นางสาวอุไรวรรณ เจือจันทร์ ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูเชี่ยวชาญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนเมืองสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

1.6.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณีนสา วศินารมณ อจารย์ภาควิชา ศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

1.6.4 นางสาวธัญยาภรณ์ รัฐสมุทร ครูวิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระ การเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์

1.6.5 นายรณกฤต เพชรเกลี้ยง อาจารย์ภาควิชา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

1.7 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน นำมาหาค่าเฉลี่ย แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ โดยใช้แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ไพศาล วรคำ (2552 : 240-241) คือ คุณภาพระดับดีมาก คุณภาพระดับดี คุณภาพระดับค่อนข้างดี คุณภาพระดับพอใช้ และคุณภาพระดับควรปรับปรุง กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนการประเมินผลดังนี้

ระดับคุณภาพระดับดีมาก	ให้คะแนน 5 คะแนน
ระดับคุณภาพระดับดี	ให้คะแนน 4 คะแนน

ระดับคุณภาพระดับค่อนข้างดี ให้คะแนน 3 คะแนน

ระดับคุณภาพระดับพอใช้ ให้คะแนน 2 คะแนน

ระดับคุณภาพระดับปรับปรุง ให้คะแนน 1 คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลระดับคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลผล ระดับคุณภาพดีมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลผล ระดับคุณภาพดี

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลผล ระดับคุณภาพค่อนข้างดี

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลผล ระดับคุณภาพพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลผล ระดับคุณภาพปรับปรุง

ผลการประเมินต้องมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปจึงจะถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพระดับดีมากและมีคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน เท่ากับ 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.01 แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพระดับดีมากในทุกประเด็นและเป็นไปได้ทุกแผนจากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาก่อนนำไปทดลองใช้

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 8 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างหาข้อบกพร่องและปรับแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้ว จากนั้นนำไปจัดพิมพ์เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงเรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ฉบับจริง เพื่อนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

2. สร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์

เป็นแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดตามหลักเกณฑ์การประเมินโดยทั่วไปของ กิจกรรมนาฏศิลป์ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ และศึกษาทฤษฎี หลักการและวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลทางการศึกษา

2.2 ศึกษาขอบเขตของเนื้อหา และมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด ให้ครอบคลุม เนื้อหาวิชา

2.3 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาที่ยึดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาสุรวิทยาคาร และคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษา ศึกษาปีที่ 4 เพื่อสร้างออกแบบการวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติให้สอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้

2.4 วิเคราะห์สาระการเรียนรู้และเลือกพฤติกรรมปฏิบัติที่จะใช้เกณฑ์วัด ความสามารถในการทักษะปฏิบัติ การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตาม แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในการออกแบบ การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติ จะกำหนดทักษะที่ผู้เรียนแสดงความสามารถในการปฏิบัติ โดยกำหนดกรอบของการประเมินนี้เป็นการระบุถึงเนื้อหา ทักษะกระบวนการและองค์ประกอบหรือ มิติอื่น ๆ ที่ตรงสภาพจริงที่สุด โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนระดับการปฏิบัติทักษะ เป็นเกณฑ์การให้ คะแนนแบบแยกแต่ละองค์ประกอบ

2.5 สร้างแบบทดสอบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ กำหนดรายการแบบ ประเมินและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติ (กรมวิชาการ, 2544) ให้ครอบคลุม เนื้อหา เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการให้คะแนน ผู้วิจัยจึงสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะปฏิบัติการให้ การแสดงออกทางร่างกาย โดยใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์มาถ่ายทอด ความรู้สึก ผ่านกระบวนการ เคลื่อนไหวร่างกายรูปแบบต่าง ๆ และลงมือทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและรวดเร็ว ซึ่งต้อง อาศัยการฝึกหัดซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ สามารถปฏิบัติงานได้อย่าง เป็นอัตโนมัติ เพื่อวัดทักษะ ปฏิบัตินาฏศิลป์ ทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้องของท่าท่า ท่าท่าสัมพันธ์ กับคำร้องและจังหวะ ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม และความพร้อมเพรียง วัดได้จากแบบประเมินทักษะ ปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยเป็น เกณฑ์การประเมิน (Rubrics) หมายถึง เกณฑ์การให้คะแนนโดยพิจารณา จากการปฏิบัติทักษะ นาฏศิลป์ของผู้เรียน โดยจะมีคำอธิบายลักษณะของทักษะการปฏิบัติในแต่ละ ระดับไว้ชัดเจน โดยเป็น แบบรูปบรีคสเกอร์ โดยเกณฑ์ให้คะแนนคุณภาพ 3 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยอิงจาก เกณฑ์ของ บุญเรียง ขจรศิลป์

ตาราง 1 เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	(3)	(2)	(1)
ความถูกต้องของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้าได้ถูกต้องครบถ้วนทุกท่าและมีความต่อเนื่องจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้าได้ ถูกต้องแต่ไม่ครบทุกท่าและขาดความต่อเนื่องเป็น ส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่ถูกต้องทุกท่า และขาดความต่อเนื่องตลอดทั้งเพลง
ท่ารำ สัมพันธ์ กับคำร้อง และจังหวะ	ปฏิบัติท่ารำ มือและเท้าได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้อง และจังหวะจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำมือและเท้าได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้อง จังหวะไม่ครบทุกท่าและขาด ความต่อเนื่องเป็นส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้องจังหวะจนจบเพลงและขาดความต่อเนื่อง
ลีลาอ่อน ช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางสง่า งาม ยิ้มแย้ม มีลีลาอ่อน ช้อยสวยงาม ครบทุกท่า	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางสง่างามมีลีลาที่อ่อนช้อยสวยงามยิ้มแย้ม แต่ลีลาขาดความอ่อนช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางที่ไม่สง่างามมีลีลาที่ไม่อ่อนช้อยสวยงามทุกท่า
มีความพร้อมเพรียง	ปฏิบัติท่ารำได้สัมพันธ์กับคู่ และสมาชิกกลุ่มอย่างพร้อม เปรียงต่อเนื่องจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำได้ สัมพันธ์กับคู่ แต่สมาชิกขาดความพร้อมเพรียง	ปฏิบัติท่ารำ ไม่สัมพันธ์กับคู่และสมาชิก กลุ่มขาดความพร้อมเพรียง ตลอดทั้งเพลง

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะปฏิบัติ

คะแนนตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน

ระดับคุณภาพ

1-4

1 (พอใช้)

5-9

2 (ดี)

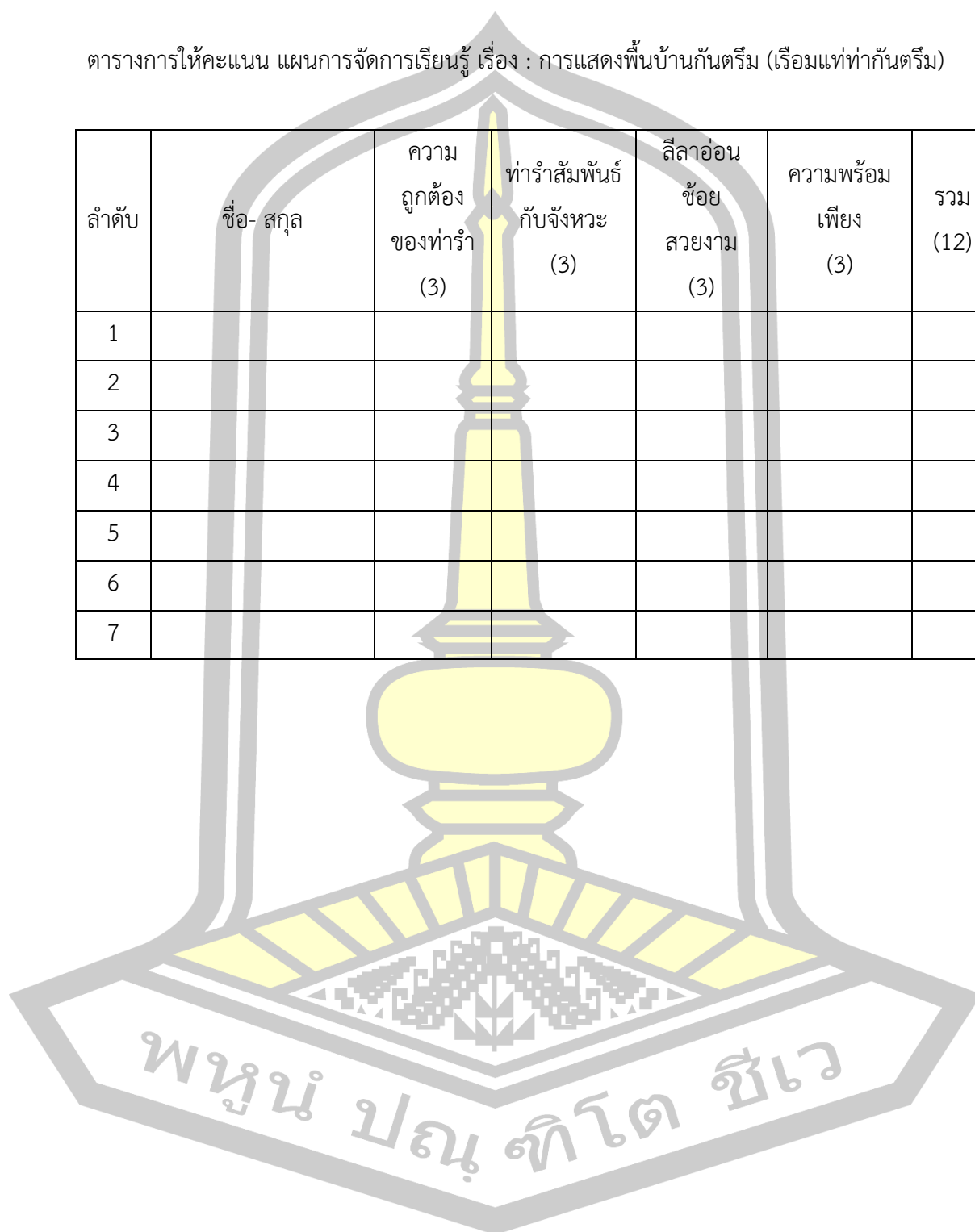
10 ขึ้นไป

3 (ดีมาก)

ตารางตัวอย่างแบบวัดทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์

ตารางการให้คะแนน แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง : การแสดงพื้นบ้านกันตรึม (เรือบแพ่ทำกันตรึม)

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้อง ของท่ารำ (3)	ท่ารำสัมพันธ์ กับจังหวะ (3)	ลีลาอ่อน ช้อย สวยงาม (3)	ความพร้อม เพียง (3)	รวม (12)
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						

แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

คำชี้แจง ครูผู้สอนสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน โดยทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน ทำที่ 1-9

เลข ที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน				รวมคะแนน	สรุปผลการ ประเมิน	
		ความถูกต้องของท่า รำ	ท่าสัมพันธ์กับคำร้อง และจังหวะ	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม	มีความพร้อมเพียง		ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและน้อยครั้ง ให้ 2 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 1 คะแนน

ตารางการให้คะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ (E2)

ลำดับ นักเรียน	ทำร่ำที่ 1-9				ทำร่ำที่ 10-19				ทำร่ำที่ 20-27				รวม
	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													

2.6 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ มาปรับปรุงแก้ไขตาม
คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอ
ต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและความถูกต้องเหมาะสม และตรวจสอบการวัดและ
ประเมินผลความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index
of Consistency or IOC) (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) โดยแบบประเมินทักษะแต่ละข้อต้องมีค่าเฉลี่ย
ของความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.5 – 1.0 ปรากฏว่าแบบประเมินทักษะมีค่า 0.8 – 1.0 ซึ่งมีข้อสอบที่มี
ค่า IOC ที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้จำนวน 16 ข้อ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตาม
ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.8 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ทดลองใช้กับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 8 คน ที่ไม่ใช่
กลุ่มตัวอย่างหาข้อบกพร่องและปรับแก้ไขแบบประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์

2.9 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้ว จากนั้นนำไปจัดพิมพ์เป็นประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงเรือบแม่ท่ากันตรึมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คนนำฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

3. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

ผู้ศึกษาได้ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบวัดความพึงพอใจซึ่งเป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า (Rating Scale) และศึกษาการสร้างแบบสอบถามจากตำราการวัดผลการศึกษาของ (สมนึก ภัททิยธนี 2546)

3.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาแนวคิดทฤษฎี และขั้นตอนในการสร้าง แบบวัดความพึงพอใจ (บุญชม ศรีสะอาด, 2552 : 63)

3.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ การให้ความหมายของคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3 นำแบบวัดความพึงพอใจ ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณา ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความชัดเจนของข้อความโดยกำหนดระดับการให้คะแนน สำหรับ แต่ละข้อคำถาม ประกอบการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข ในประเด็นของความถูกต้องและความเหมาะสมข้อคำถามของแบบวัดความพึงพอใจ

3.4 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามประเด็นหลัก แล้วเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 254 : 218-220) เป็นข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ด้านความเที่ยงตรง ซึ่งจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ผลปรากฏว่ามีข้อคำถามที่มีค่า IOC 0.8 จำนวน 3 ข้อ และมีค่า 1.0 จำนวน 17 ข้อ ผู้วิจัยจึงเลือก ข้อที่มีค่า 0.8 และ 1.0 ไว้ทั้งหมด และปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมในประเด็นของข้อคำถามให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

3.5 นำแบบวัดความพึงพอใจไปทดลองใช้กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุรวิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 8 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างหาข้อบกพร่อง และปรับแก้ไขแบบวัดความพึงพอใจ

3.6 นำผลมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ค่าคะแนนค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา α – Coefficient ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553 : 118) โดยคัดเลือกข้อที่มีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ปรากฏว่าแบบวัดความพึงพอใจ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.70 โดยคัดเลือกแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสส์สื่อมัลติมีเดีย 20 ข้อ

3.7 จัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มเจาะจง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คน แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้ว เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำการแสดงเรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปทดลองใช้ด้วยตนเอง ในภาคที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือน มีนาคม 2568 ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ไม่รวมกับเวลาทดสอบหลังเรียน

2. ดำเนินการประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงเรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียแต่ละแผนนั้นมีการทดสอบย่อยหลังเรียนในแต่ละแผนของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

E1 ทำการวัดผลระหว่างเรียนโดยใช้คะแนนจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำทักษะย่อยดังตาราง 6 ก.พ.68 ถึง 6 มี.ค.68

3. หลังสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกชุดแล้วทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) (E2) การสอบทักษะใหญ่รวม 27 ทำรำวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ทางการเรียน ในการทดสอบตรวจให้คะแนนและนำไปวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิผล ดังตาราง 10 มี.ค.68

4. นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

5. หลังสิ้นสุดทดสอบหลังเรียนด้วยการสอบทักษะใหญ่ 27 ทำรำหลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ ทดสอบอีกครั้งเพื่อพัฒนาทักษะหลังการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 80 ดังตาราง 30 มี.ค.68

ตาราง 2 แสดง วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา

6 ก.พ. 68	2 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ทักษะปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 1-9
10 ก.พ. 68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ทักษะปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 1-9
13 ก.พ. 68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ทักษะปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 1-9 และทดสอบปฏิบัติหลังเรียน
17 ก.พ. 68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 10-19
20 ก.พ. 68	2 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 10-19
21 ก.พ. 68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำรำที่ 10-19 และทดสอบปฏิบัติหลังเรียน
24 ก.พ. 68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำที่ 20-27
27 ก.พ. 68	2 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำที่ 20-27
6 มี.ค.68	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ปฏิบัติทำรำ ทำที่ 20-27 และทดสอบปฏิบัติหลังเรียน
10 มี.ค.68	30 นาที	ทดสอบปฏิบัติหลังเรียนทักษะใหญ่รวม 27 ทำรำ
30 มี.ค.68		หลังผ่านไป 2 สัปดาห์ทดสอบปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ 27 ทำรำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม รายวิชาชุมนุม นาฏศิลป์ นักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำทั้ง 27 ท่า ได้โดยมีการอวดวิดีโอบันทึกส่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. วิเคราะห์หาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม รายวิชาชุมนุมนาฏศิลป์ นักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียโดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายดังนี้

4.51 – 5.00 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สถิติเชิงพรรณนา

1. ด้านการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูล โดย หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) กรณีหาค่าจากคะแนนดิบใช้สูตรดังนี้ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	Σ	แทน	ผลรวม

3. ด้านการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์ของประเมินหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของประเมินสุดท้ายของแต่ละหน่วยประกอบด้วย ผลการสอบหลังเรียนและคะแนนจากการประเมินงานสุดท้าย
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

พูน ปณ จิต ชีเว

สถิติที่ใช้การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการหาร้อยละ

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 การหาประสิทธิภาพของบทเรียนสื่อมัลติมีเดีย โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาค่าจากสูตร E1/E2 (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100 \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{x}}{A} \times 100)$$

เมื่อ E₁ แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติ

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียน

1.3 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะปฏิบัติทางศิลปะ โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้องระหว่าง IOC ดังนี้ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$IOC = \frac{\sum_{i=1}^n R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum_{i=1}^n R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.4 ด้านความพึงพอใจต่อการเรียน ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูล โดย หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 $\sum S$ แทน ผลรวม

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

1. วิเคราะห์ความสามารถทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับมัลลิตีมีเดีย โดยใช้ค่าสถิติการทดสอบ Paired Samples Test
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ นักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับมัลลิตีมีเดีย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่าสถิติการทดสอบ Paired Samples Test
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของของเดวิส ร่วมกับสื่อมัลลิตีมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยจะดำเนินการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น เกี่ยวกับการแจกแจงของคะแนนสอบว่าเป็นการแจกแจงแบบปกติหรือไม่ (Test of Normality)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ มัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ผู้วิจัยได้ดำเนินการและเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์เพื่อการแปลความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียน
$\bar{x}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
$S.D.$	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
p	แทน ร้อยละ
$E1$	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการหรือการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน
$E2$	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์หรือการทดสอบหลังเรียน
t	แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t-Distribution

ลำดับขั้นตอนที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอเป็นตอนๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ มัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (E1/E2)

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียน ชุมนุมนนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำ ทั้ง 27 ท่า ได้โดยมีการอัดวีดีโอบันทึกส่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่าน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของของ เดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับ มัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (E1/E2)

ตาราง 3 การแสดงผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ผลของกิจกรรมการเรียนรู้	N	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{x}$	S.D	P
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1)	7	36	235	33.57	1.90	93.25
ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E2)	7	36	234	33.43	1.99	92.86

ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ E1/E2 เท่ากับ 93.25/92.86

จากตาราง 3 พบว่า การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มี ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 93.25 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์(E2) เท่ากับ 92.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 93.25/92.86

ตาราง 4 ตารางแสดงคะแนนการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน (E1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ที่เกิดจากการนำแผนการจัดการ เรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียนเป็นการทดสอบทักษะย่อยท้ายแผนในแต่ละแผน

จำนวน นักเรียน	แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3				รวม คะแนน
	ความ ถูกต้อง ของท่า รำ	ท่า รำ สัมพันธ์ กับ	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม	ความ พร้อม เพียง (3)	ความ ถูกต้อง ของท่า รำ	ท่า รำ สัมพันธ์ กับ	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม	ความ พร้อม เพียง (3)	ความ ถูกต้อง ของท่า รำ	ท่า รำ สัมพันธ์ กับ	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม	ความ พร้อม เพียง (3)	
1	3	2	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	34
2	3	2	3	2	2	3	3	2	3	2	3	2	30
3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	35
4	3	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	3	35
5	3	2	2	3	3	3	3	3	3	2	2	3	32
6	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	35
7	3	2	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	34
ค่าเฉลี่ย	3	2	2.86	2.86	2.86	3	3	2.86	2.86	2.14	2.86	2.86	33.57

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนมีคะแนนการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน (E1) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละด้านเรียงลำดับ ดังนี้ นักเรียนมีคะแนนด้านความถูกต้องของท่ารำ (แผนที่ 1 = 3 , แผนที่ 2 = 2.86, แผนที่ 3 = 2.86) นักเรียนมีคะแนนด้านท่ารำสัมพันธ์กับจังหวะ (แผนที่ 1 = 2 , แผนที่ 2 = 3, แผนที่ 3 = 2.14) นักเรียนมีคะแนนด้านลีลาอ่อนช้อยสวยงาม (แผนที่ 1 = 2.86, แผนที่ 2 = 3, แผนที่ 3 = 2.86) นักเรียนมีคะแนนด้านความพร้อมเพียง (แผนที่ 1 = 2.86 , แผนที่ 2 = 2.86, แผนที่ 3 = 2.86)

ตาราง 5 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ (E2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งคำนวณได้ทำการวัดผลทักษะปฏิบัติหลังเรียนเป็นการทดสอบทักษะใหญ่ทั้งหมด 27 ท่ารำ

จำนวนนักเรียน	ท่ารำที่ 1-9				ท่ารำที่ 10-20				ท่ารำที่ 21-27				รวมคะแนน
	ความถูกต้องของท่า รำ (3)	ท่ารำ สัมพันธ์ กับ จังหวะ (3)	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม (3)	ความพร้อม เพียง (3)	ความถูกต้องของท่า รำ (3)	ท่ารำ สัมพันธ์ กับ จังหวะ (3)	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม (3)	ความพร้อม เพียง (3)	ความถูกต้องของท่า รำ (3)	ท่ารำ สัมพันธ์ กับ จังหวะ (3)	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม (3)	ความพร้อม เพียง (3)	
1	3	3	3	3	3	2	2	3	3	3	2	3	33
2	3	2	3	2	3	3	3	3	3	3	2	2	32
3	3	2	3	3	3	2	3	3	3	3	3	3	34
4	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	36
5	3	2	2	2	2	2	3	3	3	3	3	3	31
6	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	36
7	3	2	2	2	3	2	3	3	3	3	3	3	32
ค่าเฉลี่ย	3	2.4 3	2.7 1	2.5 7	2.8 7	2.4 3	2.8 6	3	3	3	2.7 1	2.8 6	33.43

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนมีคะแนนวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ (E2) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละด้านเรียงลำดับ ดังนี้ นักเรียนมีคะแนนด้านความถูกต้องของท่ารำ (ท่ารำที่ 1-9 = 3 , ท่ารำที่ 10-20 = 2.82, ท่ารำที่ 21-27 = 3) นักเรียนมีคะแนนด้านท่ารำสัมพันธ์กับจังหวะ (ท่ารำที่ 1-9 = 2.57, ท่ารำที่ 10-20 = 2.43, ท่ารำที่ 21-27 = 3) นักเรียนมีคะแนนด้านลีลาอ่อนช้อยสวยงาม (ท่ารำที่ 1-9 = 2.71, ท่ารำที่ 10-20 = 2.86, ท่ารำที่ 21-27 = 2.71) นักเรียนมีคะแนนด้านความพร้อมเพียง (ท่ารำที่ 1-9 = 2.50, ท่ารำที่ 10-20 = 3, ท่ารำที่ 21-27 = 2.86)

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำทั้ง 27 ท่าได้โดยมีการบันทึกวิดีโอบันทึกส่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่าน

ตาราง 6 คะแนนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

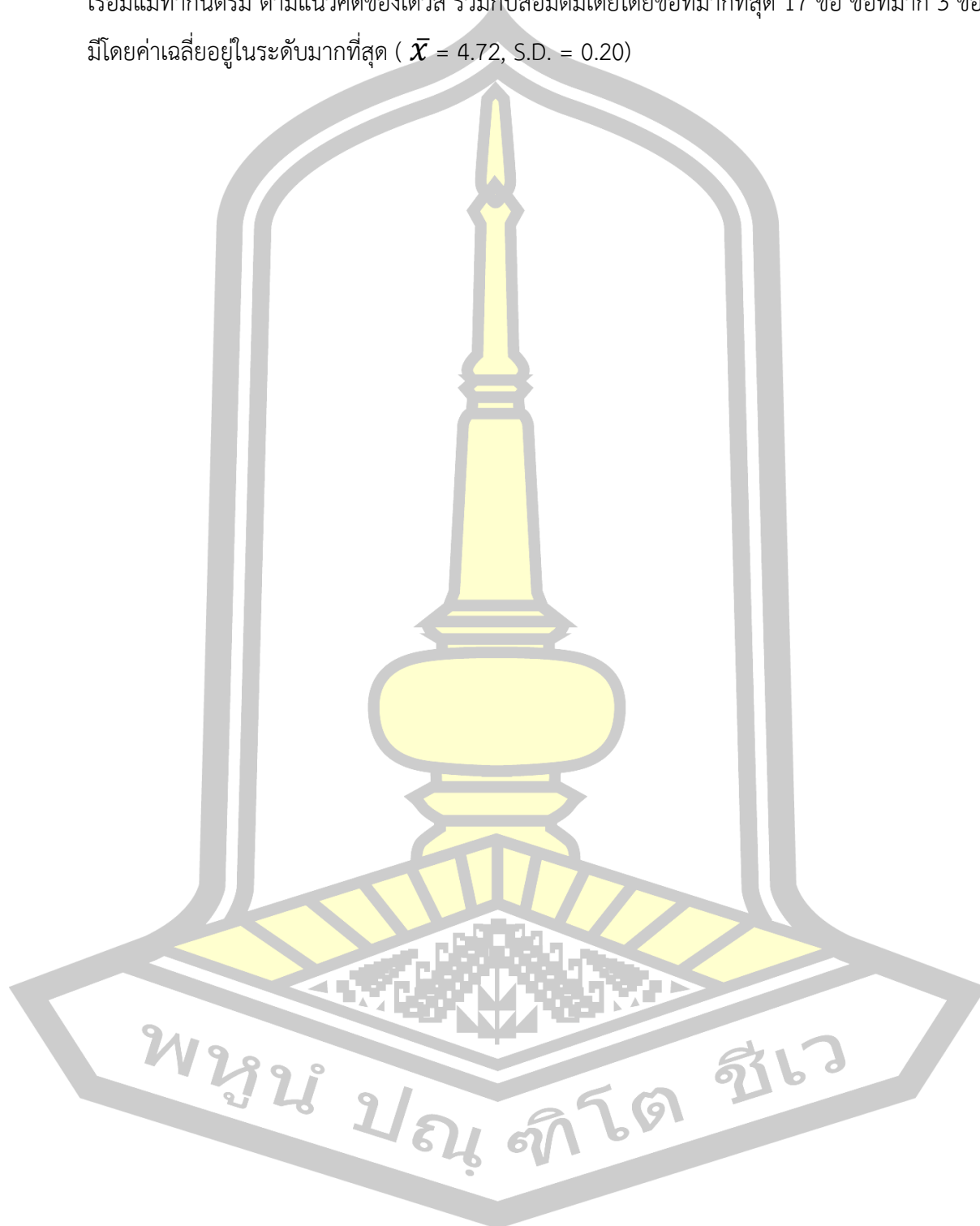
ลำดับ	รายการประเมินท่ารำที่ 1-27				คะแนนเต็ม 36	คะแนน ที่ได้	ร้อยละ
	ความถูกต้อง ของท่า รำ (9)	ท่ารำ สัมพันธ์กับ จังหวะ (9)	ลีลา อ่อน ช้อย สวยงาม (9)	ความพร้อม เพียง (9)			
1	9	8	7	9	36	33	92.00
2	9	8	8	7	36	32	88.00
3	9	7	9	9	36	34	94.00
4	9	9	9	9	36	36	100
5	8	7	8	8	36	31	86.00
6	9	9	9	9	36	36	100
7	9	7	8	8	36	32	88.00
	8.86	7.86	8.29	8.43	252	33.44	92.57

จากตาราง 6 สรุปได้ว่า จากการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์นาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 7 คน พบว่า เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละด้านเรียงลำดับ ดังนี้ นักเรียนมี คะแนนด้านความถูกต้องของท่ารำ (8.86) คะแนนด้านท่ารำสัมพันธ์กับจังหวะ (7.86) คะแนนด้านลีลาอ่อนช้อยสวยงาม (8.29) คะแนนด้านความพร้อมเพียง (8.43) นักเรียนมีคะแนนทักษะปฏิบัติระดับดีมาก จำนวน 7 คน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังเรียนอยู่ในระดับดีมากคิดเป็นร้อยละ 92.57

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของของเดวิส
ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ครูมีการเตรียมการสอน	4.71	0.49	มากที่สุด
2. การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน	4.71	0.53	มากที่สุด
3. เนื้อหาที่สอนทันสมัยนำไปใช้ได้จริง	4.29	0.49	มาก
4. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน	4.43	0.79	มาก
5. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน	4.71	0.49	มากที่สุด
6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล	4.71	0.49	มากที่สุด
7. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย	4.57	0.53	มากที่สุด
8. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน	4.57	0.53	มากที่สุด
9. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิด	4.71	0.53	มากที่สุด
10. ครูใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย	4.71	0.49	มากที่สุด
11. ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน	4.86	0.38	มากที่สุด
12. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีการวางแผนการทำงาน	4.86	0.38	มากที่สุด
13. ครูส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด อินเทอร์เน็ตหรือแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ	4.29	0.49	มาก
14. ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม	4.86	0.38	มากที่สุด
15. ครูมีบุคลิกภาพ การแต่งกายและการพูดจาเหมาะสม	4.86	0.38	มากที่สุด
16. ครูเข้าสอนและออกตรงเวลา	5.00	0.00	มากที่สุด
17. นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า	5.00	0.00	มากที่สุด
18. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	4.86	0.38	มากที่สุด
19. ครูประเมินผลอย่างยุติธรรม	4.86	0.38	มากที่สุด
20. นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.72	0.20	มากที่สุด

นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียโดยข้อที่มากที่สุด 17 ข้อ ข้อที่มาก 3 ข้อ มีโดยค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.20)

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ที่บ้าน โดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตาม แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความคงทนหลังการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 3) การศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ซึ่ง ผู้วิจัยได้นำเสนอสรุปผลวิจัยตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สรุปผลได้ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 93.25/92.86 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 7 คน นักเรียนโดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองหลังจากทั้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำทั้ง 27 ท่าได้

โดยมีการบันทึกวิดีโอบันทึกส่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่าน ผลปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยร้อยละ 92.57

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ท่ากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.72, S.D. = 0.20)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ขออภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึม โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 93.25/92.86 หมายความว่าประสิทธิภาพของกระบวนการที่เกิดจากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลทักษะปฏิบัติระหว่างเรียน เป็นแบบทดสอบทักษะย่อยท้ายแผนในแต่ละแผน โดยใช้คะแนนจากแบบประเมินทักษะปฏิบัตินักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ได้ ถูกต้อง โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.25 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ได้มาจากคะแนนเป็นแบบทดสอบทักษะใหญ่ทั้งหมดรวม 27 ท่า การสอบทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์หลังเรียนทดสอบจากการใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นฐานได้ถูกต้องเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 92.86 สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองดังต่อไปนี้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสมุ่งเน้นการฝึกฝนผ่านกระบวนการที่เป็นขั้นตอน โดยเฉพาะในทักษะที่ซับซ้อนและประกอบด้วยทักษะย่อยหลายลำดับขั้น การนำสื่อมัลติมีเดียมาใช้ร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดดังกล่าว จะช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีความเข้าใจที่ชัดเจน และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น ภาพเคลื่อนไหว วิดีโอ แอนิเมชัน เสียงบรรยาย และอินเทอร์แอคทีฟต่าง ๆ

ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำใช้สื่อวิดีโอแสดงการร่ายอย่างชัดเจนทุกท่วงท่าผู้เรียนสามารถดูและเรียนรู้การเคลื่อนไหวโดยไม่จำเป็นต้องมีครูอยู่ด้วยตลอดเวลา ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยใช้สื่อที่สามารถหยุด/ย้อนกลับได้ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยพร้อมกับสื่อมีคำแนะนำหรือเสียงบรรยายประกอบในการปฏิบัติ ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนฝึกปฏิบัติแต่ละท่าทางจากสื่ออย่างอิสระ อาจมีแบบประเมินตนเอง (Self-check) หรือระบบตอบกลับทันที (Feedback) ขั้นให้เทคนิควิธีการนำเสนอคลิปหรือ

คำแนะนำเฉพาะจุด เช่น การควบคุมลมหายใจ การลงน้ำหนักตัวจังหวะการย่ำเท้าการควบคุมร่างกายใช้ภาพสโลว์โมชันเพื่อเน้นจุดสำคัญ ขึ้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยให้ผู้เรียนนำทักษะย่อยแต่ละส่วนมารวมกันเป็นการแสดงที่สมบูรณ์ใช้สื่อเป็นแบบฝึกปฏิบัติเต็มชุด หรือเปรียบเทียบกับการแสดงจริงกระบวนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิส ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ในวิชาชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่บ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของ นักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้สร้างถูกต้องตามหลักการจัดกิจกรรมตามลำดับ จึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น

จากผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัตยา ปะธิเก (2561 : 78) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตาม แนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ เน้นทักษะปฏิบัติเรื่องราวมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ(นาฏศิลป์)ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มี ประสิทธิภาพ 86.90/86.27 สูงกว่าเกณฑ์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤเบศน์ ระดาเขต (2565) การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารคามพิทยาคมได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 74.09/74.11 หมายความว่า นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 74.09 และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน จากการใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่บ้านได้ถูกต้อง เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 74.11 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้เนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่บ้านโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งที่ผู้กล่าวมานี้แสดงการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ สูงขึ้นเกินเกณฑ์ที่กำหนดแสดงให้เห็นว่าแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ที่บ้านชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 7 คน นักเรียนโดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่บ้านหลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำทั้ง 27 ท่าได้โดยมีการอวดวิดีโอบันทึกส่งมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่านผลปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยร้อยละ

92.57 สูงขึ้นเกินเกณฑ์ที่กำหนดและซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิไล ลักษณะ อำนาจดี (2553 : 75-77) กล่าวว่าช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะและความสนใจของผู้เรียนและเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการรอบด้านของผู้เรียนทั้งทาง ร่างกาย สติปัญญาสังคมและอารมณ์ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ทักษะกระบวนการเพื่อให้ผู้เรียนฝึก ทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และ สอดคล้องงานวิจัยของ นฤเบศน์ ระดาเขต (2565) กล่าวว่ามีการเรียนวิชานาฏศิลป์ กล้าคิดกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ ได้ฝึกปฏิบัติด้วย ตนเองทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง การฝึกปฏิบัติกิจกรรมช่วยให้ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้เกิดความคุ้นเคยและเป็นกันเองมากยิ่งขึ้นเป็นผลมาจากการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ยึด ผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่ช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น จนเกิดเป็นความรู้และทักษะที่ คงทน ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้หลังเรียนสูงขึ้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทราพร ชาลิตี (2565) การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ชุดโกซัน โดยใช้แนวคิดของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนมีทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ในภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม ร้อยละ 85.88 และมีพัฒนาการในการเรียนวิชานาฏศิลป์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการใช้ แอปพลิเคชัน TikTok ร่วมกับแนวคิดของเดวิส เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานทั้งแบบรายบุคคลและ แบบกลุ่ม เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละคนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามลำดับขั้นพัฒนาความคิดสร้างสรรค์จึงทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติ นาฏศิลป์ของนักเรียนหลังเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม การพัฒนาทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อ มัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์เรื่องเรื่องแม่ทากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุม นาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียนโดยช่วยให้นักเรียนเกิด ความรู้ มีทักษะการเรียนวิชานาฏศิลป์ กล้าคิด เป็นผลมาจากการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียน เป็นสำคัญ ที่ช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น จนเกิดเป็นความรู้และทักษะที่คงทน ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้หลังเรียนสูงขึ้น

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ทากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย ของนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคารเป็นไปในทางบวก โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.20) ทั้งนี้ เนื่องมาจากการจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง เรือแม่ทากันตรึม ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทายในการเรียน ได้เรียนรู้ ผ่านแอปพลิเคชัน นักเรียนได้กัน ฝึกปฏิบัติทักษะจากง่ายไปหายาก สามารถเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์และชำนาญได้ด้วยตนเองมีทักษะทางนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้น ได้พัฒนาตนเองตาม

ศักยภาพซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรัชญา ลีวกระโทก, วชิรี แสงบุญเรือง และ สุภาวดี กาญจนเกต (2568) กล่าวว่า ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึงความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวัง หรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดี จะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้เกณฑ์ (Criteria) ที่แต่ละบุคคลตั้งไว้รวมทั้งการตัดสินใจ (Judgment) ของบุคคลนั้นด้วยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลดาวัลย์ วิริยะสวัสดิ์ (2555 : 4–65) ได้ศึกษาค้นคว้าการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัตินักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

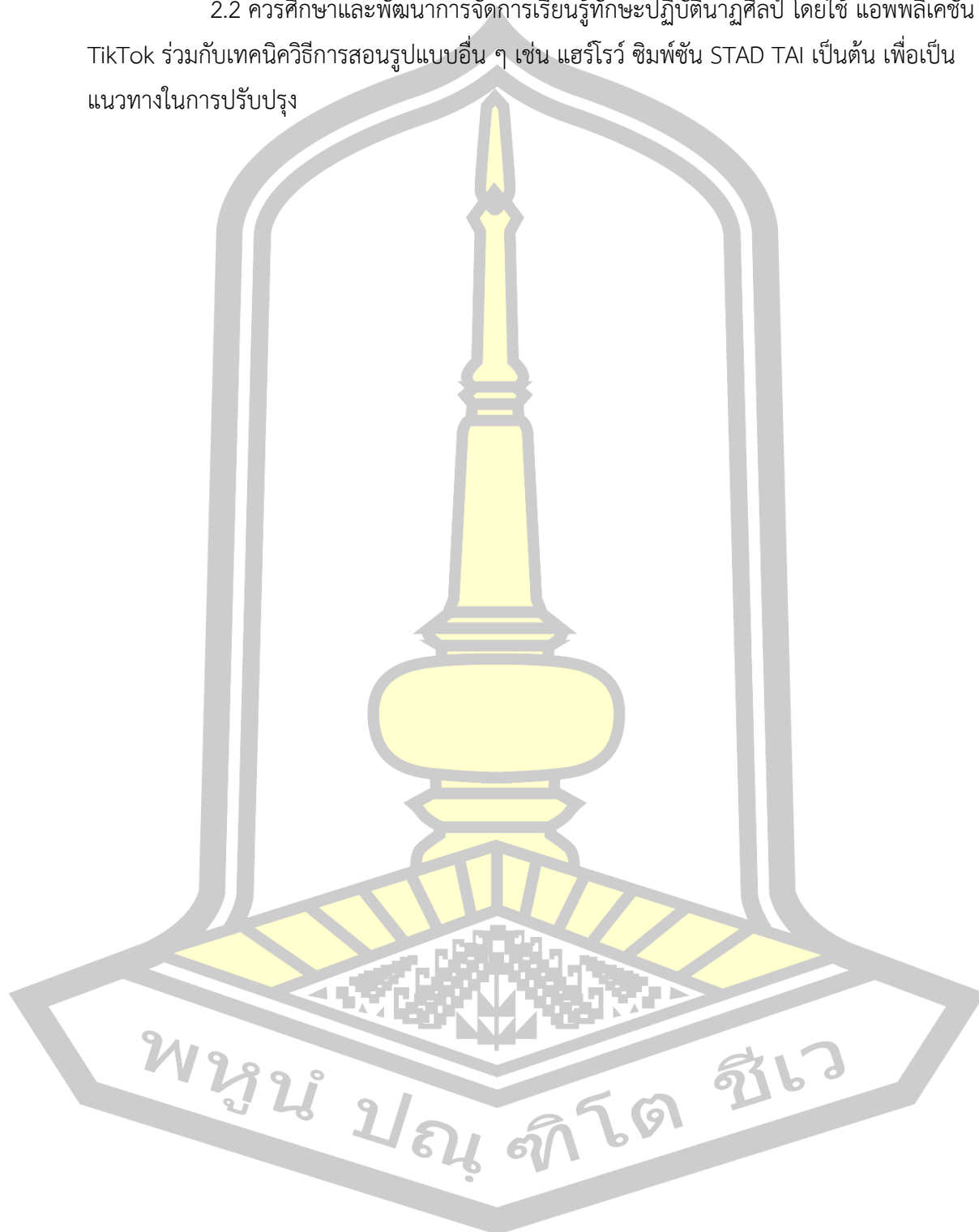
- 1.1 ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจในรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิสอย่างลึกซึ้ง เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด
- 1.2 ครูผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้แอปพลิเคชันอย่างชำนาญเพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด
- 1.3 การที่ครูผู้สอนจะพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านได้นั้น นักเรียนควรมีทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ที่ดีด้วย โดยครูผู้สอนควรปรับพื้นฐานด้านทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านให้ดีขึ้น ฝึกปฏิบัติเรียนรู้เกี่ยวกับนาฏยศัพท์พื้นฐาน โดยการฝึกจับ ฝึกการใช้เท้าทางด้านนาฏศิลป์ก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อหาที่ยากกว่าเดิม
- 1.4 ครูผู้สอนต้องนำรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิสมาใช้ในแต่ละเพลง ควรแบ่งขั้นตอนให้ดี เพื่อไม่ให้เกินระยะเวลาและสามารถสอนได้ตามเวลาที่กำหนดโดยที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้จริง หากครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ครบถ้วนในแต่ละชั่วโมงจะส่งผลเสียต่อการเรียนการสอนไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรศึกษาขั้นตอนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ

เดวิสให้ครบถ้วนเพื่อเป็นประโยชน์ให้กับผู้เรียนได้สมบูรณ์

2.2 การศึกษาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยใช้ แอปพลิเคชัน TikTok ร่วมกับเทคนิควิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ เช่น แฮร์โรว์ ซิมพ์สัน STAD TAI เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกภรณ์ เวียงคำ. (2559). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่อง เรือมกะลาสาธยาย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอนมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2557). การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). คู่มือการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นนิติบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ 2551. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- กัญญา ลินทรัตนศิริกุล. (2554). แบบวัดทักษะปฏิบัติ. ในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ดวงวิไล ไทยแท้, & สิรินทรยา พูลเกิด. (2567). ความรู้และเจตคติของนักวิจัยสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ต่อหลักจริยธรรมการวิจัยในคนและการขอการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน. วารสารวิจัยประชากรและสังคม, 30(1), 327-342.
- คูอาริยะกุล, อนัญญา. (2554). การพัฒนารูปแบบการประเมินการฝึกภาคปฏิบัติสำหรับนักศึกษาพยาบาล สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ฉันท ชาติทอง. (2553). การออกแบบการสอนและบูรณาการ. นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.
- จุฑาพรรธ (จามจุรี) ผดุงชีวิต. (2559). ศิลป์และศาสตร์ของการวิจัยเชิงคุณภาพทางการสื่อสารในองค์กร : จากชนบสู่นวัตกรรม. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- จิรัชญา สิวกระโทก, วัชรี้ แสงบุญเรือง และสุภาวดี กาญจนเกตุ. (2568). การพัฒนาทักษะปฏิบัติ เรื่องนาฏศิลป์ไทย ตามรูปแบบการสอนของเดวีส์ร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วารสารศรีวันลัยวิจัย, 15(1), 1-15.

- ชนาธิป พรกุล. (2552). การออกแบบการสอนบูรณาการการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียน. ติศนา แหมมณี. (2556). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. (2560). การจัดการเรียนรู้เพื่อทักษะกระบวนการทางอาชีพศึกษาและการงานอาชีพในประมวลสาระชุดวิชา สารัตถะและวิทยวิธีทางวิชาชีพ. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นฤเบศน์ ระดาเขต. (2565). การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงศ์. (2552). การสอนเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ. ใน ประมวลสาระชุดวิชา วิทยาการการจัดการเรียนรู้. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นวลจิตต์เขาวีรติพงศ์. (2534). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติสำหรับครูวิชาชีพ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา เต็งประเสริฐ. (2558). การพัฒนารูปแบบการจัดการ เรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติ เดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบบไอทีชาดนตรี-คอมพิวเตอร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการวิจัยและพัฒนา หลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2552). การวิจัยเบื้องต้นฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2546). เครื่องมือและวิธีการประเมินสภาพจริงตามสาระการเรียนรู้. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ. (2519). เทคโนโลยีอาชีวศึกษาช่วงอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). วิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : พีเอ็นการพิมพ์.
- ปนัดดา แสนสิงห์. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ Davies ประกอบสื่อมัลติมีเดีย เรื่อง รำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- ประวีณา เอี่ยมยี่สุน. (2564). การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย. วารสารวิพพัฒนศิลป์ บัณฑิตศึกษา, 1(2), พฤษภาคม – สิงหาคม.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2556). วิจัยการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ปราสาท อิศรปรีดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์กราฟิการ์ต.
- _____. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- ปัญญา ไชยพรราช. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 ตามแนวความคิดพัฒนาทักษะของซิมพ์ซัน. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยนครพนม, 10(2), พฤษภาคม – สิงหาคม.
- ชัยพร วิชาวุธ. (2520). ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). จิตวิทยาการศึกษา ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ : ศรีเดชา.
- สุภัททา บินทะแพทย์. (2534). จิตวิทยาทั่วไป แนวคิด และทฤษฎีมูลฐาน. กรุงเทพฯ : อรุณฯ
การพิมพ์.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2523). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กราฟิการ์ต.
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2525). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- ปราณี งามสุต. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว วิทยาลัยครู
ธนบุรี.
- ศิริโสภาคย์ บุรพาเดชะ. (2528). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารินทร์ สายโอบเชื้อ และสุณีย์ ชีรดากร. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา
และการแนะแนววิทยาลัยครูพระนครเหนือ.
- ชวาล แพร์ตกุล. (2536). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน. (2555). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พยุงค์ดี จันทร์สุรินทร์. (2565). นโยบายการปฏิรูปอาชีวศึกษา. สืบค้นจาก
<http://www.idis.ru.ac.th/report/index/php?557.0;wap>
- พลอยไพลิน นิลกรรณ์. (2562). แนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning). กลุ่มนิเทศ
ติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 35.
- พงษ์ณัฐวัฒน์ เจริญสิงห์ และแสงสุรีย์ ดวงคำน้อย. (2564). การพัฒนาทักษะการปฏิบัติทำรำพื้นฐาน
นาฏศิลป์ไทยด้านนาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2550). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : เอสดีเพรสการพิมพ์,
- ไพโรจน์ ตีรณธนากุล, ไพบูลย์ เกียรติโกมล และเสกสรรค์ แยมพิณิจ. (2546). การออกแบบและผลิต.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2522). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.

- สันติ ทองแก้วเกิด. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอาเซียนศึกษา (รหัสวิชา 2000-1504) เรื่องประชาคมอาเซียน โดยใช้วิธีการสอนแล้วสอบของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคนิคตรัง. งานวิจัยในชั้นเรียน แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ วิทยาลัยเทคนิคตรัง, สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ.
- บ้งอร อนุเมธางกุล. (2542). พฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์. สงขลา : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ภัทรพร ชาลีดี. (2565). การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ชุดไก่อ้น โดยใช้แนวคิดของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชัน TIKTOK สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุสุริยเทพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ภัชนิกร เนื่อจันทา. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อส่งเสริมความสามารถพื้นฐานในการเขียนโปรแกรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสถานศึกษาในสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนปริญญาของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน (Fundamentals of Research in Curriculum and Teaching). พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์.
- เรณู โกศินานนท์. (2535). นาฏศิลป์ไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- วิมลศรี อุปรมัย. (2555). นาฏกรรมและการละคร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิวัฒน์ เพชรศรี. (2552). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ฐานนาฏศิลป์ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 2. ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศศิณา นิยมสุข. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องราวมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ แอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2546). พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546. เล่ม 120 ตอนที่ 106 ก. วันที่ 17 พฤศจิกายน 2546. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th>

- สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2553). อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child – CRC). สืบค้นจาก <https://www.nhrc.or.th>
- ราชกิจจานุเบกษา. (2560). พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560. เล่ม 134 ตอนที่ 13 ก. วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2560. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th>
- ดวงวิไล ไทยแท้ และ สิริจันทร์ยา พูลเกิด. (2567). ความรู้และเจตคติของนักวิจัยสาขาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ต่อหลักจริยธรรมการวิจัยในคนและการขอการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน. วารสารวิจัยสังคม.
- Brown, G. (1994). Multimedia and Composition : Synthesizing Multimedia Discourse. Celebrities on the Reading Comprehension and English Words Learning. ERIC Document Reproduction Service, 25–30.
- Davies, I.K. (1971). The Management of Learning. London : McGraw - Hill.
- De Cecco, J.P. (1974). The Psychology of Learning and Instruction : Educational Psychology. New Jersey: Prentice-Hall.
- Deighton, L.C. (1971). The Encyclopedia of Education. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Denise de Souza Fleith & Renzulli. (2002). Effects of a creativity training program on divergent thinking abilities and self-concept in monolingual and bilingual classrooms. Creative Research Journal Classrooms, 14(3&4), 373–383.
- Ely, D.P. and T.P. (1996). Educational Media and Technology Yearbook. 2nd ed. New York : Elsevier Science.
- Fitts, P.M. (1964). Perceptual-Motor Skill Learning. In A. W. Melton (Ed.), Categories of Human Learning. New York : London Academic Press.
- Francis Donkor. (2011). Assessment of Learner Acceptance and Satisfaction with Video Based Instructional Materials for Teaching Practical Skills at a Distance. Winneba, Ghana : University of Education.
- Gagne, R.M. (1985). The Conditions of Learning. New York : Holt, Rinehart & Winston.
- Gagne, Robert M. & Briggs, Leslie J. (1979). Principles of Instructional Design. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Hall, A. (1996). Igneous petrology. 2nd ed. Essex : Longman Group Ltd.

Harrow, A. (1972). A Taxonomy of the Psychomotor Domain : A Guide for Developing Behavioral Objective. New York : Longman.

Hordy, D.R.A.J.L.K. (1996). These of Music in the Instructional Design. Humanity Sciences, 91–105.

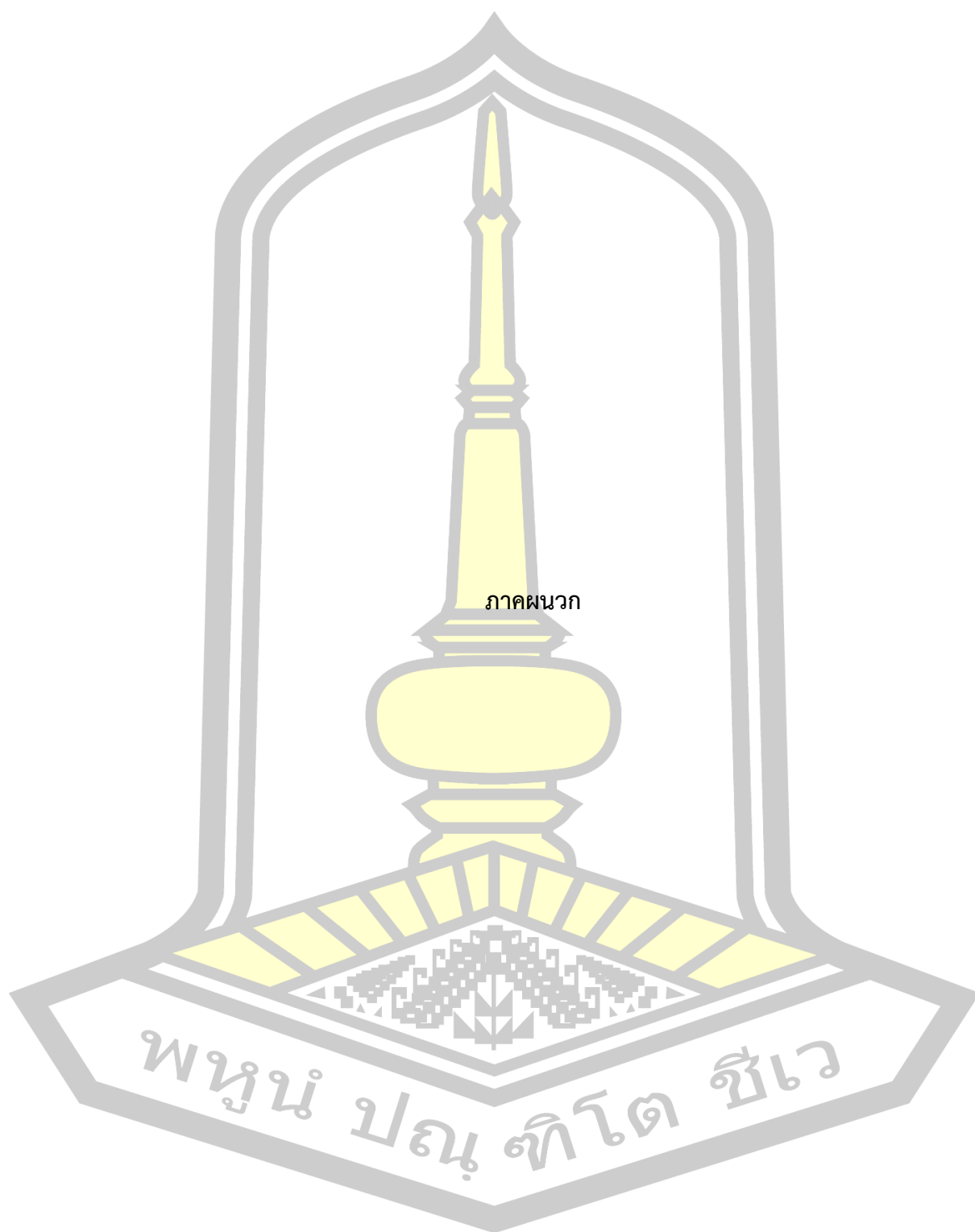
Hothersall, D. and others. (1985). Psychology. New York : Bell & Howell.

Large, A. and O. (1995). Multimedia and Comprehension: The Relationship among Text, Animation, and Captions. (Online).

<http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/Home.portal>.

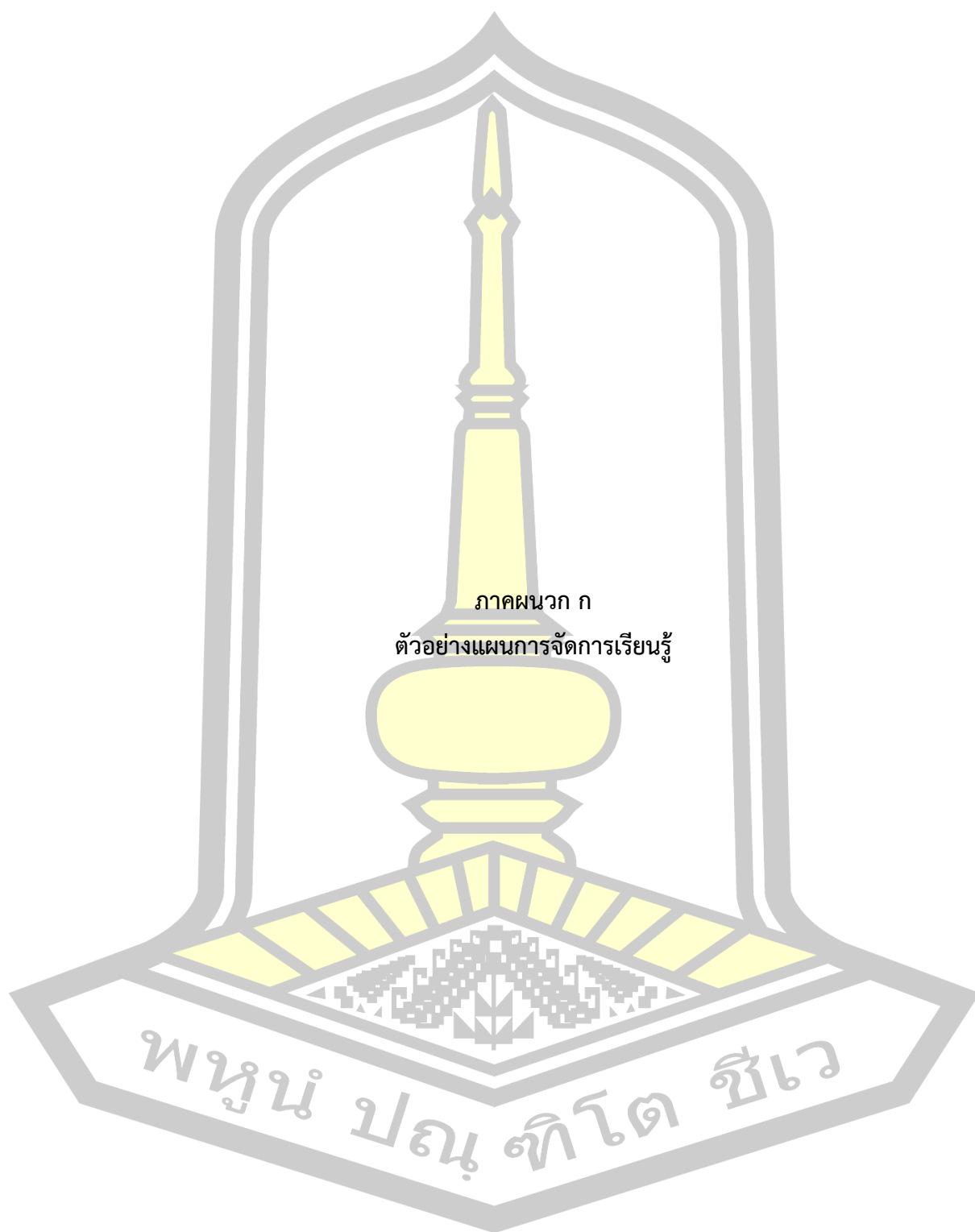
Maslow, A. (1970). Human Need Theory: Maslow's Hierarchy of Human Needs. Philadelphia : Lippincott.

ภาคผนวก

พูน ปณ จิต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

รายวิชา กิจกรรมชุมนุมวิชาการนาฏศิลป์

สาระการเรียนรู้ เรื่อง เรือมแม่ท่ากันตรึม

เวลาเรียนทั้งหมด 12 ชั่วโมง

แผนเวลาเรียน 4 ชั่วโมง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

ครูผู้สอน : นายไตรภพ บุญเลิศ

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้ ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตัวชี้วัด ศ 3.2 ม.4 - 6/4 นำเสนอแนวคิดในการอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน/การพัฒนาทักษะทางความคิด

- ความสามารถในการเชื่อมโยง ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ปฏิบัติกิจกรรมด้วยกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบได้

- ความสามารถในการคิด การนำความรู้ไปใช้ กระบวนการคิดแก้ปัญหา กระบวนการสร้างสรรค์ การสรุปความเห็น

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

ทักษะปฏิบัติการแสดงเรือมแม่ท่ากันตรึม บริบทของนาฏศิลป์พื้นบ้านกันตรึม หมายถึง รูปแบบหรือท่วงท่าการรำที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท่าด้านการแสดงพื้นเมืองจังหวัดสุรินทร์ แม่บทท่ารำ 27 ท่าโดยเป็นรากฐานสำคัญในการแสดงรำ ซึ่งมีความงดงามทางด้านศิลปะการเคลื่อนไหว ทั้งในแง่ของการประสานจังหวะเพลงพื้นบ้านกันตรึม การแสดงออกถึงอารมณ์ และความหมายในแต่ละท่วงท่า

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 จุดประสงค์ด้านความรู้ (Knowledge : K)

3.3.1 นักเรียนสามารถอธิบายชื่อท่ารำได้

3.2 จุดประสงค์ด้านทักษะ/กระบวนการ (Process : P)

3.2.1 นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำได้

3.3 จุดประสงค์ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude : A)

3.3.1 มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นตั้งใจในการทำงาน เสริมสร้างทักษะการใช้ชีวิต

4. สารการเรียนรู้

ท่ารำที่ 1-9 ท่ารำซารายัง ท่ารำไหว้ ท่ารำหมุนชั้น ท่ารำเข้าทรง ท่ารำผูกแขน ท่ารำทำ
ปัดจีรปัดแฉกร ท่ารำเข้บเข้บ ท่ารำกัจปกกา เข้าสาก ท่ารำกัจปกกา รอบวง

5. ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน ร่องรอยแสดงความรู้)

ชิ้นงานที่ 1 สอบทักษะปฏิบัติท่ารำ ท่ารำที่ 1-9

6. สื่อการเรียนรู้

1. VDO ประกอบการสอน
2. PowerPoint
3. รูปภาพตัวอย่าง

7. กระบวนการจัดการเรียนรู้ แผนเวลาเรียน 4 ชั่วโมง ครั้งที่ 1

ขั้นสอน (ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย)

(โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับมัลติมีเดีย)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับการแสดงกันตรึม โดยกระตุ้นความสนใจ
นักเรียนด้วยคำถาม เช่น

- นักเรียนเคยรู้จักเริ่มแม่ท่ากันตรึม (เคย/ไม่เคย)
- นักเรียนเคยปฏิบัติท่ารำ เริ่มแม่ท่ากันตรึม (เคย/ไม่เคย)

ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าในชั่วโมงนี้จะเรียนทักษะปฏิบัติการแสดงเริ่มแม่ท่า
กันตรึม และให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติโดยให้นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ครูทบทวนเนื้อหาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงพื้นเมืองจังหวัดสุรินทร์
ความหมายของท่ารำทั้ง 9 ท่า
2. ครูอธิบายรูปแบบการแสดง และให้นักเรียนดู VDO การแสดงในช่วงต่าง ๆ
พร้อมอธิบาย หรือนักเรียนสามารถเข้าไปเรียนรู้ใน YouTube โดยครูอัปโหลดลง
YouTube นักเรียนสามารถเข้าไปเรียนรู้เพิ่มเติมได้ตลอดเวลา
3. ครูให้นักเรียนจดบันทึกเนื้อหา และให้นักเรียนสังเกตการแสดงแต่ละช่วง
อย่างละเอียด

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ครูสาธิตท่ารำในการแสดงพร้อมกับนักเรียน ให้นักเรียนได้สังเกต
พร้อมเปิดคลิป VDO ไปในการสอนควบคู่กัน

อธิบายกระบวนท่ารำ เรือแม่ท่ากันตรึม

1	 รูปที่ 1	ท่ารำซารายัง จับมือซ้ายประก้าง จับมือขวาแขนตั้งรำส่าย ขึ้นลงเท้าเริ่มย่อเท้าขวาแล้วสลับขึ้นลงไปมา ลำตัวตรง ศีรษะส่ายซ้ายขวา
2	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3	ท่ารำไห้ว รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบ พนมมือไหว้ ลำตัวตรง ศีรษะตรง รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบพนม มือไหว้ เลื่อนมือมาทางขวา ศีรษะเอียงซ้าย ลำตัวเบี่ยงซ้ายเล็กน้อย รูปที่ 3 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาประกบ พนมมือไหว้ เลื่อนมือมาทางซ้าย ศีรษะเอียง ขวา ลำตัวเบี่ยงขวาเล็กน้อย
3	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำหมุนชั้น รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาอยู่ด้านล่าง ท่าเหมือนจับชั้นหมุนเป็นวงกลม ลำตัวตรง ศีรษะตรงก้มเล็กน้อย รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาเลื่อนขึ้นมา ด้านบนระดับศีรษะท่าเหมือนจับชั้นหมุน เป็นวงกลม ลำตัวตรง ศีรษะเอียงซ้าย

	 รูปที่ 3	รูปที่ 3 นั่งคุกเข่า มือซ้ายมือขวาเลื่อน ขึ้นมาด้านบนระดับศีรษะทำเหมือนจับขึ้น หมุนเป็นวงกลม ลำตัวตรง ศีรษะเอียงขวา
4	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ารำเข้าทรง ท่ารำเข้าทรง รูปที่ 1 นั่งคุกเข่า เข่าขวาขึ้นขึ้น มือซ้ายกำ มือมาด้านหน้า มือขวากำมือยึดมือไปข้าง ลำตัว ลำตัวตรง ศีรษะตรงก้มเล็กน้อย รูปที่ 2 นั่งคุกเข่า เข่าซ้ายขึ้นขึ้น มือขวากำมือ มาด้านหน้า มือซ้ายกำมือยึดมือไปข้างลำตัว ลำตัวตรง ศีรษะตรงก้มเล็กน้อย
5	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำผูกแขน รูปที่ 1 เท้าขวาจรด เท้าซ้ายเหยียบหลัง ลำตัวตรง มือซ้ายตั้งวง มือขวาระดับวงกลาง ศีรษะตรง รูปที่ 2 เท้าซ้ายจรด เท้าขวา เหยียบหลัง ลำตัวตรง มือขวาตั้งวง มือซ้ายระดับวงกลาง ศีรษะตรง รูปที่ 3 เท้าขวาจรดเท้าซ้ายเหยียบหลัง มือ ขวาตั้งวงระดับล่างจับในแล้วม้วนมือขึ้น ลำตัวตรงโน้มลำตัวมาเล็กน้อย ศีรษะก้มลง เล็กน้อย รูปที่ 4 เท้าซ้ายจรด เท้าขวาเหยียบหลัง มือ ขวาจับส่งหลัง มือขวาวางด้านหน้า ศีรษะ เอียงขวา

6	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่าปิดจิริปิดแฉร ท่าปิดกรวดปิดหิน รูปที่ 1 ศีรษะเอียงซ้าย กดไหล่ซ้ายมือซ้ายตั้ง วงแขนซ้าย มือขวาจับส่งหลัง ขาซ้ายก้าวหน้าเหลื่อม เท้ามาเล็กน้อย ขาขวาวางหลัง ลำตัวเอียง ซ้ายเล็กน้อย รูปที่ 2 ศีรษะเอียงขวา กดไหล่ขวามือขวาตั้ง วงแขนขวา มือซ้ายจับส่งหลัง ขาขวาก้าวหน้าเหลื่อม เท้ามาเล็กน้อย ขาซ้ายวางหลัง ลำตัวเอียง ขวาเล็กน้อย
7	 รูปที่ 1	ท่ารำเชิ็บเชิ็บ รูปที่ 1 ขาขวาก้าวมาข้างหน้า ขาขวาวาง หลัง มือซ้ายและขวาแบมือออก ลำตัว เอียงขวาเล็กน้อยศีรษะเอียงขวา
8	 รูปที่ 1 รูปที่ 2	ท่ากัจปกา เข้าสาก รูปที่ 1 มือขวาจับข้างขวาระดับคิ้ว มือซ้าย ตั้งวงกลาง ศีรษะเอียงซ้าย เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาก้าวหลังเปิดส้นเท้าขึ้น ลำตัวตรง รูปที่ 2 มือซ้ายจับข้างซ้ายระดับคิ้ว มือขวา ตั้งวงกลาง ศีรษะเอียงขวา เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายก้าวหลังเปิดส้นเท้าขึ้น ลำตัวตรง

9	 รูปที่ 1 รูปที่ 2 รูปที่ 3 รูปที่ 4	ท่ารำกัจจпка รอบวง รูปที่ 1 เท้าซ้ายจรด เท้าขวาเหยียบหลัง มือทั้งสองข้างจีบระดับสะดือ ลำตัวเอียงซ้าย เล็กน้อย ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 2 ต่อจากรูปที่ 1 มือจีบแล้วปล่อยตั้งวงระดับอก ลำตัวไปทางขวา เท้าที่จรดซ้ายก้าวหลังเท้าขวาไปด้านหน้า ศีรษะเอียงซ้าย รูปที่ 3 ต่อจากรูปที่ 2 แล้วหันมาทางซ้าย มือซ้ายจีบมือขวาตั้งวงระดับอก เท้าขวาก้าวหน้า เท้าซ้ายเหยียบหลังเปิดส้นเท้าเล็กน้อย ศีรษะเอียงขวา รูปที่ 4 ต่อจากรูปที่ 3 หันมาทางขวา มือขวาตั้งวงระดับคิ้ว มือซ้ายจีบส่งหลัง เท้าซ้ายก้าวหน้า เท้าขวาเหยียบหลัง ลำตัวเอียงซ้ายเล็กน้อย ศีรษะเอียงซ้าย
---	--	---

5. จากนั้นครูให้นักเรียนจับคู่ แล้วให้นักเรียนลงมือปฏิบัติท่ารำที่ครูได้อธิบายไปข้างต้นครูให้อิสระแก่นักเรียนในการฝึกหัดท่ารำ ขณะนักเรียนลงมือปฏิบัติครูเริ่มสังเกตประเมินนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

6. ให้นักเรียนแต่ละคู่ลงมือปฏิบัติท่ารำ ให้สวยงามที่สุด

7. ครูเดินดูนักเรียนและทบทวนวิธีการแล้วครูให้ข้อมูลเพิ่มเติมหรือแนะนำเทคนิคในการเคลื่อนไหวร่างกายที่ถูกต้อง ในขณะที่นักเรียนกำลังลงมือปฏิบัติ ครูให้นักเรียนอัดคลิป VDO แล้วลองส่งมาในกลุ่มไลน์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ได้ตรวจสอบแล้วจากครูแล้ว ครูเริ่มประเมินนักเรียนจากคลิป ครูเลือกคลิป VDO ของนักเรียนที่ถูกต้องและให้นักเรียนที่ยังไม่ถูกต้องสังเกตเป็นตัวอย่าง

8. หลังจากนักเรียนปฏิบัติเสร็จแล้วให้นักเรียนนั่งที่ให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

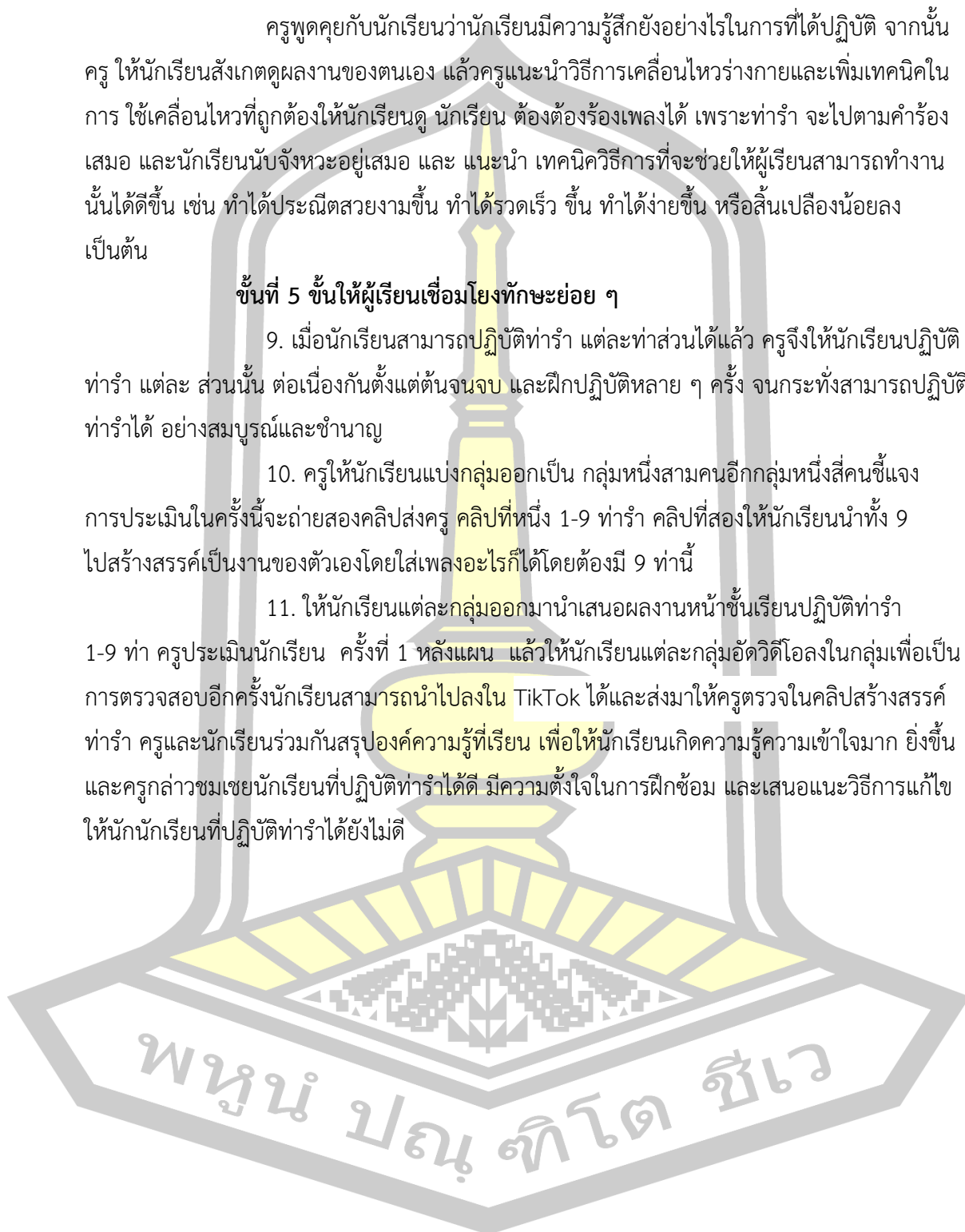
ครูพูดคุยกับนักเรียนว่านักเรียนมีความรู้สึกรังเกียจอย่างไรในการที่ได้ปฏิบัติ จากนั้น ครู ให้นักเรียนสังเกตผลงานของตนเอง แล้วครูแนะนำวิธีการเคลื่อนไหวร่างกายและเพิ่มเทคนิคในการ ใช้เคลื่อนไหวที่ถูกต้องให้นักเรียนดู นักเรียน ต้องต้องร้องเพลงได้ เพราะท่ารำ จะไปตามคำร้องเสมอ และนักเรียนนับจังหวะอยู่เสมอ และ แนะนำ เทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็ว ขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ

9. เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำ แต่ละท่าส่วนได้แล้ว ครูจึงให้นักเรียนปฏิบัติท่ารำ แต่ละ ส่วนนั้น ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติท่ารำได้ อย่างสมบูรณ์และชำนาญ

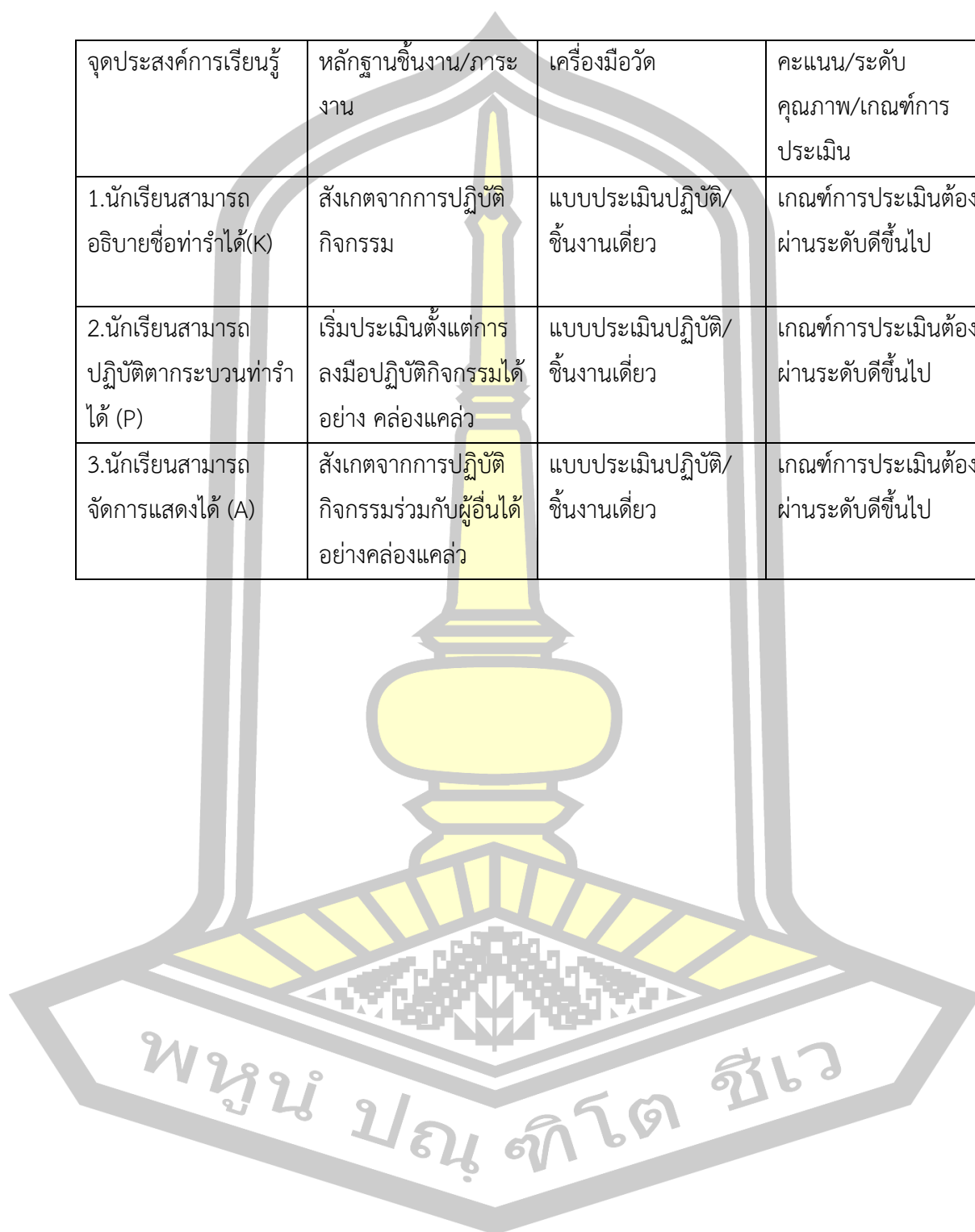
10. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น กลุ่มหนึ่งสามคนอีกกลุ่มหนึ่งสี่คนชี้แจง การประเมินในครั้งนี้จะถ่ายสองคลิปส่งครู คลิปที่หนึ่ง 1-9 ท่ารำ คลิปที่สองให้นักเรียนนำทั้ง 9 ไปสร้างสรรค์เป็นงานของตัวเองโดยใส่เพลงอะไรก็ได้โดยต้องมี 9 ท่านี้

11. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนปฏิบัติท่ารำ 1-9 ท่า ครูประเมินนักเรียน ครั้งที่ 1 หลังแผน แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอัดวิดีโอลงในกลุ่มเพื่อเป็นการตรวจสอบอีกครั้งนักเรียนสามารถนำไปลงใน TikTok ได้และส่งมาให้ครูตรวจในคลิปสร้างสรรค์ท่ารำ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ที่เรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจมากขึ้น และครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ปฏิบัติท่ารำได้ดี มีความตั้งใจในการฝึกซ้อม และเสนอแนะวิธีการแก้ไข ให้นักเรียนที่ปฏิบัติท่ารำได้ยังไม่ดี

การวัดและการประเมินผลงาน

จุดประสงค์การเรียนรู้	หลักฐานชิ้นงาน/ภาระงาน	เครื่องมือวัด	คะแนน/ระดับ คุณภาพ/เกณฑ์การ ประเมิน
1.นักเรียนสามารถอธิบายชื่อท่ารำได้(K)	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม	แบบประเมินปฏิบัติ/ ชิ้นงานเดี่ยว	เกณฑ์การประเมินต้องผ่านระดับดีขึ้นไป
2.นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ากระบวนท่ารำได้ (P)	เริ่มประเมินตั้งแต่การลงมือปฏิบัติกิจกรรมได้อย่าง คล่องแคล่ว	แบบประเมินปฏิบัติ/ ชิ้นงานเดี่ยว	เกณฑ์การประเมินต้องผ่านระดับดีขึ้นไป
3.นักเรียนสามารถจัดการแสดงได้ (A)	สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างคล่องแคล่ว	แบบประเมินปฏิบัติ/ ชิ้นงานเดี่ยว	เกณฑ์การประเมินต้องผ่านระดับดีขึ้นไป

แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำ เรือแม่ท่ากันตรึม ท่าที่ 1-9
เกณฑ์การประเมินแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำ เรือแม่ท่ากันตรึม ท่าที่ 1-9

รายการ ประเมิน	เกณฑ์การประเมิน		
	3	2	1
ความถูกต้อง ของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ได้ถูกต้อง ครบถ้วนทุกท่า และมีความต่อเนื่องจนจบ เพลง	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ได้ ถูกต้องแต่ไม่ครบ ทุกท่า และขาดความ ต่อเนื่องเป็น ส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่ถูกต้องทุกท่า และ ขาดความต่อเนื่องตลอด ทั้ง เพลง
ท่ารำ สัมพันธ์ กับคำร้อง และ จังหวะ	ปฏิบัติท่ารำ มือและเท้า ได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับ คำร้อง และจังหวะจนจบ เพล	ปฏิบัติท่ารำ มือและเท้า ได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับ คำร้อง จังหวะไม่ครบ ทุกท่าและขาดความ ต่อเนื่องเป็นส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับ คำ ร้องจังหวะจนจบเพลง และ ขาดความต่อเนื่อง
ลีลาอ่อน ซ้อย สวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทาง สง่า งาม ยิ้มแย้ม มีลีลา อ่อน ซ้อยสวยงาม ครบทุกท่า	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทาง สง่า งาม มีลีลาที่ไม่อ่อน ซ้อย สวยงามยิ้มแย้ม แต่ลีลาขาด ความอ่อน ซ้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางที่ ไม่สง่างาม มีลีลาที่ไม่อ่อน ซ้อยสวยงามทุกท่า
มีความ พร้อม เพรียง	ปฏิบัติท่ารำได้ สัมพันธ์ กับคู่ และสมาชิกกลุ่ม อย่างพร้อม เปรียง ต่อเนื่องจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำได้ สัมพันธ์ กับคู่ แต่สมาชิกขาดความ พร้อม เปรียง	ปฏิบัติท่ารำ ไม่สัมพันธ์ กับคู่และสมาชิก กลุ่มขาด ความพร้อมเพรียง ตลอด ทั้งเพลง

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะปฏิบัติ

คะแนนตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน ระดับคุณภาพ

3 ดีมาก

2 ดี

1 ปรับปรุงแก้ไข

บันทึกผลหลังสอน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1

รายวิชา กิจกรรมชุมนุมวิชาการนาฏศิลป์

วิชาชุมนุมนาฏศิลป์พื้นบ้าน

สาระการเรียนรู้ เรื่อง : การแสดงพื้นบ้านกันตรึม (เรียมแท้ท่ากันตรึม) เวลาเรียนทั้งหมด 12

ชั่วโมง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุรวิทยาคาร

แผนเวลาเรียน 4 ชั่วโมง

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

1. ผลการเรียนรู้ที่เกิดกับผู้เรียน (นักเรียนมีความรู้/ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนและผ่านเกณฑ์การวัด/ประเมินผล คิดร้อยละ และในกรณีที่นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนให้เขียนชื่อ / ชั้นด้วย)

.....

.....

.....

.....

2. ผลการเรียนรู้ที่เกิดจากกิจกรรมการเรียนการสอน(บรรยายในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน)

.....

.....

.....

.....

3. ผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน (ข้อดี/ข้อเสีย/อุปกรณ์ในการสื่อสาร)

.....

.....

.....

.....

4. ผลที่เกิดกับครูผู้สอน

.....

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

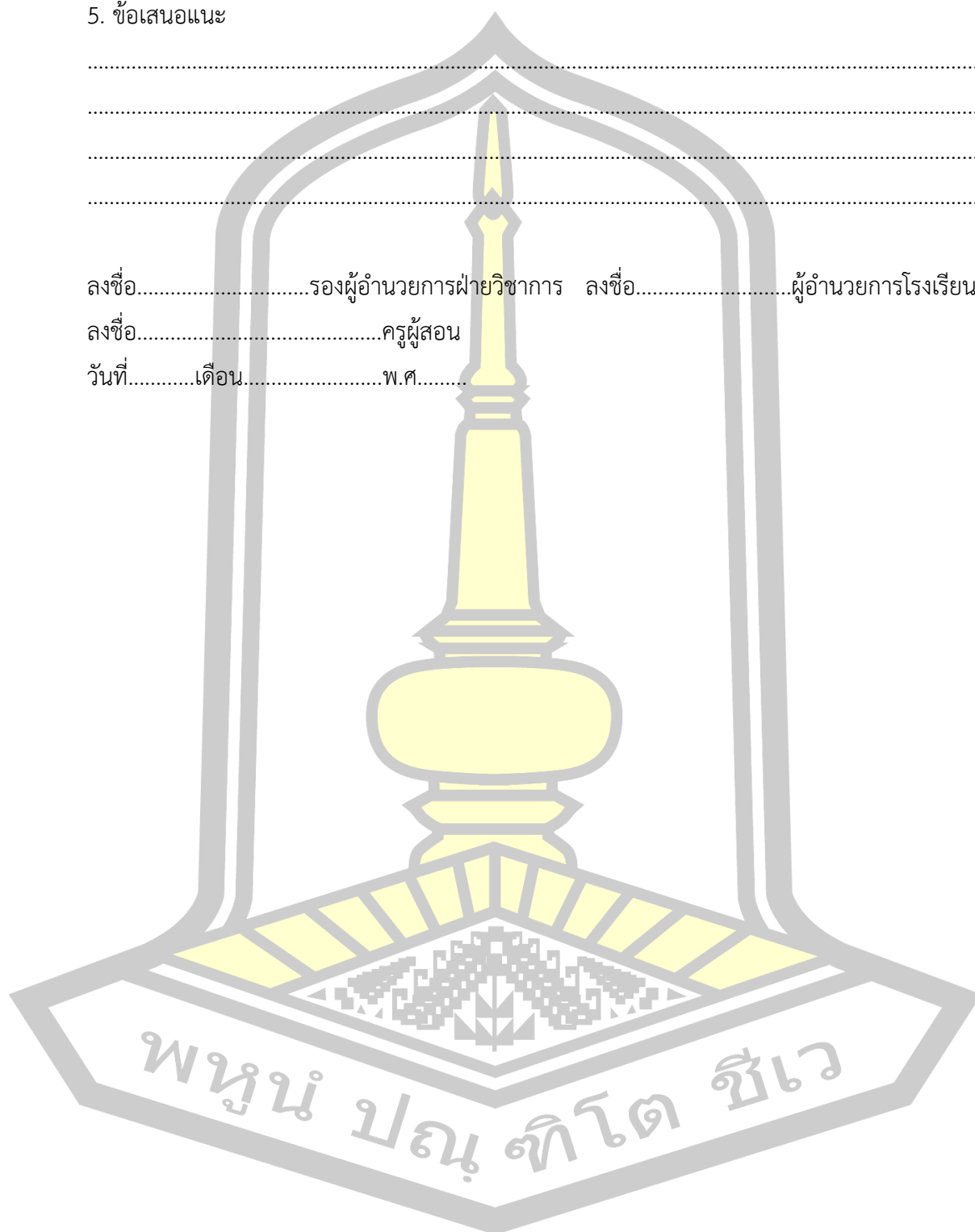
.....

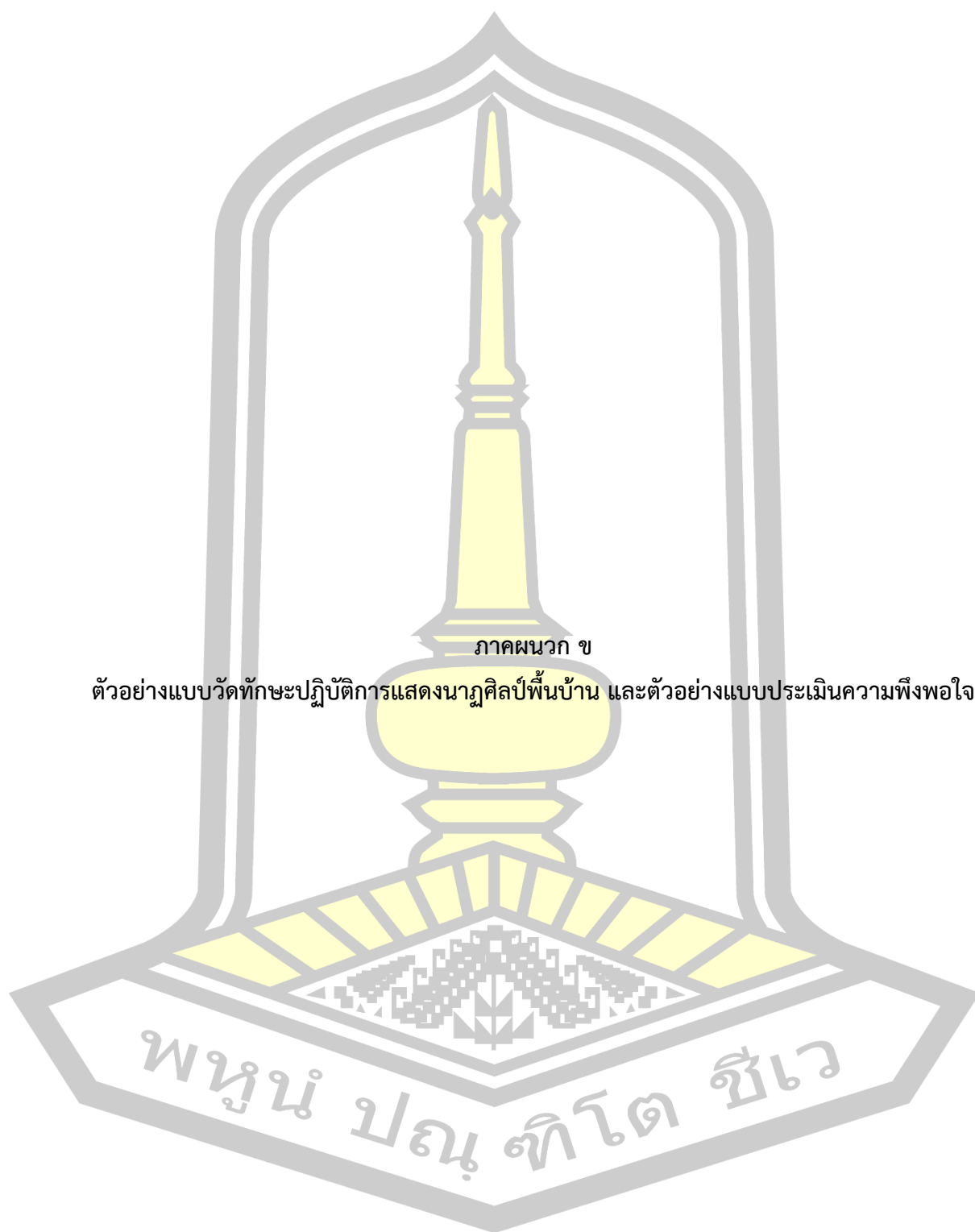
.....

ลงชื่อ.....รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ลงชื่อ.....ผู้อำนวยการโรงเรียน

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

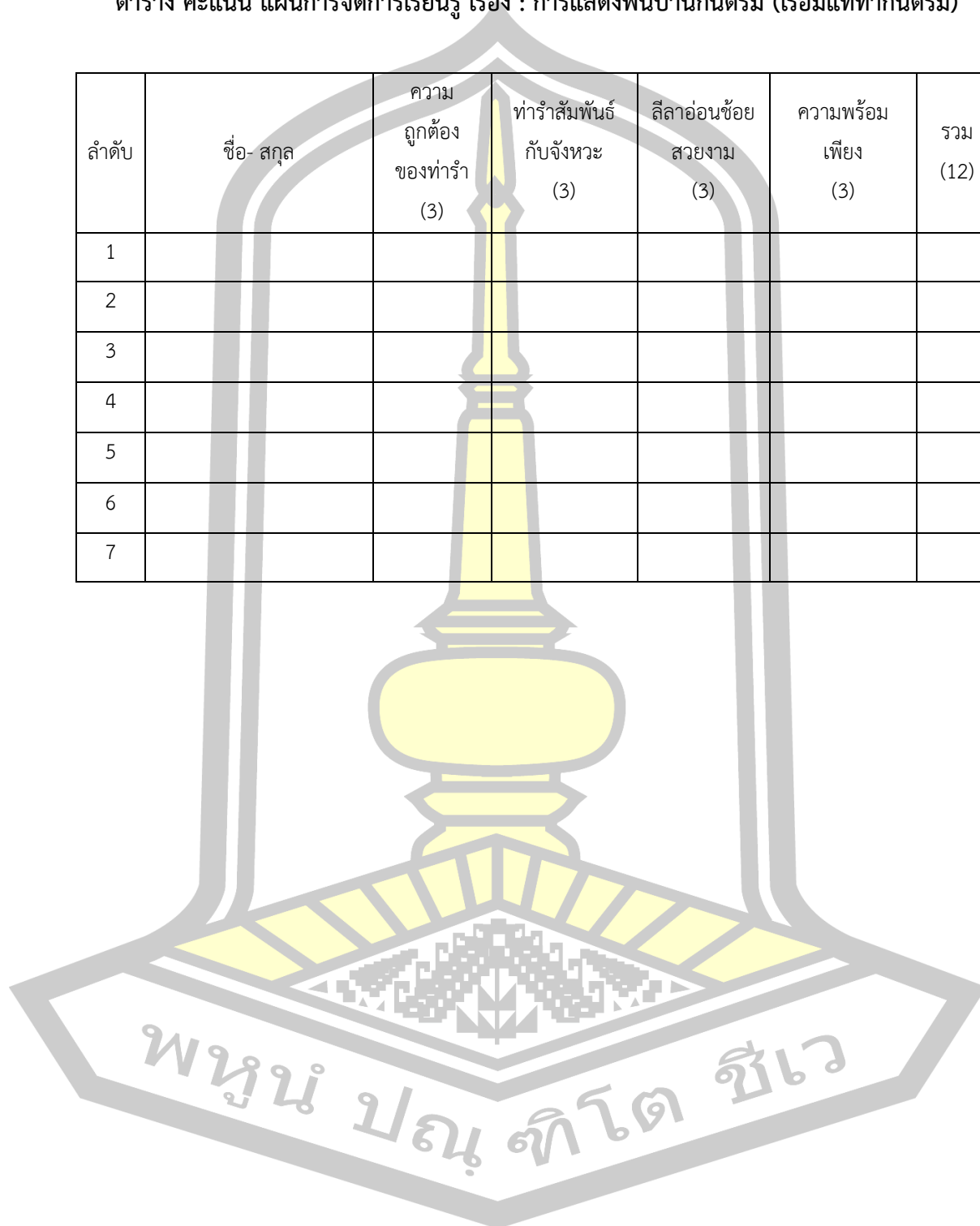

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบวัดทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน และตัวอย่างแบบประเมินความพึงพอใจ

ตาราง คะแนน แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง : การแสดงพื้นบ้านกันตรึม (เรือบ่ทำกันตรึม)

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้อง ของท่ารำ (3)	ท่ารำสัมพันธ์ กับจังหวะ (3)	ลีลาอ่อนช้อย สวยงาม (3)	ความพร้อม เพียง (3)	รวม (12)
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						

แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

คำชี้แจง ครูผู้สอนสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน โดยทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน ทำที่ 1-9

เลข ที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน				รวมคะแนน	สรุปผลการประเมิน	
		ความถูกต้องของท่า รำ	ท่ารำสัมพันธ์กับคำร้อง และจังหวะ	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม	มีความพร้อมเพรียง		ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน
 พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและน้อยครั้ง ให้ 2 คะแนน
 พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 1 คะแนน

ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียน ทักษะใหญ่ (E2)

ลำดับ นักเรียน	ทำร่ำที่ 1-9				ทำร่ำที่ 10-19				ทำร่ำที่ 20-27				รวม
	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	ความถูกต้องของทำร่ำ(3)	ทำร่ำสัมพันธ์กับคำร้องและจังหวะ(3)	ลีลาอ่อนช้อยสวยงาม(3)	มีความพร้อมเพรียง(3)	
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	(3)	(2)	(1)
ความถูกต้องของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ได้ถูกต้อง ครบถ้วนทุกท่า และมีความต่อเนื่องจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้าได้ ถูกต้องแต่ไม่ครบทุกท่า และขาดความต่อเนื่องเป็นส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่ถูกต้องทุกท่า และขาดความต่อเนื่องตลอดทั้งเพลง
ท่ารำ สัมพันธ์ กับคำร้อง และจังหวะ	ปฏิบัติท่ารำ มือและเท้าได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้อง และจังหวะจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำ มือและเท้าได้ สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้อง จังหวะไม่ครบทุกท่าและขาดความต่อเนื่องเป็นส่วนมาก	ปฏิบัติท่ารำทั้งมือและเท้า ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับคำร้องจังหวะจนจบเพลงและขาดความต่อเนื่อง
ลีลาอ่อน ช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางสง่า งาม ยิ้มแย้ม มีลีลาอ่อน ช้อยสวยงาม ครบทุกท่า	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางสง่า งาม มีลีลาที่ไม่อ่อน ช้อย สวยงามยิ้มแย้ม แต่ลีลาขาด ความอ่อนช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำด้วยท่าทางที่ไม่สง่างาม มีลีลาที่ไม่อ่อน ช้อยสวยงามทุกท่า
มีความ พร้อมเพรียง	ปฏิบัติท่ารำได้ สัมพันธ์กับคู่ และสมาชิกกลุ่มอย่างพร้อม เปรียงต่อเนื่องจนจบเพลง	ปฏิบัติท่ารำได้ สัมพันธ์กับคู่ แต่สมาชิกขาดความพร้อม เปรียง	ปฏิบัติท่ารำ ไม่สัมพันธ์กับคู่และสมาชิก กลุ่มขาดความพร้อมเพรียง ตลอดทั้งเพลง

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะปฏิบัติ

คะแนนตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน

ระดับคุณภาพ

1-4

1 (พอใช้)

5-9

2 (ดี)

10 ขึ้นไป

3 (ดีมาก)

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับ

สื่อมัลติมีเดียของครูโรงเรียนสุรวิทยาคาร

ชื่อครูผู้สอน.....กลุ่มสาระการเรียนรู้.....รายวิชา.....รหัสวิชา.....
 ชั้น..... ปีการศึกษา.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้ 5 : มากที่สุด 4 : มาก 3 : ปานกลาง 2 : น้อย 1 : น้อยที่สุด

กิจกรรม	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ครูมีการเตรียมการสอน					
2. การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน					
3. เนื้อหาที่สอนทันสมัยนำไปใช้ได้จริง					
4. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน					
5. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน					
6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และรายบุคคล					
7. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย					
8. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน					
9. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิด					
10. ครูใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย					
11. ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน					
12. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีการวางแผนการทำงาน					
13. ครูส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด อินเทอร์เน็ตหรือแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ					
14. ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม					
15. ครูมีบุคลิกภาพ การแต่งกายและการพูดจาเหมาะสม					
16. ครูเข้าสอนและออกตรงเวลา					
17. นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า					
18. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน					
19. ครูประเมินผลอย่างยุติธรรม					
20. นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข					
รวมคะแนน					
รวมทั้งหมด					

สรุปผลการประเมิน

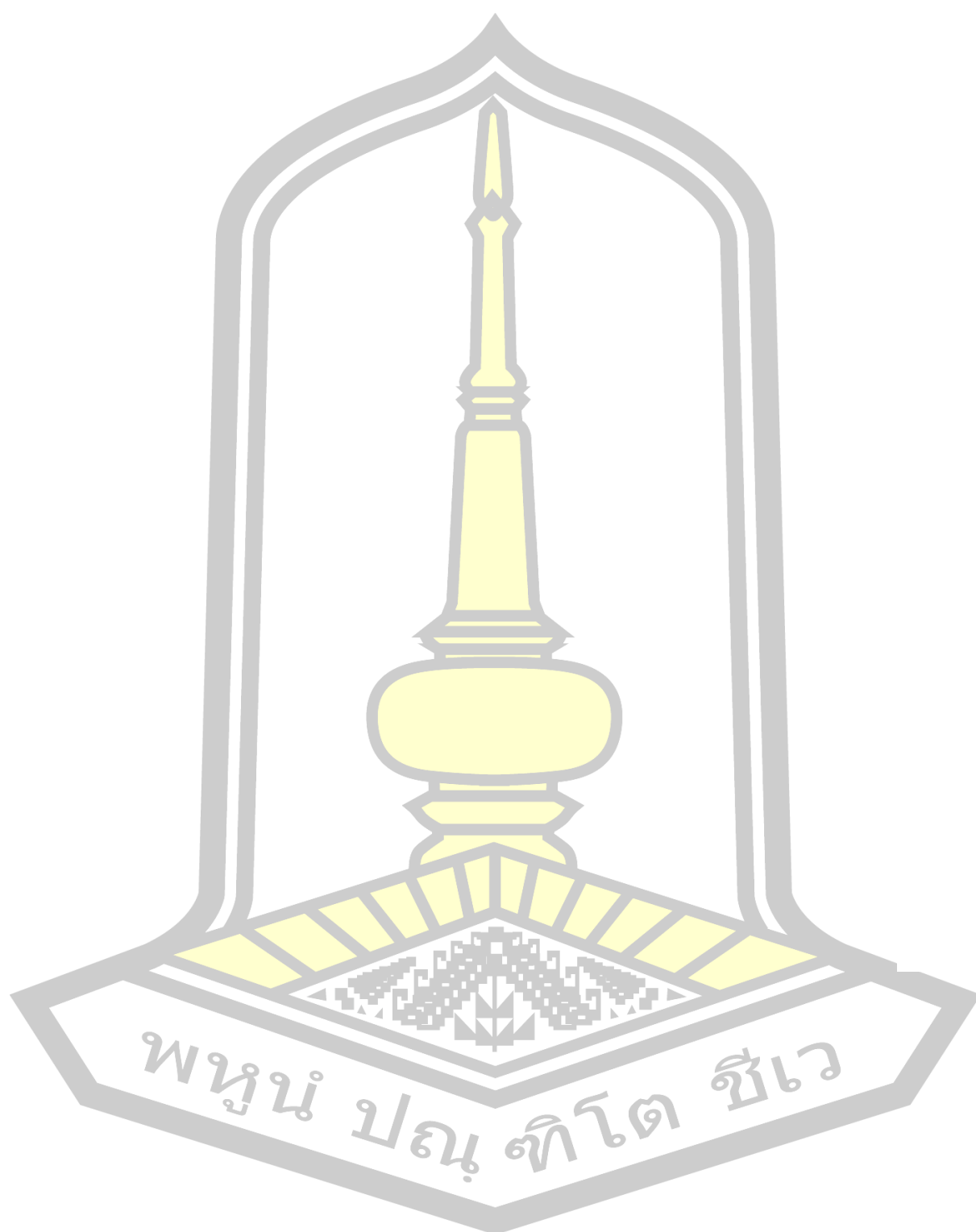
80- 100 ระดับความพึงพอใจมากที่สุด

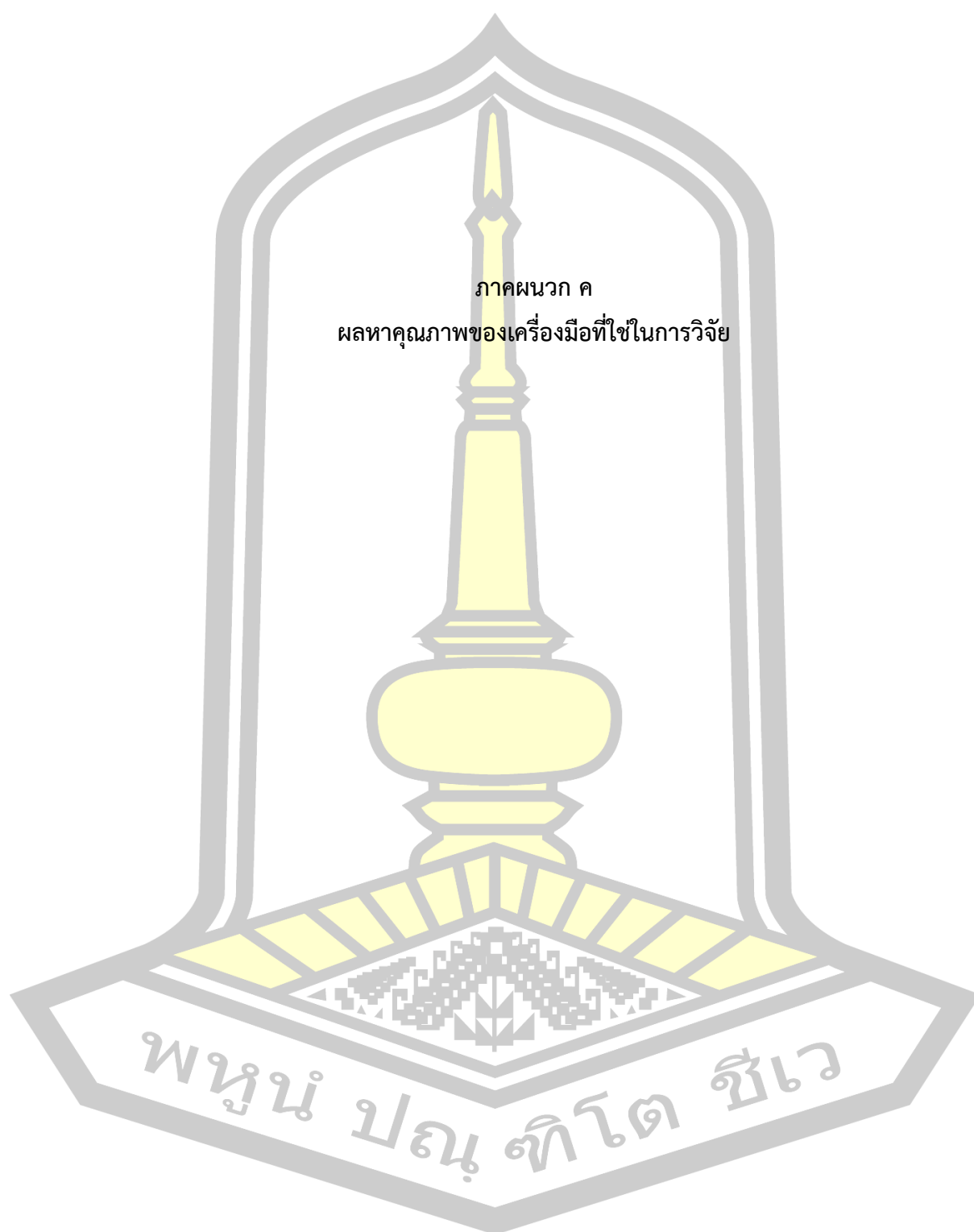
70-79 ระดับความพึงพอใจมาก

60 -69 ระดับความพึงพอใจปานกลาง

50-59 ระดับความพึงพอใจน้อย

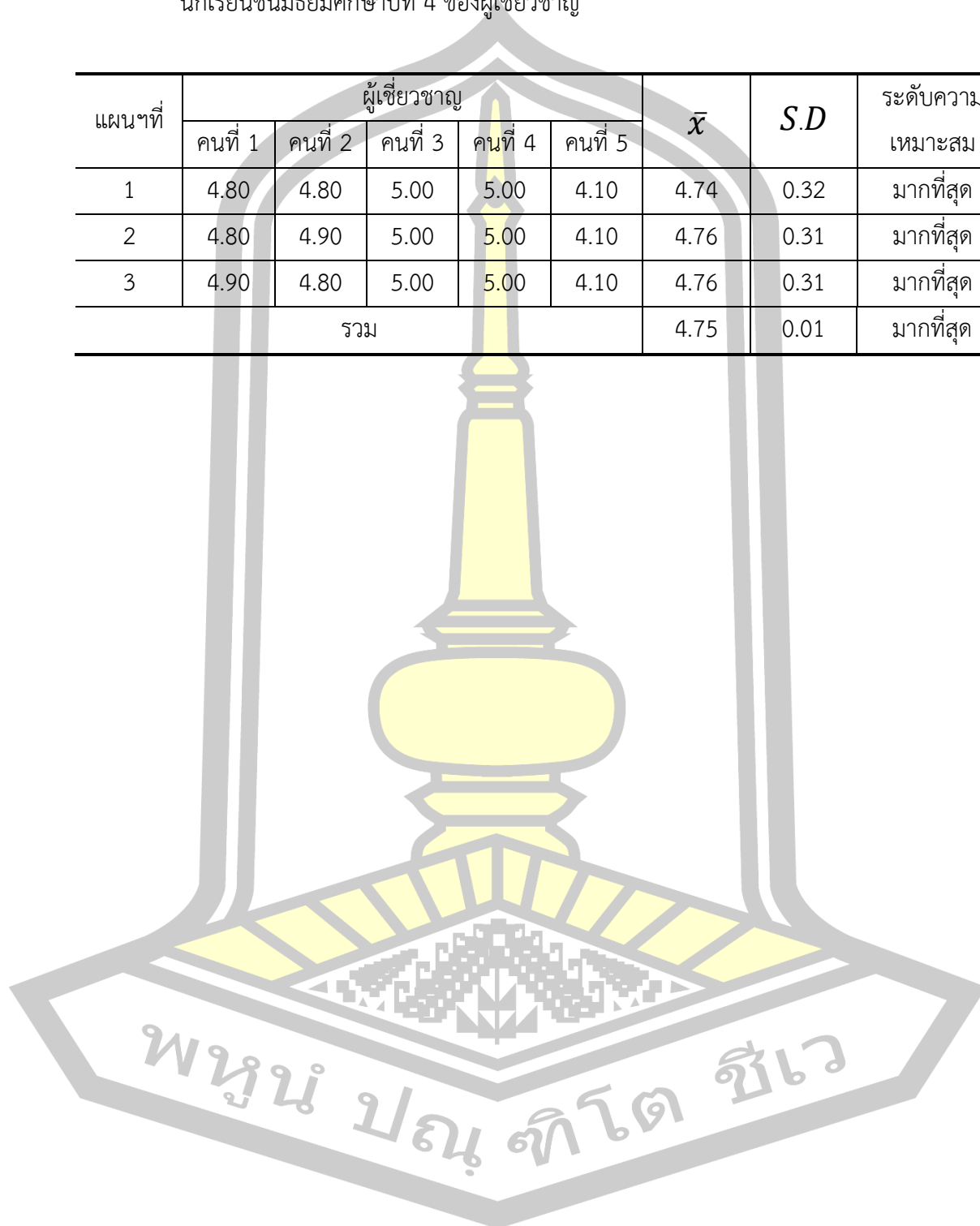
น้อยกว่า 50 ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 7 สรุปผลการประเมินแผนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญ

แผนฯที่	ผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	$S.D$	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	4.80	4.80	5.00	5.00	4.10	4.74	0.32	มากที่สุด
2	4.80	4.90	5.00	5.00	4.10	4.76	0.31	มากที่สุด
3	4.90	4.80	5.00	5.00	4.10	4.76	0.31	มากที่สุด
รวม						4.75	0.01	มากที่สุด

ตาราง 8 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์การ
จัดการเรียนรู้ เรื่องเรือมแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตาม
แนวคิดเดวิสส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียน
ชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

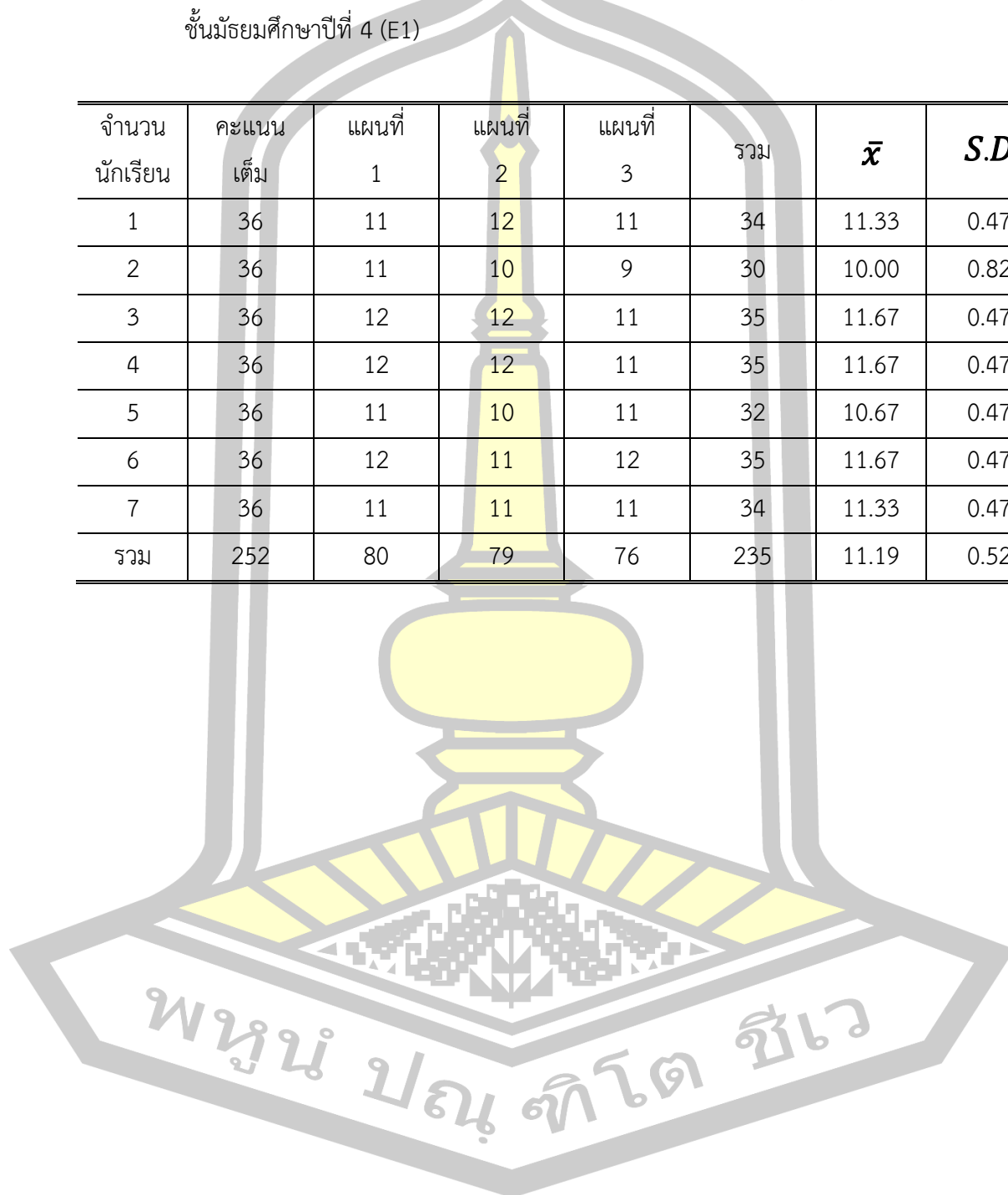
ตารางสำหรับเตรียมข้อมูลสำหรับวิเคราะห์ค่า IOC						ผลการวิเคราะห์		
ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ / ผู้เชี่ยวชาญ						ผลคะแนน รวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์ ข้อมูล
ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ตาราง 9 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางสำหรับเตรียมข้อมูลสำหรับวิเคราะห์ค่า IOC						ผลการวิเคราะห์		
ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ						ผลคะแนนรวม	ค่า IOC	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้

ตาราง 10 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติระหว่างเรียนทักษะปฏิบัติทางศิลปการจัดการเรียนรู้
เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสส์ร่วมกับ
สื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางศิลปสำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมือง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (E1)

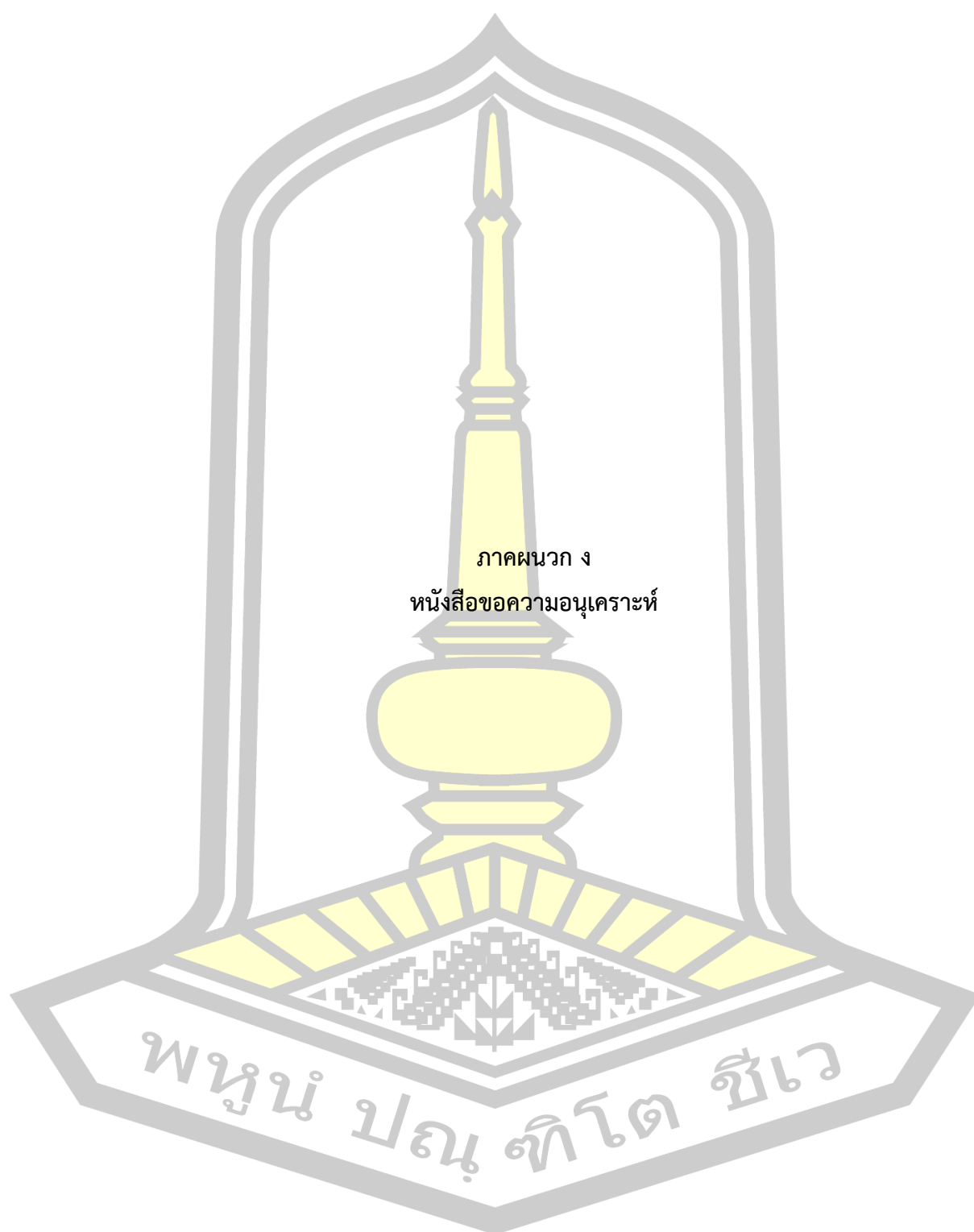
จำนวน นักเรียน	คะแนน เต็ม	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	รวม	$\bar{x}$	$S.D$
1	36	11	12	11	34	11.33	0.47
2	36	11	10	9	30	10.00	0.82
3	36	12	12	11	35	11.67	0.47
4	36	12	12	11	35	11.67	0.47
5	36	11	10	11	32	10.67	0.47
6	36	12	11	12	35	11.67	0.47
7	36	11	11	11	34	11.33	0.47
รวม	252	80	79	76	235	11.19	0.52

ตาราง 11 ตารางแสดงคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติหลังเรียนทักษะใหญ่ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์การจัดการเรียนรู้ เรื่อง เรือมแม่ท่ากันตรึมโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (E2)

จำนวน นักเรียน	คะแนน เต็ม	ทำร่ำที่ 1- 9	ทำร่ำที่ 10-19	ทำร่ำที่20- 27	รวม	$\bar{x}$	$S.D$
1	36	12	10	11	33	11.00	0.82
2	36	10	12	10	32	10.67	1.25
3	36	11	11	12	34	11.33	0.47
4	36	12	12	12	36	12.00	0.00
5	36	9	10	12	31	10.33	1.25
6	36	12	12	12	36	12.00	0.00
7	36	9	11	12	32	10.67	1.25
รวม	252	75	78	81	234	11.14	0.72

ที่ อว ๐๕๐๕.๕(๒)/ว.๓๒๙๔

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณสาวตรี ศิปานสง

ด้วย นายไฉนภ พูลเลิศ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิจัย เรื่อง "การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของควีส่วนกับสื่อมัลติมีเดีย เรื่อง เรืองแสงท่ามกลางคืนพรหมสำหรับนักเรียนที่เรียนคุณงามความดีที่พื้นเมือง ซึ่งมีเขตการศึกษาปีที่ ๔" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงศ์สหาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อบริลลางนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทองศักดิ์ ภู่อ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๒๒-๔๐ ต่อ ๖๒๑๖
โทรสาร ๐-๔๓๗๑-๙๘๕๒

ศูนย์ ปณฺ ฑิต

ที่ อว 0605.5(2)/ว.3294

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

25 พฤศจิกายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนิศา วชิรารักษ์

ด้วย นายไพโรจน์ บุญเลิศ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิจัย เรื่อง "การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเครือข่ายสัมพันธ์ที่มีผลต่อ" เรื่อง เว็บบล็อกสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมชนบึงกาฬคือพื้นที่เมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนิศา วชิรารักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในขณะนี้

เพื่อให้การจัดการวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อมิฉะนั้นข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทองศักดิ์ วุฒิชัย)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216

โทรสาร 0-4371-9852

พูน ปณ ทัต ชีวะ

ที่ สว 0605.5(2)/ว.3294

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

25 พฤศจิกายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์อรรถกฤต เมฆาภักดิ์

ด้วย นายไตรภพ บุญเลิศ นิติกระตั้นปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิจัย เรื่อง “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของครูผู้ร่วมกันมีมิติเดียว เรื่อง เรือแม่ท่ากันคริมสำหรับนักเรียนที่โอบอุ้มบุญบาฏิสบาพื้นเมือง ชิ่นมัยยศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนต์ วัชระพาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อมิให้เกิดข้อผิดพลาดที่ไม่ได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทองคิตรี อุทัยรัตน์)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานบริหารการคณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216

โทรสาร 0-4371-9852

พญูน์ ปณู ทิโต ชิน

ที่ อว 0605.5(2)/ว.3294

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

25 พฤศจิกายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณธันยาภรณ์ รัฐสมุทร

ด้วย นายไตรภพ บุญเลิศ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิจัย เรื่อง “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เรื่อง เรือแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมชนนาเกลือพื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงศ์สะพาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทองศักดิ์ กุสอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-9852

ที่ อว 0605.5(2)/ว.3294

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

25 พฤศจิกายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอุไรวรรณ เจือจันทร์

ด้วย นายไตรภพ บุญเลิศ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิจัย เรื่อง "การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย เรื่อง เรือมแม่ท่ากันตรึมสำหรับนักเรียนที่เรียนชุมนุมนาฏศิลป์พื้นเมืองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงศ์สะพาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อผลิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทองศักดิ์ กุสุอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

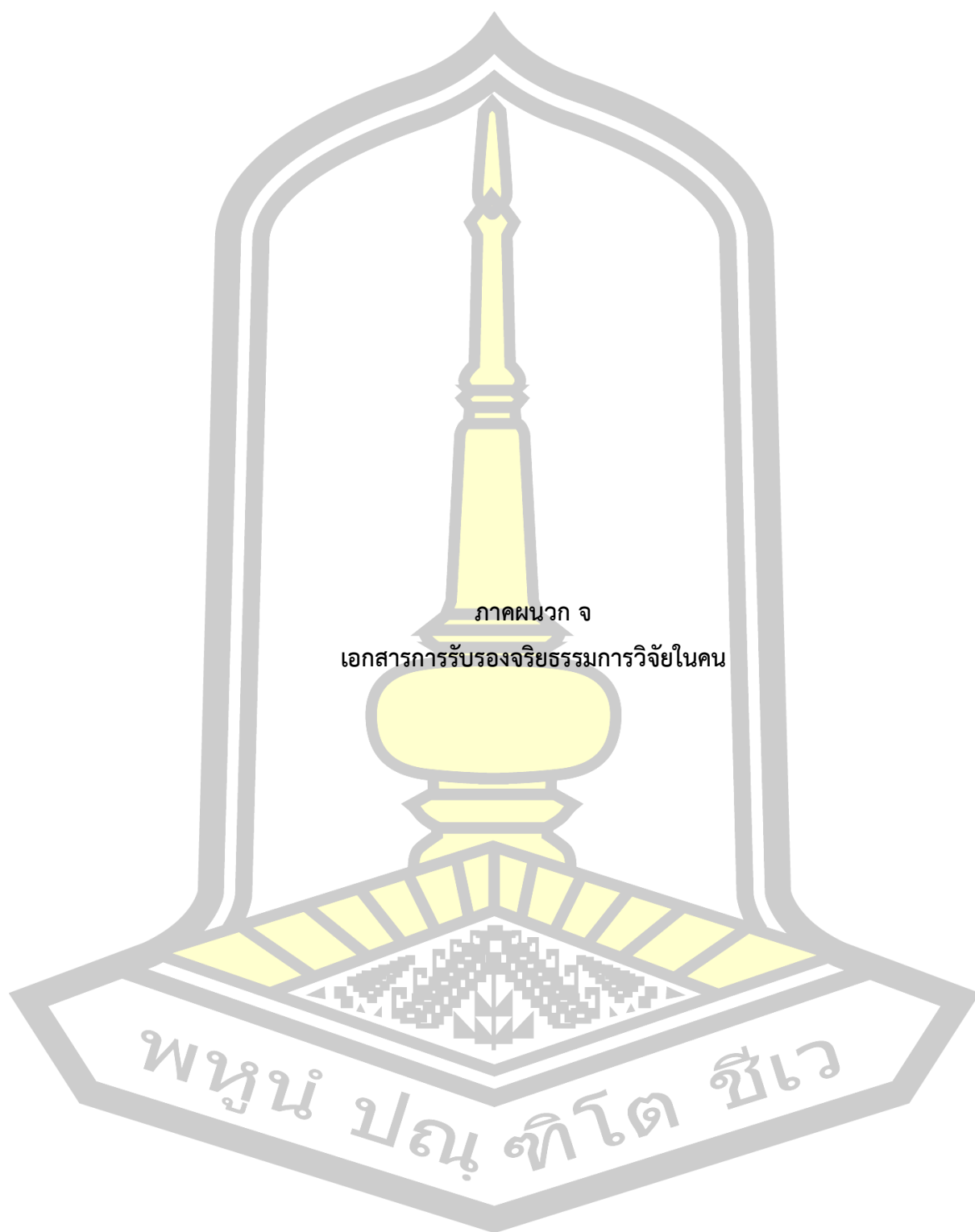
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

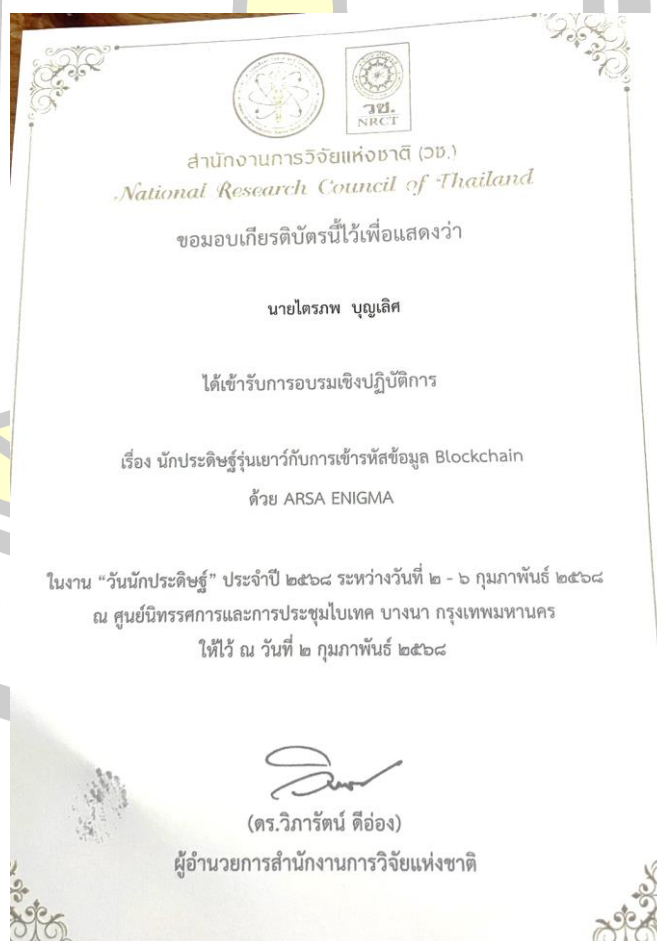
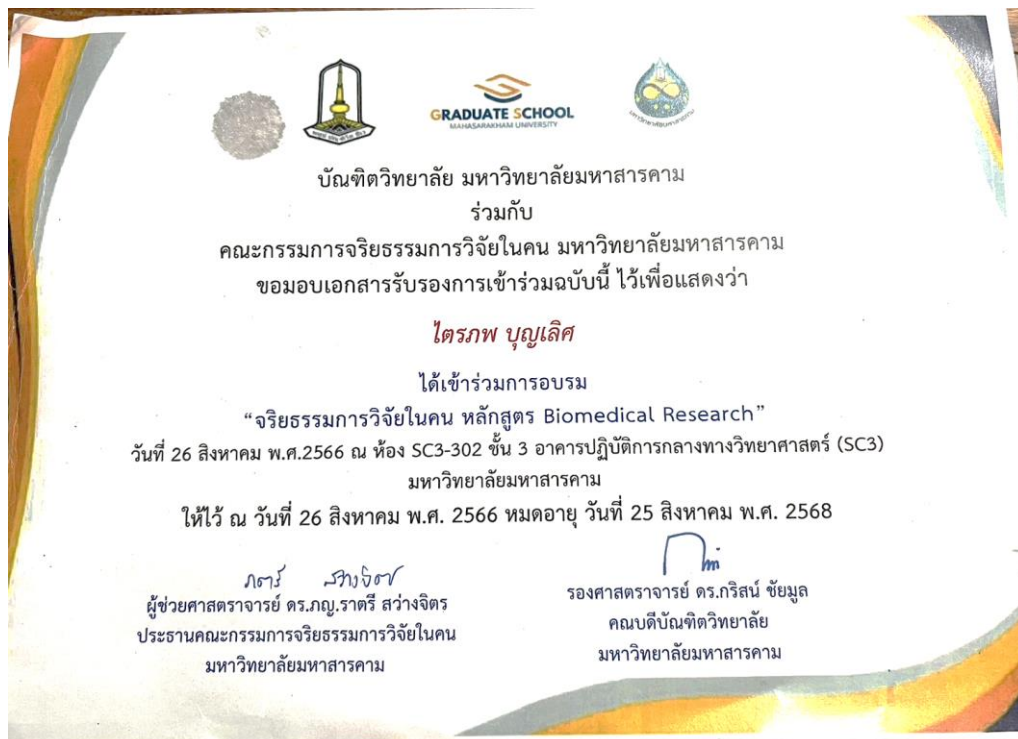
สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216

โทรสาร 0-4371-9852

๒๕๖๗
ปณ จก ๒๕๖๗

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นายไตรภพ บุญเลิศ
วันเกิด วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด อำเภอพยุหะภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 446/8 หมู่ที่ 1 บ้านขวาน้อย
ตำบลสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ รหัสไปรษณีย์ 32150
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2554 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังขะ จังหวัดสุรินทร์
พ.ศ. 2557 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสุรวิทยาคาร
จังหวัดสุรินทร์
พ.ศ. 2561 ปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ.)
สาขาวิชาศิลปะการแสดง แขนงนาฏศิลป์ไทย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ. 2568 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ภัโต ชีวะ